

ONSDAG DEN 15. JULI 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Undertegnelse af retsakter vedtaget ved fælles beslutningstagning: se protokollen

*
* *

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Det litauiske parlament stemte i går om en lov om homoseksualitet, om propaganda for homoseksualitet og biseksualitet. Litauens præsident havde allerede afvist at undertegne denne lov. Den blev henvist til fornyet behandling i parlamentet. Denne lov er i direkte strid med EU's charter om grundlæggende rettigheder og Lissabontraktatens artikel 6, stk. 1.

Jeg opfordrer derfor formanden til på Parlamentets vegne at protestere mod denne lov i de europæiske værdiers navn, da charteret om de grundlæggende rettigheder som gengivet i Lissabontraktaten indeholder en bestemmelse om ikkeforskelsbehandling på grund af seksuel orientering, og denne lov diskriminerer seksuelle mindretal.

Jeg beder formanden om på Parlamentets vegne skriftligt at meddele Litauens parlament, at denne lov går imod den fælles, europæiske tanke.

(Bifald)

Formanden. – Tak. Vi går nu over til en præsentation af dagsordenen.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Kan De fortælle, om De vil gøre noget eller ikke? Jeg har bedt Dem om at gøre noget, og så bør De også fortælle mig, om De vil gøre det eller ikke. Det var det, jeg spurgte Dem om.

Formanden. – Jeg undersøger, hvad Litauens parlament har vedtaget, og beslutter så, hvad jeg vil gøre. Jeg skal nok informere Dem.

3. Arbejdsplan: se protokollen

4. Resultaterne fra Det Europæiske Råd (18.-19.6.2009) - Det tjekkiske formandskabs aktivitetsperiode (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– Det Europæiske Råds rapport og Kommissionens redegørelse om resultaterne af Det Europæiske Råds møde den 18. og 19. juni 2009

– Redegørelse fra det afgående formandskab for Rådet om det tjekkiske formandskabs aktivitetsperiode.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at byde den tjekkiske premierminister Jan Fischer velkommen. Samtidig vil jeg sige hjertelig velkommen til formanden for Europa-Kommissionen, José Manuel Barroso.

Vi skal i dag drøfte redegørelsen fra det afgående formandskab for Rådet om det tjekkiske formandskabs aktivitetsperiode. Tillad mig at indlede denne forhandling med et par ord. I går påbegyndte vi Europa-Parlamentets syvende valgperiode. De har betroet mig det arbejde, det ansvar, det store privilegium og den store ære at være formand for Europa-Parlamentet i de næste to et halvt år. I dag, der er min anden arbejdsdag, vil jeg gerne gentage min varme tak for den tillid, De har vist mig. Jeg vil gøre alt for at overbevise Dem om, at De har truffet den rette beslutning.

I første halvdel af 2009 var formandskabet betroet et andet land fra den gruppe lande, som tiltrådte EU for knap fem år siden. Dette giver os derfor muligheden for at forene os endnu mere og stå endnu tættere sammen. Vi ved, at det var et vanskeligt formandskab på grund af krisen og også på grund af energiproblemerne. Der var også krisen i Gaza. Og valget til Europa-Parlamentet. Men som De ved, er kontakten mellem formandskabet, Parlamentet og Kommissionen ikke så tæt under et valg til Parlamentet. I dag vil vi gerne høre, hvordan det afgående tjekkiske formandskab opfatter de forgangne seks måneder, og hvilke hovedkommentarer det har til, hvad vi bør gøre i den nærmeste fremtid.

Jeg vil derfor bede Tjekkiets premierminister tage ordet og fremlægge formandskabets holdning til det seneste halve år, og hvad der bør ske i den nærmeste fremtid.

Jan Fischer, formand for Rådet. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er mig en stor ære at møde Dem her ved starten på Deres femårige mandat. Det tjekkiske formandskab er nu afsluttet, og et nyt Parlament indleder sit arbejde. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at lykønske Dem med Deres valg og med, at vælgerne i Deres land har vist Dem den tillid at lade sig repræsentere af Dem i denne vigtige europæiske institution. Jeg lykønsker Jerzy Buzek med hans valg til formand for Europa-Parlamentet, og også alle næstformændene, som blev valgt i går, og jeg ønsker Dem held og lykke med Deres vigtige arbejde og gennemførelsen af de ideer, som De står for her ved begyndelsen af Deres arbejde i Europa-Parlamentet.

Den Tjekkiske Republik gør nu status over de seks måneders formandskab for Det Europæiske Råd over for et andet Parlament end det, der fandtes, da det påtog sig opgaven. Det forandrer naturligvis ikke noget ved vores egen vurdering af vores formandskab. Tværtimod opfatter jeg det snarere som en bekræftelse på kontinuiteten i europæisk politik. Med sin håndtering af følgerne af den globale økonomiske krise og spørgsmålet om energi og energisikkerhed vil det nye svenske formandskab på samme måde fortsætte arbejdet med de største opgaver, som optog os. Årets første halvdel vil blive husket i EU's historie som en periode med krævende opgaver på grund af en vanskelig økonomisk og politisk situation. Vi forventede at komme til at stå over for nogle af disse opgaver, især den fortsatte, altomfattende økonomiske krise og nødvendigheden af at få afsluttet den institutionelle reform af EU. Andre var uventede og atter andre endda helt uventede såsom konflikten i Gaza og gasforsyningskrisen med Rusland i det tjekkiske formandskabs allerførste timer. Derefter kom vores evne til at varetage formandskabet naturligvis på prøve med hændelserne på den nationale politiske scene, da Tjekkiet skiftede regering, kort efter at vi var gennem to tredjedele af formandskabet. Til forskel fra mange andre mener jeg ikke, at den politiske krise i Tjekkiet generelt påførte EU alvorlig skade, selvom jeg er enig i, at regeringens fald var uheldigt. Alligevel er jeg helt overbevist om, at vi håndterede administrationen af vores formandskab uden vaklen, og at det lykkedes os at opfylde vores prioriteringer i løbet af de seks måneder – de opgaver, der var opført på EU's dagsorden – og løbende at håndtere uventede situationer med udelt opmærksomhed. Det skyldes også, at de forskellige arbejds hold i Tjekkiet alle arbejdede med totalt engagement, loyalitet og 100 % professionalisme. Det skyldes også, at det tjekkiske formandskab blev bakket op af Kommissionen efter regeringsskiftet. Personligt var støtten fra Kommissionens formand José Manuel Barroso en stor hjælp for mig, og i samme forbindelse fik jeg – hvis De tillader, at jeg her bliver lidt personlig – også kraftig støtte fra forskellige medlemsstaters repræsentanter. Det var en enorm hjælp på daværende tidspunkt, både for den tjekkiske regering og for mig personligt.

Jeg har ikke tænkt mig at kaste mig ud i lange filosofiske eller politiske analyser. Jeg vil ikke sammenholde de politiske dimensioner eller styrker ved et EU-lederskab under store lande i forhold til små lande eller gamle over for nye, eller for og imod politiske over for bureaukratiske regeringer i det land, der har formandskabet. Det vil jeg overlade til andre og blot selv sige, at en anstændig, åben analyse forudsætter en vis afstand, hvor man ikke lader sig styre af følelser eller kortsigtede interesser. Fra nu af vil jeg holde mig fra store og patos. Jeg vil i stedet koncentrere mig om fakta, om nødvendigt underbygget af statistik – da statistik jo altid har været mit arbejdsområde og endog min lidenskab – eller om det, som Tomáš Garrigue Masaryk, Tjekkiets første præsident, kaldte dagligdagens små opgaver. Som De vil vide, var Tjekkiets tre vigtigste opgaver under formandskabet økonomi, energipolitik og EU's rolle i verden. Omstændighederne har klart vist, at disse områder både var relevante og vigtige, og at de ikke kun var vigtige i første halvdel af 2009. Disse områder vil fortsat kræve alle vores forenede kræfter i fremtiden, hvis EU skal stå fast i tider med ustabilitet og beskytte sine borgere – hvilket jo er hovedformålet med, at vi er her. Disse prioriteringer satte integrationen på prøve og viste, hvor tro vi i praksis er over for de værdier, der ligger til grund for Fællesskabet, og som definerer Europa som et fælles område med frihed, sikkerhed og velstand. Vi valgte mottoet "Europa uden barrierer" som symbol for disse bestræbelser. Den økonomiske krise var en lakmusprøve på vores troskab over for tanken om integration, hvilket i endnu højere grad understregede vigtigheden af det tjekkiske formandskabs motto. Resultaterne af de mange drøftelser i det sidste halve år og konklusionerne fra Det Europæiske Råds møder viser, at de 27 medlemsstater bestod prøven med kryds og slange. Under det tjekkiske formandskab

vendte vi ryggen til protektionisme og fastlagde en fælles, koordineret tilgang til håndteringen af krisens følger, både i EU-sammenhæng og på den internationale arena.

På samme måde lykkedes det os at fuldføre en opgave, som mange ikke troede, at vi magtede at løfte, nemlig den institutionelle reform. Det lykkedes for det tjekkiske formandskab at få ratificeret Lissabontraktaten i begge parlamentets kamre. Dette var et klart og overbevisende udtryk for den politiske vilje og banede vejen for muligheden af at finde en troværdig løsning på spørgsmålet om de irske garantier. Jeg er fast overbevist om, at der som følge af de garantier, Det Europæiske Råd vedtog på sit møde i juni, er en god chance for, at Irland også vil ratificere Lissabontraktaten, så den kan træde i kraft ved udgangen af 2009. Det tjekkiske formandskab arbejdede også seriøst med en opgave, der hænger sammen med valget til dette nye Europa-Parlament, idet det nemlig iværksatte processen med at få udnævnt en Kommission til den næste valgperiode 2009–2014. På Det Europæiske Råds møde i juni tegnede der sig en klar konsensus om at opstille José Manuel Barroso som kandidat til formand for den næste Kommission. Det tjekkiske og også det kommende svenske formandskabs klare hensigt om at afholde regelmæssige møder med Europa-Parlamentet skaber forudsætningen for at bevare den institutionelle kontinuitet. Generelt er det lykkedes for det tjekkiske formandskab at opnå en række konkrete resultater eller synlige fremskridt på alle de tre indsatsområder. På det lovgivningsmæssige område blev forhandlinger om over 80 konkrete foranstaltninger afsluttet med held, først og fremmest takket være et tæt samarbejde med medlemsstaterne og EU-institutionerne, især Europa-Parlamentet. På det ikke-lovgivningsmæssige område opnåede vi også en række succeser, bl.a. håndteringen af udenrigspolitikken og energikrisen ved årets begyndelse, afvisningen af protektionistiske tendenser, afgørende foranstaltninger til støtte for Europas økonomi, skridt i retning af at diversificere energiforsyningen, klimabeskyttelse og resultaterne af forhandlinger med vigtige partnere i EU.

For så vidt angår de enkelte prioriteringer, var den vigtigste opgave på det økonomiske område at afbøde følgerne af den globale krise og fortsætte gennemførelsen af den europæiske økonomiske genopretningsplan som et af de vigtigste instrumenter til genoprettelse af økonomisk fremgang. Vi modstod også kritikken af de foranstaltninger, som blev vedtaget for at stabilisere banksektoren. De vedtagne foranstaltninger er effektive. Takket være garantier og rekapitalisering ydede medlemsstaterne potentielt bankerne en støtte, der svarer til over 30 % af EU's BNP. Kompromisset om pakken med 5 mia. EUR til projekter inden for energi og bredbåndsforbindelser og foranstaltningerne om at kontrollere effektiviteten af den fælles landbrugspolitik var positive budskaber fra Det Europæiske Råds forårsmøde. Aftalen om et bidrag fra EU's medlemsstater til de 75 mia. EUR som supplement til Den Internationale Valutafonds reserver var i høj grad medvirkende til at takle den globale økonomiske krise. Under det tjekkiske formandskab ydede EU med kraftig støtte fra Kommissionen et stort bidrag til de fortræffelige forberedelser til og den vellykkede afvikling af G20-topmødet i London, som mandede ud i enighed om den kraftige forhøjelse af IMF's ressourcer og om at udbetale ressourcerne gennem andre internationale institutioner for at bekæmpe følgerne af den globale økonomiske recession. EU havde en stærk position på topmødet takket være de fælles konklusioner, som Det Europæiske Råd vedtog på sit forårsmøde. Her bekræftedes ambitionen om at gøre EU til en stærk global spiller. Som jeg sagde før, skal foranstaltningerne til bekæmpelse af krisen, som blev truffet under det tjekkiske formandskab, ses på baggrund af den enstemmige afvisning af protektionisme.

Vedrørende lovgivningsmæssige foranstaltninger lykkedes det for det tjekkiske formandskab inden for rammerne af genopretningsplanen at opnå enighed om muligheden af at anvende reducerede momssatser for arbejdskraftintensive og lokalt leverede tjenesteydelser. Aftalen er et vigtigt bidrag til at bevare beskæftigelsen i de mest sårbare økonomiske sektorer og er især tænkt som en hjælp til små og mellemstore virksomheder. Ændringerne i reguleringsforanstaltningerne for finansmarkedet er et helt selvstændigt kapitel i indsatsen for at bekæmpe den nuværende økonomiske og finansielle krise. Der er gjort store fremskridt med genetableringen af tilliden under det tjekkiske formandskab. Vi har afsluttet forhandlingerne om alle de vigtigste lovgivningsmæssige forslag, hvilket var et af formandskabets erklærede mål. Her skal især nævnes Solvens II-direktivet for forsikringsområderne, forordninger for kreditvurderingsbureauer osv. I den vanskelige debat om forordningen om og tilsynet med finansmarkederne nåede man til enighed om grundelementerne i reformen, som skal skabe stabilitet på medlemsstatsniveau, men også for de enkelte finansinstitutioner og deres bestemmelser. Det Europæiske Råd bekræftede Kommissionens initiativ på sit møde i juni. Tilslutningen til Kommissionens planer bør munde ud i konkrete lovgivningsforslag, som så kan vedtages til efteråret.

Energipolitikken, som var det tjekkiske formandskabs andet indsatsområde, kom på en hård prøve i formandskabets allerførste dage. Samtidig så vi, at det ikke altid er fornuftigt at løse problemer med energikriser på ad hoc-basis, da der opstår en krise ca. hvert halve år. I stedet bør vi vedtage systematiske foranstaltninger, så EU kan have en sikker energiforsyning og modstå energikriser. Under det tjekkiske formandskab tog vi skridt til at øge energisikkerheden med fokus på aktiviteter, der diversificerer energikilderne og forsyningsruterne gennem den såkaldte sydlige korridor. Støtten til energieffektivitet kom bl.a. til udtryk i

de reviderede forordninger for Den Europæiske Udviklingsfond, hvor der også ydes et stort bidrag til energisikkerheden. Nu kan der foretages finansielle investeringer i større energieffektivitet og vedvarende energi i boliger. Dette skaber forbindelse til det svenske formandskab, som har valgt energieffektivitet som et af sine indsatsområder. Også på dette område sikres den kontinuitet, der er så nødvendig for hele EU's funktion. Sidst, men under ingen omstændigheder mindst, bekræftede Rådet på sine møder i marts og juni, at det ikke vil være fornuftigt at give køb på vores ambitiøse mål om at reducere emissionerne af drivhusgasser eller om at finansiere afhjælpende tilpasningsforanstaltninger i udviklingslandene. Samtidig fastlagde vi klare prioriteringer og mål, som skal opfyldes før FN's klimakonference i København til december, således at EU kan forsvare sin holdning som førende inden for håndtering af klimaændringer.

Det tjekkiske formandskabs tredje indsatsområde handlede om EU's position i verden, og begivenhederne viser klart, hvor vigtigt det er, at EU udvikler og forfølger en fælles udenrigspolitik. Dette blev grundigt bekræftet under det tjekkiske formandskab. Mens det lykkedes for EU at løse gaskrisen, fordi vi stod sammen, viste den anden krise ved årets begyndelse, krisen i Gaza, at hvis EU ønsker at være en reel global partner, skal vi lære at tale med en stemme. Begge disse kriser indtraf under samme formandskab, og det viser, at det ikke så meget handler om, hvem der rent faktisk leder EU, som at alle 27 medlemsstater står sammen. Det lykkedes for det tjekkiske formandskab at få sat skub i det østlige partnerskab, som er en videreførelse af naboskabspolitikken, denne gang i retning mod øst. Øverst på det tjekkiske formandskabs dagsorden stod EU's udvidelsesproces. Det omfattede især et europæisk perspektiv for landene i Vestbalkan. På grund af situationen i regionen havde formandskabet begrænsede handlemuligheder. Men trods ophævelsen af tiltrædelsesforhandlingerne med Kroatien blev der gjort fremskridt med liberaliseringen af visa. Jeg har her givet en kort, saglig gennemgang af det tjekkiske formandskabs prioriteringer og deres opfyldelse. Der findes naturligvis mere detaljerede oplysninger, og jeg er nu klar til at besvare Deres spørgsmål og lytte til Deres bemærkninger.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, hr. premierminister, mine damer og herrer! Det første plenarmøde for et nyvalgt Parlament er et enestående politisk øjeblik. Det markerer åbningen på en valgperiode, som kommer til at påvirke hundredvis af europæiske borgeres hverdag og et helt kontinents skæbne.

Jeg vil gerne lykønske de nyvalgte medlemmer af Parlamentet. Deres tilstedeværelse her er resultatet af det største eksempel på tværnationalt demokrati nogensinde i hele verden. Jeg ønsker Dem alt mulig held og lykke i Deres arbejde.

De udfordringer, som Europa står over for, og som vi skal håndtere i de næste par år, er enorme. For det første er der den økonomiske og finansielle krise, som kræver, at vi fortsætter den systematiske, koordinerede indsats, vi har iværksat. Krisen har store sociale omkostninger, og den er derfor vores øverste prioritering. Så er der kampen mod klimaændringerne og overgangen til en grøn, bæredygtig økonomi, som viser den politiske retning, vi skal gå i.

Alle disse udfordringer har også kendetegnet det tjekkiske formandskab, som netop er afsluttet. Jeg vil gerne lykønske premierminister Fischer og hans forgænger, Mirek Topolánek, med de resultater, de har opnået i denne yderst vanskelige fase. Tak til dem og hele deres hold for det fortræffelige samarbejde trods nogle interne politiske vanskeligheder.

Jeg vil også understrege dette tjekkiske formandskabs politiske betydning. For første gang har et land, som for blot et par år siden var medlem af Warszawapagten, stået i spidsen for vores europæiske projekt om frihed og solidaritet. Det er et meget vigtigt signal, som viser, hvor store fremskridt vi har gjort med vores eget Europa.

Under det tjekkiske formandskab har vi nået nogle imponerende resultater i praksis: 54 lovtekster er vedtaget i henhold til den fælles beslutningsprocedure. Her vil jeg især nævne aftalen om en lang række foranstaltninger til regulering af finansmarkederne og om de 5 mia. EUR til den europæiske genopretningsplan. De ved alle, hvor hårdt vi i både Kommissionen og Parlamentet har kæmpet for at opnå dette resultat. Jeg vil også nævne revisionen af Den Europæiske Fond til Globaliseringstilpasning. Jeg glæder mig over udviklingen af det indre energimarked og det indre transportmarked.

På alle disse områder havde Kommissionen stillet nogle ambitiøse forslag, som Parlamentet støttede. Det glæder mig, at der var enstemmig støtte fra Det Europæiske Råd til den køreplan, som Kommissionen havde foreslået vedrørende tilsynet med finansmarkederne. Nu har vi en ambitiøs enighed, som ingen havde turdet håbe på for blot et par måneder siden, dengang jeg nedsatte en gruppe af højtstående eksperter under forsæde af hr. de Larosière. På den måde kan vi blive spydspids i reformen af det internationale finansieringssystem.

Og det var i samme ånd, at vi deltog i G20-topmødet i London, som satte skub i nogle meget vigtige beslutningsprocesser.

Ud over det lovgivningsmæssige arbejde lykkedes det også for det tjekkiske formandskab at tage hånd om nogle udfordringer af politisk art, hvoraf enkelte var meget sensitive, ja endog yderst alvorlige. Vi har skullet håndtere gaskrisen mellem Ukraine og Rusland, som igen understregede behovet for, at Europa styrker sin energisikkerhed. I de sidste par måneder har vi gjort store fremskridt, bl.a. med udviklingen af planen for sammenkobling af det baltiske energimarked.

I forgårs deltog jeg i ceremonien med underskrivelsen af Nabucco-projektet mellem Tyrkiet og fire af vores medlemsstater – Østrig, Ungarn, Bulgarien og Rumænien – der også havde deltagelse af mange lande, som vi håber at importere gas fra i fremtiden. Dette er et ægte europæisk projekt, og jeg er stolt over, at det er lykkedes for Kommissionen at fungere som mægler, og at alle deltagere erkendte vigtigheden af denne rolle.

(EN) Hr. formand! Under det tjekkiske formandskab kom der også fart i udviklingen omkring Lissabontraktaten. Det Europæiske Råd vedtog på sit seneste møde at stille de nødvendige garantier, så den irske regering kan afholde en anden folkeafstemning i bevidstheden om, at der er blevet taget hånd om det irske folks bekymringer på tilfredsstillende vis. Vi må ikke glemme, at det også var under det tjekkiske formandskab, at det tjekkiske senat afsluttede parlamentets ratificering, således at der nu er i alt 26 medlemsstater, som har gennemført ratificeringen.

Det tjekkiske formandskab har nu givet stafetten videre til det svenske formandskab, men Europas udfordringer er stadig de samme og rækker langt videre end blot et enkelt formandskab.

Det europæiske projekt har altid været langsigtet. Vi gør fremskridt, når vi arbejder sammen som gruppe. Og som i en gruppe er hvert medlem vigtigt for succes. Rådet, Kommissionen og Parlamentet har alle en vigtig rolle at spille, hvis vi skal opfylde vores fælles europæiske ambitioner på alle Europas borgeres vegne.

Det Europa, vi skal blive ved med at opbygge sammen, er et stærkt Europa, et åbent Europa, et solidaritetens Europa. Det er et Europa, der giver borgerne så mange muligheder som muligt. Et Europa, der bygger på sin kontinentale dimension og til fulde udnytter potentialet i det indre marked, som er så vigtigt for forbrugerne og de små og mellemstore virksomheder. Et kvalifikationernes og innovationens Europa. Et Europa, der respekterer miljøet og sikrer energiforsyningen. Et Europa, der rækker ud til andre globale spillere i en ånd af partnerskab, så vi sammen kan løfte udfordringerne.

I en tid med global krise har vi mere end nogensinde brug for et stærkt Europa – og et stærkt Europa betyder et forenet Europa, der er rede til at påtage sig og forme sin egen skæbne. Lad os sammen – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – vise, at de europæiske borgeres forventninger er sikre i vores hænder, at deres ønske om frihed, retfærdighed og solidaritet ikke bliver overhørt.

(Bifald)

Ádám Kósa, for PPE-DE-Gruppen. – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er dybt rørt, som jeg står her i Europa-Parlamentet som den første døve, der kan tale til Dem på mit modersmål ved hjælp af tegnsprog. Det gør jeg ikke kun for min egen og døvesamfundets skyld, men for alle andre handicappede også. Nu begynder jeg virkelig at føle, at jeg tilhører det europæiske samfund, hvor selv mindretal kan få succes. Bare tag Robert Schuman som eksempel. Han kom fra Alsace-Lorraine og blev en af EU's grundlæggere for 50 år siden. Ved slutningen af det tjekkiske formandskab tog tingene en uheldig vending, som jeg også gerne vil henlede det svenske formandskabs opmærksomhed på. For to uger siden vedtog det slovakiske parlament en forordning, som indebærer en alvorlig begrænsning af de derboende mindretals ret til at bruge deres eget sprog. Som tegnsprogsbruger følger jeg, at det er min pligt at forsvare de europæiske folkeslags ret til at bruge deres eget sprog. Det er grunden til, at jeg har valgt at arbejde her i Parlamentet. Men jeg ønsker at sende et budskab til alle Europas borgere. Jeg ønsker et Europa, hvor alle sikres retten til at leve deres liv fuldt og helt og udnytte deres potentiale. Jeg ønsker et Europa, hvor døve repræsenteret af mig eller enhver anden, der lever med et handicap, virkelig får adgang til lige muligheder. Jeg vil især gerne takke Joseph Daul, formand for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), for at give mig mulighed for at tale her på denne særlige dag. Det beviser også, at Europa virkelig handler om forskellighed, tolerance og lige muligheder.

Libor Rouček, for S&D-Gruppen. – (CS) Hr. premierminister, hr. formand for Kommission, mine damer og herrer! I januar advarede jeg Parlamentet om, at det tjekkiske formandskab ikke ville få det let, og at det sandsynligvis ville blive kendetegnet med stor ustabilitet. Grunden til min frygt var den ustabile koalition i

den tjekkiske regering, uenigheden mellem regering og opposition og skænderierne mellem regeringen og præsidenten. Ganske kort vil jeg sige, at den tjekkiske præsident Václav Klaus' tale her i Parlamentet desværre bekræftede min frygt for ustabilitet og beviste, at formandskabet ville blive mærket af ustabilitet og det ikke kun på grund af regeringens fald. Alligevel er nogle ting lykkedes i det sidste halve år, andre ikke. På plus-siden vil jeg nævne energipolitikken, som også er blevet nævnt tidligere. Jeg synes, at det lykkedes vældig godt for det tjekkiske formandskab at løse gaskrisen i januar. Underskrivelsen af Nabucco-aftalen, som hr. Barroso nævnte, var også resultatet af det tjekkiske formandskabs indsats. Desværre opfyldte håndteringen af den økonomiske krise ikke til fulde Europas og Europa-Parlamentets forventninger. Husk bare den tidligere tjekkiske premierminister Topolánek's tale, da han sendte den amerikanske præsident Obama og hans økonomipolitik ad helvede til.

Alligevel vil jeg her til sidst lykønske især hr. premierminister Fischer med at have reddet det tjekkiske formandskab. Det bevistes af topmødet i juni, da alle punkter på dette topmødes dagsorden blev gennemført. Jeg vil også takke de hundredvis af tjekkiske embedsmænd, ikke kun i Bruxelles, men også i alle de tjekkiske ministerier. Jeg synes, at disse embedsmænd har gjort et rigtig godt stykke arbejde, og det er ikke deres skyld, hvad der skete på den politiske scene i Tjekkiet.

Alexander Graf Lambsdorff, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Tillad mig at starte med at lykønske Dem med Deres valg. Jeg ønsker Dem held og lykke i de næste to et halvt år. Jeg forstod Deres sidste anmodning om at holde os inden for taletiden, og det endda uden høretelefoner.

Hr. premierminister, Deres forgænger havde hverken en let eller positiv start. Vægten lå med rette på energi, økonomi og eksterne relationer, men som det så ofte er tilfældet i livet, er det, der sker i virkeligheden, undertiden noget helt andet end det, man planlægger. I Gazakonflikten styrtede formandskabet af sted uden først at have opnået fælles fodslag om en europæisk tilgang. I gaskrisen mellem Rusland og Ukraine frøs millioner af mennesker, før Deres regering trådte frem og med stor succes handlede som mellemmand.

Trods kritikken har De også haft succes på andre områder. Et af det tjekkiske formandskabs varige succeser er, at EU ikke begik den fejl at glide over i protektionisme som i 1930'erne. Dette var og er stadig et reelt problem. Her indtog formandskabet en fast holdning, især med støtte fra kommissæren med ansvar for konkurrence. Mange mennesker ønsker at udnytte krisen til at fremme en ny økonomisk nationalisme. Det ville være en katastrofe. For os i Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa er fair konkurrence som fastlagt i traktaterne vejen til vækst og velstand.

Men hvis vores borgere skal acceptere fri konkurrence, skal de kunne være sikre på, at samme regler gælder for alle. Konkurrencefordrejning, markedsafskærmning, præference for en stats egne nationale selskaber – alt dette vil ikke sætte en stopper for krisen, men føre direkte ind i en blindgyde. I løbet af sit formandskab måtte Tjekkiet som ny medlemsstat kalde mange af de gamle medlemsstater til orden, hvilket desværre var nødvendigt for at undgå at underminere det indre marked, og reglerne skulle følges.

Den tjekkiske regering var i sidste instans hjælpeløs over for den konstante chikane fra Prag Slot og mistillidsvotummet. Dens fald i midten af formandskabet var uden fortilfælde. Hele Europa iagttog undrende Prag. Med dette træk gjorde den tjekkiske politiske klasse både sig selv og Europa en bjørnetjeneste.

Hr. premierminister, De har imidlertid vist, at heldet kan skifte i politik som i fodbold, hvis der ikke foretages udskiftninger, inden der kommer forlænget spilletid. På sit møde i juni besluttede Det Europæiske Råd at foretage en tilbundsgående gennemgang af tilsynet med finansmarkederne. Nu er det op til Kommissionen at gennemføre dette initiativ uden at tøve. De har forhandlet garantierne for Irland på plads, således at vi forhåbentlig får et positivt resultat i afstemningen den 2. oktober. Medlemsstaterne har formelt valgt en kandidat til formand for Kommissionen og dermed opfyldt et stort krav fra vores gruppe.

De har personligt gjort et godt stykke arbejde, hr. premierminister, og indhøstet stor respekt. Men det første tjekkiske formandskab kommer nok ikke til at indtage den plads i historiebøgerne, som vi havde håbet på. Men under alle omstændigheder bør vi huske på Deres motto: "Europa uden barrierer".

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. premierminister, hr. formand for Kommissionen! Det er ikke let at måle det fremskridt, der burde være gjort under det tjekkiske formandskab. Jeg har virkelig gjort en ihærdig indsats for at måle det på vegne af min gruppe, men det, vi gerne havde set, nemlig et tjekkisk formandskab, der stod mål med udfordringerne, var ikke, hvad virkeligheden bød på.

Med hensyn til finanskrisen vil vi, når vi mødes igen til september efter sommerferien, have talt om den nødvendige nye forordning om finansmarkederne i et helt år, men uden at have gjort reelle fremskridt. Der er sagt en masse, som skal berolige borgerne, men der er ikke gjort ret meget.

Med hensyn til den økonomiske krise er den europæiske genopretningsplan – jeg synes næsten, det er pinligt, at den bliver nævnt så tit – ikke andet end et symbolsk program, der skal gøre det muligt for os at tale om planlægning af den europæiske genopretning, men det mangler reelt indhold. Der er kun afsat 5 mia. EUR, og så er der den smålige diskussion om, hvordan disse 5 mia. EUR skal bruges. Det synes jeg ikke er noget at være stolt af. Et program, som vi har arbejdet hårdt for, nemlig et sammenhængende program for energisikkerhed i Europa, som ville sikre millioner af job, er faktisk slet ikke blevet diskuteret.

Og nu lidt om klimakrisen. Jeg behøver næppe bede de grønne politikere evaluere politikken på dette område. Ivo de Boer, FN's klimachef, og Ban Ki-moon understregede kraftigt over for os efter den sidste konference i Bonn, at ingen af de lande i verden, som sagde, at de vil indtage en førerposition i denne globale politik om bekæmpelse af klimakrisen, rent faktisk har gjort det, der er behov for. Hvis vi ser på den europæiske energipolitik som et mål for, hvad vi som europæere reelt er parate til at gøre, mener jeg virkelig ikke, at vi kan betragte den overbudspolitik, som helt klart blev brugt i forbindelse med North Stream- og Nabucco-projektet, som udgangspunkt for en fælles, fremtidsorienteret europæisk energipolitik.

Hvorfor det? Hvad skyldes det? Jeg mener ikke, at kritikken bør rettes mod Dem, hr. Fischer. Det land, som min gruppeformand, hr. Cohn-Bendit, besøgte med et europæisk flag i sin rygsæk, så han kunne give det til præsidenten, var i realiteten et svagt land. Og selvom der desværre ofte tales om Deres styrke, hr. Barroso, hvor var denne styrke så, da dette formandskab var svagt? Den så vi overhovedet ikke noget til.

(Bifald)

Jan Zahradil, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. premierminister, hr. formand for Kommissionen! Det er mig en stor ære at kunne tale her i dag om det tjekkiske formandskab som den første fra de mange nye medlemmer af De Europæiske Konservative og Reformister og også som tjekkisk medlem. Men jeg tager nu ordet som medlem af Europa-Parlamentet og taler ikke blot ud fra et smalt nationalt synsfelt. Samtidig taler jeg som repræsentant for min gruppe, og jeg vil derfor tage hensyn til denne gruppes politiske prioriteringer. Jeg havde allerede lejlighed til at tage ordet på plenarmødet i januar, da den tjekkiske premierminister Topolánek fremlagde det tjekkiske formandskabs indsatsområder, og jeg taler her i dag, efter at den tjekkiske premierminister Fischer har fremlagt sin beretning om, hvad Tjekkiet har opnået. Det er ikke et tilfælde, at jeg nævner det. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det lykkedes den tjekkiske regering at sikre både den politiske og den organisatoriske kontinuitet i formandskabet trods regeringens fald, som ene og alene skyldtes interne politiske faktorer. Her vil jeg gerne bifalde premierministerens tale, da den netop blev holdt i den tone, der har karakteriseret det tjekkiske formandskab – saglig og resultatorienteret. Efter min mening var nogle af de kritiske vurderinger baseret på subjektive følelser hos visse europæiske repræsentanter eller mediepersonligheder; de har på ingen måde bidraget til vores højt besungne europæiske samhørighed, men hører i stedet hjemme i private politiske kampagner rettet mod det hjemlige publikum.

Og nu lidt om det tjekkiske formandskabs tre prioriteringer. I relation til økonomien vil jeg igen understrege, at det er lykkedes for Tjekkiet at afværge en kraftig bølge af nationale protektionistiske foranstaltninger, som ville have medført en alvorlig underminering af de grundlæggende værdier for den europæiske integration og især principperne om det fælles indre marked. Vedrørende energipolitikken viste det sig, at sikre, pålidelige forsyninger til energisektoren var et velvalgt tema. I det tjekkiske formandskabs første dage blev en truende krise over gasleverancer afværget, hvilket naturligvis skal ses i lyset af, at reelle fremskridt på dette område kræver langsigtede strategiske foranstaltninger, bl.a. diversificering af forsyningerne og liberalisering af det indre energimarked. Og nu den symbolske værdi af det andet mål for EU's eksterne relationer – her vil jeg gerne understrege topmøderne med de store globale spillere, med andre ord EU-USA-topmødet, som atter bekræftede den grundlæggende vigtighed af de transatlantiske relationer, og også topmødet med Rusland og med Kina. Også det østlige partnerskabsinitiativ og dets gennemførelse er af stor betydning. Til sidst vil jeg sige, at det tjekkiske formandskab efter min mening stort set kan sammenfattes til, at det beviste, at mellemstore lande og såkaldte nye medlemsstater kan udfylde sådan en funktion med bravur.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Miloslav Ransdorf, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at det tjekkiske formandskab rent faktisk blev reddet af hr. Fischers regering og af ham selv. Jeg vil gerne understrege, at formandskabet

faldt sammen med tyveårsdagen for den politiske forandring, som medierne kalder en befrielse, men vi har også haft tyve år med tomme løfter, fordi kompetenceniveauet i den offentlige forvaltning er styrt dykket i Tjekkiet. Jeg vil også sige, at hr. Fischers regering fra denne synsvinkel har været en positiv overraskelse. Han er premierminister og en mand, der nægter at lyve. Jeg hørte første gang hans navn, da han protesterede mod forfalskningen af statistiske data i Tjekkiet. Han er en mand, der undgår de store ord, som vi har hørt under de forskellige formandskaber, og som handler med velovervejet hu. Jeg synes, det er godt, at Tjekkiet endelig har fået sådan en leder. Har hvor vi markerer Calvins 500. fødselsdag – han blev født i Frankrig den 10. juli 1508 – vil jeg gerne sige, at det eneste, som virkelig kan redde os ud af denne vanskelige situation med to kriser ... (*Formanden afbrød taleren*)

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det tjekkiske formandskab har fulgt et deprimerende velkendt mønster: kontinuitet, mere af samme skuffe, den fortsatte besættelse af klimaændringer og det fortsatte krav om at få ny lovgivning. De sagde, at der under dette formandskab var udarbejdet lovgivning på 18 nye områder, og det ser De ud til at være stolt af. Jeg synes ellers, tiden er kommet til at tage et par skridt baglæns og sagde, at det, vi har i EU, er en overreguleret model, der slet ikke er egnet til at føre os ud af recessionens dybe vande.

Og så lidt mere status quo. De var med til at skubbe hr. Barroso frem på scenen igen uden nogen form for konkurrence, men det er nu Lissabontraktaten, jeg var mest interesseret i. De ratificerede traktaten i Deres egne parlamentskamre, naturligvis uden overhovedet at overveje at give befolkningen i Deres land en afstemning, så den kunne fortælle, hvad den mener. Men det er, når vi kommer til Irland, at jeg bliver virkelig interesseret. De sagde, at De ønskede en troværdig politik for Irland med deres anden folkeafstemning, og så lavede De disse her garantier, og her er de så – garantier for retten til liv, til beskatning, til sikkerhed og til forsvar.

Dette dokument har overhovedet ingen retskraft. Den er ikke det papir værd, den er skrevet på. De har forfattet et skamløst forsøg på at narre irerne til at stemme for Lissabontraktaten til den kommende afstemning. Det har De naturligvis fået støtte til af hr. Barroso. Han respekterer aldrig resultatet af demokratiske folkeafstemninger, uanset om det er i Frankrig, Nederlandene eller Irland. Han siger, at vi skal ignorere dem, at vi bare skal videre. Det handler alt sammen om magt. Det handler alt sammen om at give ham og EU's institutioner mere magt på medlemsstaternes bekostning. Jeg håber, at irerne fortæller Dem alle, hvor De kan tage hen, med den anden afstemning den 2. oktober – og det er der en god chance for!

(*Blandede reaktioner*)

Men jeg ønsker ikke at være ondskabsfuld, for der var et vidunderligt, lysende, opløftende øjeblik under det tjekkiske formandskab, et øjeblik, hvor alle vi, der tror på nationalstaten, som tror på demokrati, som tror på retsstaten, kunne komme ind her i Parlamentet og for første gang i min tid her kunne føle os stolte over, at vi var en del af dette Parlament. Jeg tænker naturligvis på Václav Klaus' besøg. Sikken fantastisk tale: At komme herind og fortælle os alle et par sandheder og påpege, at de europæiske parlamentsmedlemmer og ledere ikke lytter til Europas folk – hvorefter 200 af Dem udvandrede. Så kan vi ikke takke dem for andet for disse seks måneder, vil vi i hvert tilfælde meget gerne takke Dem for Václav Klaus.

(*Bifald*)

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Fru formand! Blot et lille spørgsmål. Det er ikke for at kritisere, men er det tilladt at have flag her i Parlamentet?

(*Protester. Hr. Farage holdt et Union Jack-flag op.*)

For hvis det er, ville jeg bare gerne sætte et europæisk flag her, hvis jeg må.

(*Hr. Barroso stillede et europæisk flag på bordet. Bifald.*)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Med hensyn til europæisk integration er det sandsynligvis godt, at et af de nye EU-lande, nemlig Tjekkiet, har haft formandsposten for EU. Men mindre godt var dog det kaos, som formandskabet er delvist ansvarligt for at have ført os ud i.

Vi kunne selvfølgelig ikke forvente det perfekte fra et nyt land med begrænset europæisk erfaring, men vi kunne i det mindste forvente et mindstemål af indlevelsesevne. Kunstkandalen ved formandskabets start kunne ikke bebrejdes regeringen i Prag, men formandskabet er helt og fuldt ansvarligt for sin halvhjertede reaktion og for, at kunstværket fortsat var udstillet.

Men det tjekkiske formandskab udviste især politisk lederskab i håndteringen af problemer og i krisestyring. Særligt i den sammenhæng var der store mangler: en tyve dage lang energikrise i Europa under gaskrisen mellem Rusland og Ukraine kunne have været løst på en eller anden måde. Styringen af krisen i Mellemøsten var efter min mening mere end klodset. Og som om amerikanernes missilskjold i Tjekkiet ikke var slemt nok, afspejledes afhængigheden af USA også i formandskabet, f.eks. i den måde, man banaliserede israelernes offensiv i Gaza på ved at kalde den et defensivt indgreb.

Selv Lissabontraktaten blev kun halvhjertet kritiseret og forsinket af lederskabet i Prag. Det er grunden til, at vi er gået glip af en god lejlighed til at bringe noget mere demokrati tilbage til EU.

Det er også yderst beklageligt, at det ikke lykkedes at skabe enighed mellem Slovenien og Kroatien om havgrænser. Kroatien er jo ikke mindre klar til at komme med i EU end de ti nye medlemsstaterne var, dengang de tiltrådte EU. Tværtimod er de måske bedre forberedt. Og det er efter min mening endnu mere trist, at Sverige ikke ønsker at fortsætte forligsbestræbelserne. Det fortjener Kroatien ikke.

Generelt er mine konklusioner med hensyn til det tjekkiske formandskabs succes noget blandede.

Jan Fischer, formand for Rådet. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Først en ganske kort reaktion på vegne af Rådet og det tidligere tjekkiske formandskab. For at starte på det personlige plan er det altid lærerigt for en mand som mig, der især arbejder som specialist og har kraftige akademiske tilbøjeligheder, at blive stillet over for atmosfæren i et parlament, uanset om det er det tjekkiske eller europæiske. Det kan vise, hvor forskellige opfattelser der undertiden kan herske af, hvor hurtigt og intenst den europæiske integration foregår, eller hvad EU er. Alt dette afspejler blot den store bredde i Deres holdninger, som efter min mening er et led i og en del af ægte demokrati. Derfor vil jeg gerne takke Dem for at give udtryk for Deres holdning og i sidste instans også for Deres kritiske forslag.

Med hensyn til hr. Kósas indlæg ønsker jeg ikke at gå i detaljer med det, men jeg synes, det viser vigtigheden af vores motto, "Europa uden barrierer", og jeg håber, at EU vil blive ved med at leve op til dette motto. Jeg er fast overbevist om, at de foranstaltninger, der er truffet for at afbøde følgerne af den yderst alvorlige økonomiske og finansielle krise, var relevante og fornuftige, da de blev vedtaget. Der er blevet rettet kritik mod den hast, hvormed finansmarkedet er blevet reguleret. Vi har vedtaget grundlæggende foranstaltninger på dette område, og de blev vedtaget efter meget seriøse, udfordrende og vanskelige drøftelser, hvor vi jonglerede med detaljerne helt op til Det Europæiske Råds møde i juni, og som mandede ud i et resultat, der måske ikke tilfredsstiller alle, da nogen jo mener, at verden er overreguleret. Men vi er klar til Kommissionens udkast til lovgivningsmæssige løsninger på regulering af finansmarkederne og banktilsyn i europæisk format til efteråret. Det er yderst vigtigt, at vi ikke har set eksempler på protektionisme, og også, at det lykkedes for os at nå til enighed om at følge princippet om solidaritet, især over for de lande, hvis økonomi har haft de største problemer.

Jeg skal mødes med præsident Klaus i aften og vil viderebringe Deres rosende ord. Ratificeringen af Lissabontraktaten i Tjekkiet er naturligvis forløbet i fuld overensstemmelse med den tjekkiske forfatning. Traktaten blev ratificeret i parlamentets to kamre, og vi afventer nu præsidentens underskrift. Jeg håber, at den bliver endelig, afgørende og korrekt. Det forhold, at der ikke blev afholdt nogen folkeafstemning i Tjekkiet, er helt og aldeles et internt anliggende for Tjekkiet og fuldstændig foreneligt og i overensstemmelse med den tjekkiske forfatning. Og det var, hvad jeg havde at sige om interne anliggender.

Jeg vil gerne takke de mange talere, som har rost den kontinuitet, som det tjekkiske formandskab har opnået. Personligt synes jeg, at det har været en stor udfordring for både mit kabinet og mig selv. Det var en prøve for det nye kabinet og for alle ministre og ekspertholdene, og alle bestod prøven til ug – som jeg allerede har sagt, og som også er blevet understreget af nogle af medlemmerne. Jeg opfattede min tredjedel af formandskabet som en personlig opgave, og det glæder mig meget, at det tjekkiske formandskab har klaret opgaven med hæder og ære.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg er stolt over, at det tjekkiske formandskab vil gå over i EU's historie som en model for en tilpasningsdygtig, professionel, upartisk og velforberedt administration. Stik imod den fuldstændig vilkårlige kritik fra de europæiske medier og den tjekkiske opposition lykkedes det tjekkerne at få gennemført aftaler om snesevis af lovgivningsmæssige standarder. Det klarede tjekkerne inden halvlegen – før Parlamentet afsluttede sin valgperiode. Aftalerne dækkede f.eks. roaming, energipakken og foranstaltninger til bekæmpelse af krisen. Og det var tjekkerne, som til sidst fik indført en lavere moms for arbejdskraftintensive tjenesteydelser, hvilket sætter gang i væksten og bekæmper krisen. Tjekkerne var ikke blot med til at få genoptaget gas- og

olieforsyningerne fra Rusland til Europa, men også til at få en aftale i hus om den sydlige Nabucco-gasledning og gøre klar til at få den underskrevet sammen med Kommissionens formand.

Desværre vil Tjekkiet også gå over i EU's historie som et eksempel på politisk ustabilitet, fordi socialdemokraten Paroubek satte sine egne ambitioner over EU's interesser og sammen med mange andre vendekåber stod bag den tjekkiske regerings fald halvvejs gennem dette vellykkede formandskab. Jeg vil gerne takke premierminister Topolánek og premierminister Fischer samt den tjekkiske delegation i Bruxelles for deres store indsats for at fremme EU's og Tjekkiet interesser. De forskellige hold viste, at disse interesser ikke udelukker hinanden, end ikke i krisetider. Og de overbeviste bl.a. den franske præsident om, at protektionisme er et fyord. Det vil jeg lykønske os alle sammen med.

Og nu opfordrer jeg det svenske formandskab til snarest at indlede forhandlingerne om suspenderingen af canadiske visa til tjekkiske borgere. Jeg er sikker på, at disse forhandlinger også vil krones med held. Når alt kommer til alt, er solidaritet jo EU's største styrke.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru formand! Premierminister Fischer sagde, at det tjekkiske formandskab havde haft stor succes. Jeg må med beklagelse sige, at det er jeg ikke enig i. Det er ikke premierministerens skyld, men det tjekkiske formandskab var på ingen måde konsensuelt. Først vil jeg nævne kontroversen om kunstværker, en kontrovers, der var god for kunstnerne, men ikke for formandskabet. Så var der den nationale politiske ustabilitet, som var en plet på EU's eller med andre ord på vores alles image. Det er rigtigt, at Tjekkiet fik ratificeret Lissabontraktaten, men vi mangler stadig præsident Václav Klaus' underskrift, og vi er alle enige om, at en euroskeptiker som præsident, når man har formandskabet for EU, ikke er nogen stor hjælp. Den tjekkiske præsident sendte forskellige euroskeptiske signaler, primært ved at nægte at bruge EU-flaget. Men vigtigere er det, at han ikke har underskrevet Lissabontraktaten. Dette er en despektfuld handling mod os alle og mod Europas folk.

Men det tjekkiske formandskab begik især en fejl vedrørende direktivet om barselsorlov. Jeg ved, hvad jeg taler om, for jeg var ordfører for denne betænkning. Formandskabets deltagelse i dette spørgsmål var yderst negativ, og her fik de stor hjælp fra fru Lulling, som boykottede afstemningen om min betænkning. Det tjekkiske formandskab var imod at forlænge barselsorloven til 20 uger, og det var imod at medtage orlov for faderen, som ellers er vigtigt, hvis man ønsker at sikre, at ansvaret for familien deles mellem mænd og kvinder og dermed fremme lighed mellem kønnene.

Der er lige så stort behov for mænd i hjemmet, som der er for kvinder på arbejdsmarkedet, hr. premierminister. Mænd har lige så stor ret til at se deres børn udvikle sig, som kvinder har til at få en karriere. Jeg beder Dem om ikke at devaluere kvinders rettigheder eller kvalifikationer, hr. premierminister.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru formand! Et overvældende antal mennesker stemte mod Lissabontraktaten sidste år, fordi man mente at kunne opnå et bedre Europa, Et Europa, der er demokratisk og ansvarligt, et Europa, der fremmer arbejdstagernes rettigheder, der forsvare offentlige tjenesteydelser, og som søger at få en positiv rolle i verden.

Vi får at vide, at Det Europæiske Råd har vedtaget en pakke med retligt bindende garantier til det irske folk, men det, man har offentliggjort, er blot en afklaring af Lissabontraktaten. Det ændrer på ingen måde ved hverken form eller indhold.

Når vi stemmer til oktober, bliver det om nøjagtig den samme traktat, som vi afviste sidste år – uden ændringsforslag, uden tilføjelser, uden udstregninger. Nøjagtig den samme Lissabontraktat, som 53 % af vælgerne stemte nej til.

Vi skal have en ny traktat til en ny æra.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg takker det tjekkiske formandskab for dets indsats, der måske kan fortolkes som et billede på den situation, som vores institutioner befinder sig i lige nu.

Vi erkender alle, at EU er den eneste platform, der kan tage hånd om nogle af de store udfordringer, vi står over for. Der er f.eks. ingen, som kan forestille sig, at Malta alene eller Italien med sine 5 000 km kystlinje kan løse problemerne med indvandring, lige som mange andre lande ikke kan løse problemerne med energiforsyning alene.

Men det er netop det tjekkiske formandskab – med de store interne problemer, men også en forskellig fortolkning af Europa – der giver os en bedre forståelse af, hvad det er, man beder os om at gøre. Jeg har ikke

taget flag med her til formiddag, men der er en ting, jeg er sikker på: jeg har ikke tillid til indskrænket nationalisme og heller ikke til bureaukratiske uhyrer, der kan rive hjertet ud af vores politiske erfaring og få os til at glemme, hvad det er, vi er her for at opnå.

Sandheden er, at vi nu betaler prisen for vores ubeslutsomhed. Vi betaler en tragisk pris for ikke at have haft modet til at træffe visse beslutninger, som i dag er enorme beslutninger, og dette afspejles måske også i det forhold, at vi ikke her og nu har styrken til at håndtere de eksisterende forhold, som hænger tæt sammen med starten på en meget problematisk ny valgperiode for Parlamentet.

Men jeg synes, at vi har en rigtig god mulighed. Nogle klarede sig bedre end andre til valget, men vi ved alle, at vi ikke kan løse problemerne, hvis vi ikke står sammen. Derfor mener jeg, at vi skal tage ansvaret på os og give disse institutioner styrken til at kunne genskabe forbindelsen til vores borgere, for én ting er sikker: det, vi især betaler prisen for, er, at vi overhovedet er nødt til at betale denne pris, for det fremmedgør os over for vores borgere, som tager afstand fra vores idealer.

Jiří Havel (S&D). – (CS) Fru formand, hr. premierminister, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Vi er her for at evaluere det foregående formandskab. Formandskabet har to ansigter. Vi er nødt til at huske dem begge, også selvom der skulle være nogle ting, som vi måske hellere ville glemme. Mange har klaget over, at det tjekkiske formandskab ikke har været aktivt nok i bekæmpelsen af finanskrisen. Andre husker præsident Klaus' kontroversielle tale her i Parlamentet. Atter andre klager over den taktløse beskrivelse af Barack Obamas kriseprogram som vejen til helvede. Men det tjekkiske formandskab kan bestemt også tilskrives fremskridt. Her tænker jeg f.eks. på miljøpakken og fremskridtet med vedtagelsen af Lissabontraktaten. Det tjekkiske formandskab har to ansigter, og symbolsk nok har det også haft to premierministre. I dag er det den mest succesrige, der står foran Dem. Jeg vil gerne takke premierministeren og hans regering for deres indsats og også takke embedsmændene i europæiske og tjekkiske institutioner for deres arbejde. En stor hånd til Tjekkiets præsident!

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Fru formand! Dette Parlament domineres af en kynisk, storslået koalition mellem det vigtigste parti i europæisk kapitalisme, PPE, og socialdemokraterne, der lader, som om de repræsenterer venstrefløjen, men som i virkeligheden gennemfører samme neoliberale dagsorden med at tvinge arbejderne til at betale for den internationale kapitalismes krise.

Nu ønsker denne storslåede koalition at påtvinge det irske folk og Europas folk Lissabontraktaten, fordi Lissabon repræsenterer den neoliberale dagsorden, herunder angreb på arbejdernes rettigheder, og en styrkelse af militariseringen og våbenindustrien. De såkaldte garantier til det irske folk ændrer ingenting, betyder ingenting og er irrelevante.

Som irsk socialist udfordrer jeg denne koalition. Jeg udfordrer hr. Buzek, hr. Barroso, hr. Schulz og hr. Verhofstadt: kom til Irland til september, diskutér med os foran et publikum af arbejdere, hvorfor de skulle støtte Deres Lissabonprojekt, som er fuldstændig i strid med deres interesser.

(GA) Vær forberedt på en stærk kampagne mod Lissabontraktaten i Irland. Vi taler på vegne af millioner af europæere, som ikke fik chancen for at stemme mod Lissabontraktaten, en traktat, der ikke gavner flertallet af Europas borgere, men derimod bureaukraterne, de store multinationale selskaber og våbenindustrien.

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

Manfred Weber (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. premierminister, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Under denne forhandling har mange takket det tjekkiske formandskab for at have fået afsluttet et par projekter rent administrativt inden dets udløb.

Helt seriøst: Er vi virkelig blevet så beskedne i vores forventninger? Vores arbejdsområde er politik. Det, vi forventer af et formandskab her i den største økonomiske krise i årtier, der er kombineret med miljøproblemer, er lederskab og visioner. Dét er, hvad vi forventer. Vi har konstateret, at det administrative arbejde er blevet afsluttet, men der ligger stadig mange ting på bordet her ved formandskabets afslutning. Jeg havde virkelig forventet mig mere.

Hvis den tjekkiske premierminister mødes med præsident Klaus her i aften, vil jeg bede ham fortælle præsidenten, at han i de forgangne seks måneder havde chancen for at vise Europa den tjekkiske nationale identitet og suverænitet ved at udvise et stærkt lederskab. Naturligvis understregede han vigtigheden af national suverænitet her i Parlamentet. Men desværre udnyttede han ikke sin chance.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi har kun et minut, så jeg går lige til sagen. Jeg vil gerne forsvare Deres ære over for en af mine irske kolleger, Joe Higgins. Jeg vil minde hr. Higgins om, at De i Deres arbejde i solidaritetsbevægelsen forsvarede arbejdstagerne og deres rettigheder, og jeg synes, at de historiske fakta skal afspejles her i Parlamentet. En smule kontrovers er ikke dårligt, men det er helt usædvanligt, at vi her til formiddag har Nigel Farage på den ene side og Sinn Féin og Joe Higgins på den anden – hhv. det yderste højre og venstre – som begge taler mod Lissabontraktaten.

Det er i sig selv en god grund til, at resten af os stemmer ja til Lissabontraktaten og til, at de irske vælgere, som træffer deres helt egen beslutning den 2. oktober, lytter til de stemmer, som opfordrer dem til at stemme nej, og at de lytter meget opmærksomt, så de kan bedømme, hvad de står for, og derefter lytter til fornuftens stemme og tænker over, at EU er vældig godt for Irland, og Irland er godt for EU, og at vi stadig i fremtiden vil være i Europas hjerte ved at støtte denne traktat.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Fischer, hr. Barroso! Hr. Fischer, Deres formandskab viser endnu en gang, hvor meget det haster med at få indført et stabilt formandskab for EU. Og det er netop det, vi får med Lissabontraktaten.

Jeg synes ikke, De har sagt så meget, hr. Fischer, og vil gerne høre, hvad De mener om trojkaens program, som Deres regering underskrev i juni 2008 sammen med Frankrig og Sverige. Vi er også meget interesserede i at høre om Sveriges arbejdsprogram for dette emne og især tre områder: Doha-programmet, millenniumudviklingsmålene og Middelhavsunionen.

Hvad er Deres opfattelse af dette instrument, hr. Fischer, og hvordan vurderer De trojkaen, som allerede er det første tegn på et stabilt formandskab for EU?

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Den korte, skarpe meningsudveksling mellem gruppeleder Nigel Farage og hr. Barroso var yderst oplysende i henseende til Europas fremtid. Det gjorde det blændende klart, at endemålet for Lissabontraktaten er at få ophævet nationalstaterne, hvilket også forklarer, hvorfor hr. Barroso blev så irriteret over at se et nationalflag her i Parlamentet. Vi har naturligvis samme fælles mål for Europa. Men vi ønsker at gøre det helt klart, at vi i stedet for at tilslutte os mottoet "Forenet i mangfoldighed" ønsker at kæmpe for samarbejde i mangfoldighed, hvilket betyder, at vi ønsker at bevare nationalstaterne. Det er inden for disse rammer, at vi vil arbejde for et fælles Europa.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne slå fast en gang til, at Rådets formandskab under de omstændigheder, som hverken premierminister Topolánek eller premierminister Fischer var ansvarlige for, var mere vellykket, end det ser ud til, og jeg vil også gerne takke Saša Vondra for forberedelserne til dette formandskab.

Jeg har en bemærkning mere som reaktion på hr. Higgins' indlæg. Lissabontraktaten indeholder en horisontal social klausul. Den giver os flere sociale rettigheder, og vi får charteret om grundlæggende rettigheder. Hvis vi ikke får denne traktat, ender vi med et Europa med færre sociale rettigheder. Dette skal gøres helt klart, så den irske befolkning ikke længere tror på de løgne, den får fortalt. Vi skal fortælle sandheden. Uden Lissabontraktaten har vi kun Nicetraktaten og færre sociale rettigheder i Europa. Derfor skal vi have sat en stopper for denne rædsomme kampagne og fortælle det irske folk sandheden.

(Bifald)

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne påpege, at ikke blot har det tjekkiske formandskab opnået mere, end det bliver tillagt, men det har også været meget varieret. Førsteklasses embedsmænd og fortrinlige ministre som Karel Schwarzenberg, Saša Vondra, Ondřej Liška og andre samt også premierminister Fischer har gjort en fortræffelig indsats. Det vil jeg gerne takke dem for. Dette land har kun ét problem, og det er præsident Klaus, som har skadet sit land alvorligt ved vel vidende og bevist at have undermineret dette vellykkede formandskab. Tak til premierminister Fischer for hans bestemte afvisning af dette og for selv at tage til topmødet i Bruxelles og afslutte dette vellykkede formandskab for EU.

Jan Fischer, formand for Rådet. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg skal fatte mig i korthed. Jeg vil gerne takke Parlamentet for Deres bidrag til denne forhandling. De har atter vist den store bredde i holdninger og ideer om Europa, der findes her i Parlamentet, og hvor både vanskeligt og nødvendigt det er at søge efter en fællesnævner og en fælles stemme. Jeg synes, denne forskellighed er livgivende for vores kontinent og for integrationsprocessen, og at den hører til her. De tager sikkert Deres holdninger, Deres analytiske synspunkter og Deres vurderinger med Dem herfra, og jeg kan under ingen omstændigheder overbevise Dem om noget andet, da dette ikke er en akademisk debat. Jeg vil sige med det samme, at både min og den foregående

regering har gjort alt, hvad der stod i vores magt for at gennemføre vores program og dagsorden for formandskabet, og det har vi gjort med stor udholdenhed, uden hensyn til Tjekkiets fremskridt med ratificeringen af Lissabontraktaten. Det vil jeg gerne slå helt fast. Vedrørende trojkaens, dvs. Frankrigs, Tjekkiets og Sveriges, arbejde, sætter jeg stor pris på denne mekanisme. Vi har samarbejdet meget tæt om dagsordenen for hver dag. Det er en mekanisme, som i høj grad bidrager til kontinuitet og en smidig overdragelse af formandskabet, og det er jeg meget glad for. Vedrørende det tjekkiske formandskabs ambitioner og i hvor høj grad formandskabet var teknokratisk, udviste lederskab, var visionært eller hvad ved jeg, så er jeg sikker på, at det begyndte med en vision for EU og med et program, og at det også lykkedes at gennemføre dette program. Det er op til Dem at vurdere, i hvor høj grad disse mål er nået. Jeg for min del er fast overbevist om, at formandskabet har nået sine mål og ambitioner, selvom der altid vil være kritik, og selvom vi uanset årsagen ikke fik gennemført, hvad vi ville. Tak igen for denne debat og de kritiske bemærkninger, tak til alle, som udviste forståelse og påskønnelse, både på det politiske og personlige plan.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Der er stillet nogle konkrete spørgsmål.

Først vedrørende genindførelsen af visumkrav for tjekkiske statsborgere, som rejser til Canada. Kommissionen beklager, at Canada har genindført dette krav. Jeg har drøftet spørgsmålet med den canadiske premierminister i forbindelse med det seneste G8-møde. Jeg forventer, at denne foranstaltning kun bliver midlertidig, og jeg håber, at der snart kan indføres visumfri indrejse for alle mellem Tjekkiet og Canada.

Jeg bad kommissær Barrot om hurtigst muligt at drøfte dette med tjekkiske embedsmænd, og jeg forstår, at det første møde mellem Kommissionens embedsmænd og embedsmænd fra det tjekkiske udenrigsministerium fandt sted i Bruxelles i går. På dette grundlag vil Kommissionen se nøje på situationen og rapportere herom i rapporten om gensidighed med hensyn til visum, der sandsynligvis offentliggøres i september 2009. I samarbejde med den tjekkiske regering vil vi kontakte de canadiske myndigheder for at få flere oplysninger om årsagerne til deres beslutning og gøre det nødvendige for at få genetableret visumfrie rejser.

Vedrørende regulering og overvågning af finansmarkedet, som også blev nævnt under forhandlingen, er der naturligvis stadig punkter på dagsordenen, f.eks. det, som Det Europæiske Råd enstemmigt vedtog på grundlag af Larosièrereporten, som jeg bestilte fra en højtstående gruppe, men vi skal også notere os de fremskridt, der er gjort.

Kommissionens forslag vedrørende kapitalkrav, indskudsgarantier, kreditvurderingsbureauer og solvens-direktivet for forsikringssektoren er alle blevet vedtaget af Parlamentet og Rådet. Kommissionen har fremlagt udkast til lovgivning om hedgefonde og private equityfonde, om securisation og aflønningsniveau i banksektoren. Nu er det op til Parlamentet og Rådet at vedtage dem hurtigt, hvis de da er enige i dem.

Noget andet, der blev nævnt i dag, var modstanden mod protektionisme. Det var et meget vigtigt emne på Det Europæiske Råds møde den 1. marts. I løbet af andet halvår af 2008 var der en farlig tendens til interne protektionistiske foranstaltninger i EU. Her bør det siges, at det tjekkiske formandskab og mange medlemsstater gjorde det klart, at vi ikke kan acceptere denne form for opsplitning af vores indre marked, så den diskussion, der fandt sted i løbet af disse måneder, var også en meget vigtig udvikling.

Endelig vedrørende kritikken af parlamenternes ratificering af Lissabontraktaten vil jeg sige, at jeg ikke kan forstå, hvordan nogen, der er valgt til et parlament, kan sætte spørgsmålstegn ved, at det er parlamenter, der vedtager en traktat. Et parlament er grundlaget for demokrati, og et parlaments ratificering er lige så legitim som en folkeafstemning.

(Bifald)

Formanden. – Jeg vil gentage min tak til Tjekkiets premierminister for hans formandskab, hans sammendrag og hans deltagelse i denne forhandling.

Forhandlingen er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 10.35 og genoptaget kl. 10.40)

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Verden står i den alvorligste kapitalistiske krise nogen sinde med dramatiske følger for arbejderne og folk generelt

I EU er krisen resultatet af en neoliberal politik, der stadig forfølges. Denne politik er knæsat i traktaterne og den såkaldte Lissabonstrategi, som Lissabontraktaten er et forsøg på at institutionalisere, blot med større

dybde og anvendelsesområde. I stedet for en ordentlig håndtering af årsagerne til krisen gentager Rådet grundtrinen i denne politik, som var årsagen til krisen, i et foruroligende og uansvarligt forsøg på at videreføre denne politik på trods af alle beviser. Det betyder, at Rådet støtter:

- hensigten om at vedtage Lissabontraktaten, nu ved hjælp af snyd og bedrag, idet nøjagtig det samme, som det irske folk allerede har afvist, nu bare bliver kaldt noget andet,
- fri, ureguleret bevægelse af kapital og eksistensen af offshorefinanscentre,
- liberalisering af markederne, privatisering af offentlige tjenesteydelser og øget finansialisering af økonomien,
- deregulering af arbejdsmarkedsforhold, devaluering af lønninger, intensivering af udnyttelse og forsvar for flexicurity,
- ingen ordentlig håndtering af arbejdsløshed ved fortsat at kanalisere enorme summer til finanssektoren uden at vie de produktive sektorer samme opmærksomhed.

5. Forelæggelse af det svenske formandskabs handlingsprogram (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Rådets formand om forelæggelse af det svenske formandskabs handlingsprogram.

Fredrik Reinfeldt, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Tillad mig at starte med at lykønske Dem med valget af Deres nye formand. Jeg ser frem til at samarbejde med Jerzy Buzek under det svenske formandskab – og naturligvis også derefter.

Det er en ære for mig at tale her i Parlamentet som formand for Det Europæiske Råd. Jeg ved, at omkring halvdelen af Dem er valgt til Parlamentet for første gang. Samlet repræsenterer De 500 millioner europæere. Der stilles store forventninger til Dem.

Vi lever i en tid med store udfordringer. Sjældent har EU-samarbejdet stået over for så dybtgående og forskelligartede prøver. På den korte bane ønsker vi en smidig overgang til en ny traktat, Lissabontraktaten. Nu og på lidt længere sigt skal vi styre den økonomiske og finansielle krise. Under overfladen ligger der truslen fra den stigende klimakrise, der på lang sigt er vores største udfordring.

En ting er klar. Hvis det svenske formandskab skal kunne løfte de mange udfordringer, det står over for, skal vi arbejde sammen med Dem – De, der arbejder i hjertet af Europas demokrati. Vi håber på Deres støtte og samarbejde, og at De er rede til at løfte udfordringerne sammen med os.

Når vi taler om EU's historie, siger vi ofte, at samarbejdet har skabt grundlag for fred i et Europa, der så ofte har været karakteriseret af det modsatte. Jeg kan fortælle Dem, at min bedstefader som svensk soldat var posteret ved den norske grænse under Anden Verdenskrig – en krig, hvor Sverige var neutral. Det nærmeste, min bedstefader kom krigen, var et lejlighedsvist glimt af den – i sikker afstand. Sådan var Sveriges forhold til Europa længe: iagttagelse i sikker afstand.

Da Europa lå i ruiner efter Anden Verdenskrig, var Sverige uberørt. Vi var rigere økonomisk, men fattigere i henseende til europæisk fællesskab. For tyve år siden blev pigtråden mellem Østrig og Ungarn skåret over. Berlinmuren faldt, og Europa forandrede sig næsten fra den ene dag til den anden. Da tog en række lande ud på en rejse, som resulterede i, at der nu er repræsentanter for 27 lande til stede her i dag. Sverige var et af de lande.

Hvis man er sent udviklet, har man brug for lidt tid til at indhente de andre. I slutningen af 1990'erne begyndte Sverige at være modent til at påtage sig et politisk ansvar for Europa. Langsomt voksede Sveriges erkendelse af, at det er tæt på og afhængigt af Europa. Sveriges udenrigsminister Carl Bildt spillede en afgørende rolle i indsatsen for at få Sverige med i det europæiske samfund – med andre ord en accept af åbenhed, globalisering og frihandel. Han var drevet af en fast overbevisning om, at Sverige hørte med i Europa.

For atten år siden ansøgte vi om optagelse i EU. Endelig var vi blevet overbevist om, at borgernes liv og vores fremtid var bedst tjent med samarbejde og fællesskab med andre, og om, at vi også kunne bidrage med noget – og at vi havde meget at lære. Vi var ikke længere bange for samarbejde. Nu turde vi være en del af Europa.

Disse år fra midten af 1980'erne og frem, som var revolutionerende for Sverige, forløb parallelt med mit eget politiske engagement. Jeg følte en stor længsel efter Europa, som også mange andre i min generation af

svenske politikere. Jeg kan huske, hvordan jeg som ung nyvalgt medlem af Riksdagen blev inviteret til et besøg i Parlamentet. Det var et tegn på Parlamentets åbenhed og tilgængelighed, selvom Sverige på det tidspunkt ikke var medlem af EU.

Et par år senere i 1997, efter at Sverige var blevet medlem af EU, var jeg med til at danne PPE-Gruppens ungdomsorganisation, Youth of EPP, som jeg blev den første formand for. Det gav mig mulighed for at se, hvordan europæisk samarbejde fungerer i praksis. Sammen søgte vi efter europæiske løsninger på europæiske problemer. Vi lærte ikke blot hinanden, men også hinandens kultur og historie at kende. Jeg besøgte de største byer i Europa – og jeg kan slet ikke tælle antallet af kirker i Europa, jeg besøgte i denne periode.

På tyve år er Sverige gået fra at være observatør til at tage aktivt del i det europæiske samarbejde. Det har også haft en virkning på den svenske befolkning. For ti år siden mente en ud af tre svenskere, at EU-medlemskab var godt for landet, men lige så mange mente det modsatte. I dag er det omvendt. Næsten to tredjedele af alle svenskere mener, at EU-medlemskab er godt for Sverige. Til valget til Europa-Parlamentet i juni var stemmeprocenten over 45. Det er otte procent mere end i 2004 og over gennemsnittet for Europa. I dag er Sverige et land, der værdsætter og har en positiv holdning til EU-medlemskabet. Vi kom lidt sent i gang, men vi har arbejdet hårdt for at indhente jer andre. Det er en sejr for alle os, der tror på et europæisk samarbejde.

(Bifald)

Vi står over for spørgsmålet om vores generations skæbne – et socialt problem, som til forskel fra mange andre vokser – langsomt, men i den forkerte retning. Vores planet er syg. Dens temperatur stiger – og det er op til os at reagere. Den grønlandske indlandsis reduceres med over 100 km³ årligt. Indlandsisen i det vestlige Antarktis smelter foruroligende hurtigt. Vi ved, at alene den smeltede is fra Grønland kan få havenes vandstand til at stige med op til to meter. Følgerne bliver dramatiske. Hvis havet stiger med kun en meter i hele verden, tvinges hundredvis af millioner mennesker væk fra deres hjem, alene i Asien. De mest udsatte er mennesker i Bangladesh, det østlige Kina og Vietnam.

Men det får også andre følger. Vejret ændrer sig med den risiko til følge, at mange flora- og fauna-arter forsvinder. Det er scenariet, hvis vi holder os inden for FN's mål med 2 °C, som blev bakket op i sidste uge på G8-topmødet og på Major Economies Forum i L'Aquila. Vores klima trues af både vores udnyttelse og afhængighed af fossile brændstoffer. Det er den dårlige nyhed. Så hvad er den gode?

Selvom der ikke er særlig meget tid tilbage, er tiden alligevel på vores side. Men vi skal handle nu. Vi er allerede parat til at øge andelen af vedvarende energi og har teknologien til at forbedre energieffektiviteten. Ifølge Det Internationale Energiagentur (IEA) kan over halvdelen af de foranstaltninger, der er nødvendige for ikke at overskride målet med de 2 °C, gennemføres ved hjælp af den teknologi, vi allerede har.

Og foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringer har nogle meget nyttige bivirkninger, som i sig selv berettiger foranstaltningerne. Hvis vi bruger mindre energi, sparer vi penge. Vi forbedrer økonomien, og samtidig får husholdningerne flere ressourcer. Hvis vi investerer i vedvarende energi og energieffektivitet, forbedrer vi vores energisikkerhed. Vi bliver mindre afhængige af import fra lande, som undertiden er både politisk og økonomisk ustabile. Vores investeringer i den grønne økonomi skaber nye jobmuligheder og vil være drivkraft for vækst i de kommende årtier.

Tillad mig at komme med et konkret eksempel. I januar led mange EU-lande under gaskrisen i Ukraine. I sidste uge talte jeg med præsident Yushchenko om, hvordan vi kan undgå en lignende situation i fremtiden. Samtidig er det vigtigt at se på problemet fra den anden side også. Hvis Ukraine investerer i energieffektivitet, så dette land kan nå op på samme niveau som Tjekkiet eller Slovenien, vil mængden af sparet energi svare til hele landets gasimport til eget brug fra Rusland. Så kan Ukraine blive helt uafhængig af gasimport fra Rusland og desuden spare en masse penge, bare ved at forbedre landets egen energieffektivitet. Det er dér, vi skal finde svarene på klimaproblemerne.

(Bifald)

For tolv år siden blev der dannet en såkaldt Coalition of the Willing i Kyoto. Men frivillige aftaler er ikke nok. Hvis det lykkes os at få en international klimaaftale i stand, skal vejen fra Kyoto til København være et skift fra en Coalition of the Willing til, at alle tager ansvar.

Så hvordan når vi frem? Europa skal handle sammen og i fællesskab. Vi skal udvise lederskab og holde vores løfter. Europa spiller en afgørende rolle for at få andre med i en international aftale. Vi skal fastsætte en pris

på emissioner for hele verden. Vi skal starte med at bruge nationale CO₂-afgifter og handel med emissioner. Så vil der vise sig miljøvenlige alternativer. Hvis prisen på brug af fossile brændstoffer fastsættes uden hensyn til indvirkningen på klimaet, vil den globale opvarmning fortsætte. Så kommer der ingen alternativer. Foranstaltninger for at øge energieffektiviteten bliver ikke økonomisk bæredygtige.

Men det er ikke nok. Vi skal have et bredere svar på spørgsmålet "hvordan?". Det er ikke nok at begrænse emissionerne i en gruppe lande, som frivilligt accepterer at reduceres deres emissioner, men som sammen kun tegner sig for 30 % af emissionerne. Og det er heller ikke nok at have løsninger, som kun er baseret på restriktioner i de fleste udviklede lande. Selv hvis de såkaldte bilag I-lande reducerede deres emissioner til nul, ville det hastigt stigende emissionsomfang i udviklingslandene stadig betyde, at vi ligger over de 2 °C.

Derfor skal vi diskutere finansiering af investeringer i udviklingslandene. Vi skal sikre hurtig teknologioverførsel, og at udviklingslandene også forpligter sig til at styre den udvikling, de er inde i. Desuden skal vi have klare forpligtelser på mellemlang sigt for lande uden for Europa. De fås skal blive til alles ansvar.

Jeg ved, at Europa-Parlamentet vil påtage sig sit ansvar. Det svenske formandskab opfatter Dem som vores allierede. Nu ønsker vi at skrive historien om, hvordan vi vendte miljøtruslen, og vi ønsker at skrive den sammen med Dem.

Den økonomiske og finansielle krise bredte sig som en steppebrand i hele verden på blot et par uger. Vi havde hørt enkelte advarsler, men for de fleste kom krisen som en overraskelse, især dens omfang og dybde. I en global verden spredte problemerne sig hurtigere. Krisen er så alvorlig, at ingen har et mirakelmiddel, som kan få os ud af den hurtigt. Koordineret handling fra EU's side er det bedste værktøj, vi har, til at tage hånd om krisen. Men meget kan stadig gå galt. Under de foreliggende omstændigheder er det lykkedes EU at udvise lederskab i disse vanskelige tider. Vi har indført garantier og regler for støtte til bankerne. Vi har vedtaget en fælles genopretningsplan for at sætte skub i økonomien.

Præsident Sarkozy og det franske formandskab spillede en vigtig rolle i dette arbejde, men jeg vil også påstå, at Parlamentet var en drivkraft. Nu skal vi bruge efteråret til at diskutere de yderligere foranstaltninger, som skal bringe os gennem krisen. Den økonomiske situation er stadig vanskelig, og de offentlige finanser er ved at være brugt op i alle medlemsstater.

Ifølge Kommissionens prognoser vil underskuddet i EU ligge på over 80 % af BNP næste år. Vi kan ikke lukke øjnene og lade, som om der ikke er noget problem. Midt i alt dette må vi heller ikke glemme, at der bag disse tal gemmer sig mennesker, som er bekymrede for deres job, og som ikke ved, hvordan de skal betale for deres bolig og opretholde deres levestandard. Det er vores opgave at give dem et svar.

Når millioner af europæere mister jobbet og blive udelukket fra arbejdsmarkedet, er det hele vores velfærd, der bliver truet, og det i en tid, hvor vores velfærd i forvejen er under stort pres. Vi lever længere, samtidig med at vi arbejder mindre og får færre børn. Hvis denne tendens fortsætter, vil der om ca. 50 år være dobbelt så mange gamle som børn i Europa. Hvad kan vi så gøre?

Vi skal have genskabt tilliden til finansmarkederne. Vi skal hurtigst muligt indføre et effektivt tilsyn for at undgå lignende kriser i fremtiden. Det svenske formandskab vil arbejde for at opnå en aftale i Rådet inden årets udgang. Vi håber på Deres hjælp til at opnå dette hurtigt og definitivt. Vores borgere vil ikke acceptere, at vi bliver ved med at bruge skattemidlerne til at redde finansinstitutioner, der har handlet uansvarligt.

Vi skal hurtigt væk fra de stigende offentlige underskud gennem en koordineret strategi og gradvis tilbagevenden til bestemmelserne i stabilitetspagten. Ellers vil den kortsigtede uligevægt føre til kroniske underskud. Vi kan forvente store nedskæringer, som allerede kan ses i visse dele af EU, og det har vi tidligere gjort erfaring med i Sverige. Massearbejdsløshed, social uro og voksende skattepres er, hvad der så venter os.

Vi skal sikre en social dimension i den europæiske politik, baseret på sunde offentlige finanser og på at få flere ud på arbejdsmarkedet. Det er langt den bedste måde at sikre vores velfærdssystem på. Jeg ved, at det er et vigtigt anliggende, ikke mindst for Parlamentet.

Det er uholdbart, at tre ud af 10 europæere i den arbejdsduelige alder er udelukket fra arbejdsmarkedet. Vores mål er at føre en aktiv arbejdsmarkedspolitik, de sammen med velfungerende socialsikringsystemer kan forvalte forandringerne effektivt. Vi skal styrke den enkeltes arbejdsevne og mulighed for at gøre sig gældende på arbejdsmarkedet. Og vi skal aktivere og genaktivere de arbejdsløse. Med flere på arbejdsmarkedet kan vi støtte dem, der ikke er det. Vi skal også koncentrere os om reformer, modernisering og tilpasning til en ny

virkelighed. Verden uden for EU står ikke stille. Den bevæger sig fremad i forrygende hast. Det er noget, vi skal erkende og acceptere.

En revision af EU's Lissabonstrategi kan bidrage til en nødvendig reformdagsorden. Denne diskussion vil vi sætte i gang til efteråret.

I kølvandet på den økonomiske krise kan vi se tendenser til øget protektionisme. WTO bekræfter, at antallet af handelsrestriktioner er steget betydeligt i de sidste tre måneder. Derfor glæder jeg mig over L'Aquila-aftalen om at genstarte Doha-runden, så vi sikrer, at alle verdens lande igen slår ind på frihandelsstien, for vi ved jo, at den er til fordel for alle i det lange løb. Målet må være et EU, der kommer styrket ud af krisen.

Når jeg rejser rundt i Sverige og taler om EU-samarbejde, er der ikke mange, der stiller spørgsmål om EU's institutioner. Spørgsmålene handler om krumme agurker, snus og andre dagligdags ting.

Alligevel er de institutionelle rammer vigtige, fordi de definerer, hvad vi kan gøre på hvilke områder. Derfor er ratificeringen af Lissabontraktaten så central. Traktaten vil gøre EU mere demokratisk, mere åbent, mere effektivt og mere indflydelsesrigt på den internationale arena. Men vigtigst af alt er det, at vi med Lissabontraktaten få lukket kapitlet om en indadskuende fase i EU-samarbejdet. Nu er tiden kommet til, at EU ser ud og frem. Det svenske formandskab er rede til at gøre alt det indledende arbejde for at sikre en smidig overgang til en ny traktat, men det kræver naturligvis, at alle medlemsstater har ratificeret den. Lad os håbe, at det sker i de kommende måneder.

Den internationale kriminalitet bliver stærkere og stærkere. Nu er de kriminelle netværks aktiviteter ikke længere bundet af nationale grænser. Vi er vidne til, hvordan handel med narkotika og mennesker spredes. Dette er en trussel mod vores demokratiske værdier og mod borgerne. Samtidig er friheden til at bevæge sig på tværs af grænser grundlæggende for vores fællesskab – at studere, bo og arbejde i et andet EU-land. Men nye tider kræver nye svar. Her til efteråret vil vi derfor forelægge et nyt program på dette område, som vi vil kalde Stockholm-programmet. Stockholm-programmet er en skærpelse af de instrumenter, som skaber sikkerhed i EU og er rettet mod bekæmpelse af organiseret kriminalitet og terrorisme.

Samtidig opnår vi en bedre balance mellem disse instrumenter og foranstaltninger, som skaber retssikkerhed og beskytter den enkeltes rettigheder. Derved sikrer vi også, at de, der søger asyl i EU, stilles over for et fælles, retssikkert system med større ensartethed i den måde, de modtages på, og den måde, deres asylansøgning gennemgås på, og større ensartethed med hensyn til hjemsendelsespolitik.

Mange mennesker har en stærk drøm om en fremtid i Europa. Samtidig bliver Europas befolkning ældre og ældre. Der kan slås bro mellem disse to virkeligheder med et fleksibelt system for indvandring af arbejdskraft.

For over 50 år siden lagde seks lande grundlaget for det europæiske samarbejde. Nu er vi 27. Vi er vokset i styrke og indflydelse, og vi er vokset i velstand og mangfoldighed. Europa er blevet beriget. Derfor er vi også bedre udstyret til at udnytte de muligheder, der ligger i globaliseringen, og at tage hånd om udfordringerne. Sammen er vi stærke.

Vi taler om "medlemskabsforhandlinger". Men i sidste instans handler medlemskab om at have fælles værdier og følge fælles regler. Dette er nu noget, der drøftes af dem, som ikke er med, fra Reykjavik til Ankara over det vestlige Balkan. De to ledere i Cypern har nu en historisk mulighed for at nå til enighed og dermed forene øen, som har været delt alt for længe.

De, der er medlem af EU, kan fristes til at udnytte medlemskabsprocessen til at løse gamle uenigheder. I disse tilfælde må vi finde løsninger, som er til fordel for begge parter og skaber mulighed for fælles fodslag. Ellers hindrer vi fremskridt hen imod vores ønske om at styrke den europæiske integration. Det svenske formandskab vil arbejde for at fremme udvidelsesprocessen i overensstemmelse med de løfter, som EU har afgivet, og udelukkende på grundlag af gældende kriterier. Vi vil handle som en "egentlig mægler".

I kølvandet på styrke og indflydelse følger et internationalt ansvar, som vi stadig kæmper for at leve op til. Det ledsages af en pligt til at bruge dette ansvar til alles bedste. EU skal arbejde for fred, frihed, demokrati og menneskerettigheder. Vi har et ansvar for at støtte de fattigste og mest sårbare lande i verden, et ansvar for at leve op til FN's millenniumudviklingsmål. Vi har også ansvar for at støtte FN's arbejde på andre områder, at samarbejde med vores strategiske partnere, at være med i verdens kriseområder, uanset om det er fredsprocessen i Mellemøsten, Iran, Afghanistan, Pakistan, Nordkorea eller de store udfordringer på det afrikanske kontinent.

Men vi har også ansvar for regionale initiativer som Middelhavsunionen og det østlige partnerskab, der skaber stabilitet og samarbejde mellem nabolande med forskellige forhold.

Det glæder mig, at Parlamentet indtager en førende rolle i relation til samarbejdet i Østersøområdet. Parlamentet fremlagde tilbage i 2005 et udkast til strategi for denne region. Nu håber vi, at dette initiativ kan krones med vedtagelsen af en strategi for Østersøen på Det Europæiske Råds møde i oktober.

Konflikterne på Balkan i 1990'erne var startskuddet til EU's indsats som krisestyrer – et engagement, som får større og større betydning. I dag er EU involveret i omkring 10 kriseinitiativer i hele verden.

Nu til dags banker verdens problemer på EU's dør. Rundt omkring os og ikke mindst i de områder, der ligger nærmest på os, hænger mange menneskers håb for egen udvikling sammen med vores samarbejde. Lad os sammen opfylde deres forventninger.

(Bifald)

Som følge af det europæiske samarbejde lever vores kontinent i dag i fred og velstand, i frihed og stabilitet. Vi har åbne grænser og en social model, der kombinerer markedsøkonomi med hensyn til hinanden. Dette er vores fælles Europa. Men vores borgere ønsker at kunne stole på, at Europa er baseret på ideer for fremtiden, og at vores samarbejde ikke kun har et historisk formål, men også er fremadrettet. Derfor har vi som deres valgte repræsentanter et ansvar for at sige, hvad det er, vi ønsker at gøre med Europa. Så nu vil jeg fortælle lidt om, hvordan jeg opfatter fremtiden for Europa.

Jeg ønsker at se et Europa, som gør en ihærdig indsats for demokrati, fred, frihed og menneskerettigheder på den internationale arena, og som tør handle på det udenrigspolitiske område. For nogle af os ved godt, hvordan det er at leve uden demokrati og frihed, og det giver os den troværdighed, der er en forudsætning for at handle.

Jeg ønsker et Europa, der tager føringen i kampen mod klimatruslerne, som modstår fristelsen til at konkurrere på grundlag af en industri, der ikke betaler for de emissioner, der ødelægger vores klima, og som giver incitamenter, der gør, at det kan betale sig at investere i grøn teknologi, så vores børn og børnebørn får mulighed for at opleve den, sådan som vi kender den.

Jeg ønsker et Europa, der påtager sig et ansvar for økonomien. "Lending for spending" må ikke være det eneste motto. Og det må heller ikke være sådan, at "overskud er private og tab nationale". Lad os opbygge vores offentlige finanser igen, regulere sunde finansmarkeder og sikre de økonomiske reformer, som vi har brug for til at sikre vækst, og som industrien har brug for for at kunne være konkurrencedygtig i fremtiden.

Jeg ønsker et Europa, der videreudvikler sin socialmodel, et Europa, der kombinerer et velfungerende velfærdssystem med vækst, med social samhørighed, et Europa, der gennem arbejde, iværksætterånd og sunde offentlige finanser skaber rum for at vedligeholde og udvikle vores velfærdsmodeller i alle vores borgeres interesse.

Jeg ønsker et Europa, der ikke tillader sig selv at blive lokket af protektionismens kortsigtede korstog, et Europa, der sikrer det indre marked, som er dannet på grundlag af vores EU-samarbejde, og som tillader varer og tjenesteydelser at bevæge sig frit på tværs af vores grænser, til fordel for os og for resten af verden.

Jeg ønsker et Europa, der er ydmygt over for ulighed, der er åbent over for andres argumenter, og som har en stærk vilje til at finde kompromiser med det fælles gode for øje. Et sådant Europa vil stå stærkt til enhver tid.

(Bifald)

Det er mig en ære at tale her i salen og repræsentere det europæiske demokrati. Mange har sagt til mig, at dette bliver det vanskeligste formandskab i mange år. Der er mange udfordringer, og vi skal forvente det uventede. Mange spørger, om et land af Sveriges størrelse kan løfte dette ansvar. Nej, ikke alene, men sammen kan vi løfte alle disse udfordringer. Lad os gøre det med visioner og handlekraft, med initiativer og mod. Europas borgere har brug for det. Det europæiske projekt handler om drømmen om at løse folks problemer sammen. Denne drøm gør Europa stærkt. 2009 er et skæbnsvangert år for det europæiske samarbejde. Vi har chancen for at tage det næste skridt. Det svenske formandskab er parat til at tage udfordringen op. Lad os gøre det sammen!

(Kraftigt bifald)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Vi lever ikke i en almindelig tid, og dette bliver ikke et almindeligt formandskab. Ud over det almindelige lovgivningsarbejde kommer det svenske formandskab til at skulle håndtere andre former for yderst politiske udfordringer, og der findes ingen bedre end statsminister Reinfeldt og det svenske formandskab til at løfte opgaven.

I dag vil jeg understrege to af de største politiske udfordringer, som EU skal tage hånd om i de kommende seks måneder: den økonomiske krise og forhandlinger om en ambitiøs international aftale om klimaændringer i København.

Den værste finansielle og økonomiske krise i mands minde har stadig ødelæggende følger for vores samfund og familier, især i form af den stadigt stigende arbejdsløshed. At få økonomien tilbage på sporet står øverst på vores dagsorden. EU's samlede indsats har ført til hidtil usete skattemæssige initiativer, som nu begynder at give konkrete resultater.

Vi har også udvist solidaritet medlemsstaterne imellem, f.eks. med fordoblingen af loftet for betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne, der ikke er med i eurozonen, til 50 mia. EUR. Nu skal vi så have gennemført hele genopretningspakken i alle dens aspekter og sikre, at den fører til jobskabelse og fremme af økonomisk aktivitet i praksis.

Det er af afgørende betydning at prioritere foranstaltninger, der begrænser arbejdsløshed og får folk tilbage på arbejdsmarkedet. Her kan vi bygge på resultaterne af beskæftigelsestopmødet, der fandt sted i maj som led i Kommissionens initiativ med det tjekkiske, svenske og spanske formandskab. Vi er nødt til at omsætte vores fælles engagement over for ungdommen og jobskabelsen.

Ansvar for arbejdsmarkedspolitikken påhviler naturligvis medlemsstaterne, men vi kan og bør bruge eksisterende europæiske instrumenter til at hjælpe medlemsstaterne med at holde folk i beskæftigelse og uddanne dem til fremtidens job. Derfor er Kommissionen ved at udarbejde et forslag om forenkling af strukturfondsprocedurerne og ophæve kravet om national medfinansiering fra Den Europæiske Socialfond for 2009 og 2010. Vi vil også omfordele ressourcerne for at finansiere en ny mikrokreditfacilitet for beskæftigelse og social integration. Jeg håber på Parlamentets støtte til disse forslag.

Kommissionens forslag, der er baseret på de Larosièr-rapporten, som jeg bestilte i oktober sidste år, danner grundlag for en styrkelse af tilsynet med og reguleringen af finansmarkedet. Med de forslag, der allerede er stillet, hvoraf mange er vedtaget i Parlamentet og Rådet, mens andre stadig er i beslutningsprocessen, tager vi føringen globalt i reformen af det internationale finanssystem. Det vil vi også gøre på G20-topmødet i Pittsburgh til september.

Fremskridt på alle disse områder i de kommende seks måneder er en forudsætning for en ny økonomi – for der er ingen tvivl om, at økonomien efter krisen hverken kan eller skal være den samme som før krisen.

Vi skal genopbygge vores økonomiske model og indsætte værdier i centrum for vores sociale markedsøkonomi, hvor de hører hjemme. Vi skal bygge en økonomi og et samfund baseret på muligheder, ansvar og solidaritet, en økonomi, som skal genopfinde nye kilder til vækst, for vi kan ikke i al evighed satse på at stimulere økonomien alene gennem monetære og skattemæssige tiltag, et Europa med åbne, velfungerende markeder, et Europa med intelligent grøn vækst, et Europa med mere effektiv regulering og overvågning af finansmarkederne, et Europa, der udvider det indre marked og udnytter dets potentiale fuldt ud, et Europa, der modstår tendenser i retning af opsplitting og protektionisme.

På klimaområdet er Europa allerede nu den første region i verden, der har opstillet vidtrækkende, retligt bindende klima- og energimål. Jeg er stolt over samarbejdet mellem Kommissionen, Parlamentet og Rådet om vedtagelsen af denne lovgivning, og jeg ønsker et tæt samarbejde med Dem og formandskabet i opløbet til topmødet i København.

Vores lederrolle blev rost i høje toner i sidste uge i LAquila til G8-topmødet og møderne i Major Economies Forum. De har sikkert hørt om de fremskridt, der blev gjort på disse møder. For første gang forpligtede alle deltagerne sig til at bremse temperaturstigningen til 2 °C i overensstemmelse med klimaforskningen. Det er bestemt et stort skridt i den rigtige retning, men vi må ikke narre os selv – vi er stadig de eneste med så store ambitioner og løfter. Europa er langt foran kurven i forhold til resten af verden, og helt ærligt må jeg sige, at det bekymrer mig her 145 dage før København.

I de kommende uger vil vi intensivere vores arbejde med internationale partnere for at sikre klare tilsagn i København. Vi skal også gøre fremskridt med hensyn til de nødvendige midler til at støtte udviklingslandene

og sætte skub i teknologioverførslen. I september vil Kommissionen fremsætte forslag til finansiering, således at vi kan opbygge en europæisk konsensus og forhandle med andre.

Naturligvis hænger klimadagsordenen tæt sammen med en anden prioritering: energisikkerhed. I dag vil Kommissionen vedtage forskellige forslag om at styrke vores bestemmelser vedrørende sikre gasforsyninger og styrke solidariteten mellem medlemsstaterne, og jeg er sikker på, at det svenske formandskab gennemføre disse forslag med støtte fra Dem.

Disse står med rette øverst på dagsordenen. Men der er masser af andet vigtigt arbejde til de kommende seks måneder. Lad mig blot nævne Stockholm-programmet, hvor Kommissionen for nylig har fremlagt en ambitiøs vision, der sætter borgerne i centrum for vores retfærdighed, frihed og sikkerhedspolitik, således at der skabes ligevægt mellem beskyttelse af borgerrettighederne og de grundlæggende rettigheder.

I størstedelen af dette tiår har EU ført en intern debat om institutionerne. Det er tvingende nødvendigt at ændre vores traktat for at give den udvidede Union instrumenter til at arbejde demokratisk og effektivt. Jeg håber, at Lissabontraktaten vil blive ratificeret i de kommende måneder, så vi kan få gennemført bestemmelserne i praksis og komme videre med vores politiske dagsorden, som jeg netop har beskrevet.

Det er vigtigt at diskutere procedure, men for mig er det endnu vigtigere at diskutere indhold. Det svenske og også det kommende spanske formandskab kommer forhåbentlig til at bevidne en kompleks overgang til den nye traktat, hvor Kommissionen og Parlamentet kommer til at spille en stor rolle.

EU har løbende fornyet sig, fra det oprindelige formål med at læge sårene på et krigsødelagt kontinent over opbygningen af det indre marked til genforeningen af Europa. I de sidste 50 år har Europa hele tiden overgået forventningerne og bortvejret tvivlen. Jeg er sikker på, at vi kan løfte de nye udfordringer, vi står over for, ved at danne grundlaget for fremtidens intelligente grønne økonomi. Det vil lykkes os, hvis vi ikke glemmer erfaringerne fra et halvt århundredes europæisk integration: EU går fremad, når alle parter samarbejder i en ånd af åbenhed, tillid og partnerskab. Det erkender det svenske formandskab i sit program. Europa-Kommissionen er klar til at udfylde sin rolle, og det er jeg sikker på, at Europa-Parlamentet også er.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg henvender mig normalt ikke til Dem, men for første gang i dag vil jeg vie et minut til Dem.

For det første hilser jeg Dem som en modstandsmand og en af grundlæggerne af *Solidarność*, som en mand fra Schlesien, der aldrig har glemt sine rødder, sin historie eller sine værdier. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og er også stolt over at have overbevist et overvældende flertal af medlemmer fra alle politiske grupper, også hr. Schulz, om at gøre Dem til talsmand for 500 millioner borgere. Deres valg til formand er symbolet på dette åbne Europa, dette tolerante Europa, dette politiske Europa, som er blevet støttet af PPE-Gruppen og langt de fleste af de tilstedeværende medlemmer.

Hr. rådsformand, hr. formand for Kommissionen, det, vi forventer af Dem, er, at De gør handling til det overordnede tema i det svenske formandskab for de kommende seks måneder, med andre ord, at vi over for de to lige store udfordringer, som vi står over for, økonomien og klimaet, skal gøre mere og hurtigere for at komme ud af krisen, nemlig bringe vores sociale markedsøkonomimodel i fuld anvendelse. Jeg er fast overbevist om, at det er økonomiens levedygtighed og den alene, der sætter os i stand til at føre den ægte sociale politik, vi har brug for.

Hvis vi ønsker et genopsving, og hvis vi ønsker, at det skal komme fra Europa og ikke Asien, som man forventer, skal vi helt klart fremskynde tingene i dag. Når krisen slutter, bliver vinderne dem, der satsede på innovation, på uddannelse, kort sagt, på handling.

Her foreslår PPE-Gruppen bl.a. at hæve støtten til små og mellemstore virksomheder, der er centrale for at beholde og skabe nye job. Jeg vil gerne understrege, at den økonomiske krise ikke kræver en national, men en europæisk reaktion. Det ved vores medborgere godt, man behøver bare se på opinionsundersøgelserne i de forskellige lande: over 66 % af alle tyskere og over 70 % af alle europæere mener dette.

At handle mere og hurtigere, hr. Reinfeldt og hr. Barroso, er også, hvad PPE-Gruppen forventer af Dem i kampen mod den globale opvarmning. Det er Europas ansvar under Deres ledelse at gå i spidsen for hele verden på dette område, som alle erkender er presserende og bør have højeste prioritet. Og hvilken bedre mulighed for at handle og sætte skub i udviklingen end klimakonferencen i december i København, med andre ord på vores eget område!

Med hensyn til klimaændringer har Europa endegyldigt bevist, at vi er handlekraftige, når vi ønsker at være det. Nu må opgaven så være at udnytte dette og få de andre verdensmagter til at følge trop. Her tænker jeg naturligvis på USA, som skal gøre ord til handling, men jeg tænker også på de nye vækstlande såsom Kina, Indien og Brasilien, der ikke længere kan se bort fra, at de har et stort ansvar for den globale opvarmning. Derfor skal vi bedømme det svenske formandskab ud fra, hvordan det håndterer krisen og i lyset af dets resultater på miljøområdet.

Afslutningsvis vil jeg sige, at Europa for at kunne handle på disse to fronter skal være udstyret med de rette institutioner. Sidste år viste os, at det med den samme traktat og samme forældede princip om enstemmighed var muligt at gøre fremskridt med Europa, men at det også var muligt at komme ud i et dødvande. Det er et spørgsmål om politisk vilje, hr. Reinfeldt og hr. Barroso. Sæt gang i udviklingen. Det er, hvad PPE-gruppen beder Dem gøre i det kommende halve år, og vi har tillid til det svenske formandskab. Sæt gang i udviklingen. Det er, hvad europæerne bad om under valget til Parlamentet, og det er, hvad vi skal give dem, hvis vi ønsker at få en større valgdeltagelse om fem år.

(Bifald)

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. premierminister Reinfeldt, mine damer og herrer! Det svenske formandskab kommer på et tidspunkt, hvor institutionerne står over en ny start. Det er ikke kun Parlamentet, der står over for en ny start. Europa befinder sig i en overgangsperiode mellem Nicetraktaten og Lissabontraktaten, og som vi alle ved, er det en tid med usikkerhed, men hvor vi alligevel har brug for klarhed med hensyn til finans-, arbejdsmarkeds- og klimapolitiske beslutninger i EU og medlemsstaterne.

Det har De været inde på, og jeg er enig i meget af det, De siger. Naturligvis er klimaændringerne det vigtigste emne, og det glæder mig, at De prioriterer det så højt. Det gælder naturligvis også for jobkrisen, der kræver den rette løsning her og nu. Vi beder Dem derfor under formandskabet opfordre medlemsstaterne til at tage investeringsplanerne og den økonomiske genopretningsplan mere seriøst, end de hidtil har gjort.

Hvad vi frem for alt skal gøre, er at sikre arbejdspladserne, og det skal være nu, ikke til næste år, da det er her og nu, at de er truet. Jobsikkerhed er afgørende for et samfunds indre stabilitet. Derfor forventer vi, at De sætter job og jobsikkerhed allerøverst på dagsordenen, uanset form, f.eks. ved at kombinere miljøpolitik og industripolitik, hvilket er en yderst intelligent løsning.

Vedrørende jobsikkerhed vil jeg sige til Dem, hr. Reinfeldt, at det, der udgør den reelle fare for arbejdspladserne i Europa, og som er en endnu større trussel for den social samhørighed, er Domstolens retspraksis. Som De netop sagde, rejser De meget i Sverige og Europa. Det gør vi også, og det, vi hører borgerne sige, er, at de ikke ønsker et Europa, hvor selskaberne flytter fra et land til et andet for at reducere lønudgifterne. Derfor har vi brug for initiativer fra EU.

(Bifald)

Vi har brug for disse initiativer på grund af Domstolens domme i sager som Laval-, Viking-, Rüffert- og Luxemburg-sagerne. Disse foranstaltninger skal De og da navnlig De, fordi Sverige påvirkes af denne fejlslagne politik, denne fejlslagne domspraksis, håndtere under Deres formandskab.

De skal også forholde Dem til et andet institutionelt emne, nemlig hvordan den næste Kommission skal udnævnes. Her er jeg nødt til at sige, at jeg til dels har det generelle indtryk, at ikke blot De, men også alle Deres kolleger i Rådet er blevet påvirket af de nye institutionelle begyndelser og usikkerheden om, hvilken traktat vi skal bruge som grundlag for vores handlinger, og at ingen rent faktisk ved, hvor vi står. Det er lidt lige som Astrid Lindgrens Pippi Langstrømpe i sin Villa Villekulla – jeg vil lave verden om til det, jeg ønsker, den skal være. Vidunderligt!

Hvis vi udnævner en formand for Kommissionen på grundlag af Nicetraktaten, får vi 20 kommissærer. Så kunne jeg godt lide at vide, hvilket land der ikke får en kommissær. Til det vil Rådet naturligvis sige, at "nej, vi ønsker bestemt ikke at starte et blodbad bag lukkede døre. Så vi har en fantastisk løsning, vi starter med at udnævne kommissærene på grundlag af Nicetraktaten. Det tager månedsvi, før Kommissionen er nedsat, og på det tidspunkt har det irske folk stemt, og så får vi Lissabontraktaten. Så kan vi stemme om alting på grundlag af den. Storartet!"

Vi er et fællesskab, der er baseret på lovgivning, eller det er i det mindste, hvad jeg hidtil har troet, hvor grundlaget er den gældende lovgivning. Den gældende lovgivning er Nicetraktaten. For øvrigt er der en, som i sin egenskab af traktaternes vogter først skal præcisere, hvad det er for et retsgrundlag, der skal bruges. Det er Kommissionens formand, men ham har jeg ikke hørt et ord fra om denne sag.

Derfor vil jeg sige meget klart, hvad det er, vi forventer Mit forslag til Dem var, at De ikke skulle træffe beslutning om formalia lige med det samme, men først sende Deres kandidat til Parlamentet, så han kan fortælle os, hvad han påtænker at gøre for at genoprette økonomien, sikre arbejdspladser, bekæmpe klimaændringerne, indføre en beskæftigelsespagt, et initiativ til et direktiv om offentlige ydelser og et initiativ til forbedring direktivet om udstationering af arbejdstagere samt indføre en garanti mellem Kommissionen og Parlamentet om en evaluering af de sociale følger af Kommissionens initiativer. Vi kunne allerede have drøftet alting med kandidaten for flere uger siden for at finde ud af, om der var et flertal her i Parlamentet for hans forslag. Derefter kunne De have truffet en beslutning vedrørende formalia.

Men De har valgt en anden kurs. De sagde "nej, vi træffer beslutningen om formalia først, og så sender vi kandidaten". Jeg er bange for, at det var en fejl, og jeg er også bange for, at denne kandidat, medmindre han gør en stor indsats, ikke vil få flertallet bag sig i Parlamentet.

(Bifald)

Dette ønsker jeg at gøre helt klart, således at der lige fra begyndelsen ikke skal herske tvivl om, hvad der sandsynligvis bliver det mest omstridte spørgsmål under Deres formandskab. Vi forventer institutionel klarhed, vi forventer et samfundsøkonomisk engagement, og jeg er sikker på, at vi står bag Dem i henseende til klimapolitikken.

For Deres skyld, hr. formand, har jeg holdt mig nøjagtigt til min taletid. Om et par sekunder er mine seks minutter udløbet. Så behøver De ikke skælde mig ud – jeg vidste, at det var, hvad De havde til hensigt at gøre, og den glæde ønskede jeg ikke at give Dem.

(Bifald)

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Først vil jeg sige til hr. Hr. Reinfeldt, at ALDE-Gruppen fuldt ud tilslutter sig det svenske formandskabs prioriteringer, dvs. ratificeringen af Lissabontraktaten, som vi naturligvis forventer gennemført hurtigt og helt, forberedelserne til klimatopmødet i København, som allerede er nævnt, en prioritering vi ligeledes fuldt ud støtter, og sidst, men ikke mindst Stockholm-dagsordenen.

Desuden, og det er emnet for mit indlæg, vil jeg nævne noget, som er gået igen i alle indlæg her i Parlamentet, nemlig kampen mod den finansielle og økonomiske krise. Her vil jeg gerne sige, at De får betroet lederposten for Rådet på et meget specielt tidspunkt. Det er godt, at det er Sverige, som bliver formand for Rådet, for De har særlige erfaringer på dette område. I 1990'erne oplevede Sverige nøjagtig den samme økonomiske krise, som vi oplever nu i hele Europa og resten af verden. Hos Dem ramte krisen ejendomsmarkedet. I 1990'erne oplevede De også en finanskris, og De løste alle disse problemer ved at løse problemerne i finanssektoren.

Mit budskab til Dem er, at De skal gøre nøjagtig det samme i dag på europæisk plan, for det er sådan noget, vi mangler. Vi forsøger at bekæmpe den økonomiske og finansielle krise ved at bruge 27 forskellige tilgange i de forskellige lande, og det kommer aldrig til at fungere.

Vi forventer, at De udnytter Deres erfaringer fra Sverige, for dér lykkedes det til forskel fra i Japan, som har oplevet en stagnerende økonomi i et stykke tid nu. Sverige kom ud af krisen, fordi De med det samme tog hånd om problemerne i finanssektoren, noget, der ikke sker i Europa. Nu kan Det Forenede Kongerige nationalisere bankerne, mens andre, især Frankrig, kan rekapitalisere dem. I Tyskland arbejder man med at skabe "bad banks", i Benelux-landene gør man lidt af hvert på samme tid. Resultatet er, at der ikke findes en enkelt tilgang. USA stabiliserer sine banker og fjerner giftige produkter, mens vi stadig har problemer.

Derfor beder jeg Dem om at udnytte Deres erfaringer og fremlægge en enkelt redningsplan for Europas finanssektor, som skal danne grundlag for den økonomiske genopsving. Får vi ikke det, får vi heller aldrig en økonomisk genopsving. Bankerne begynder ikke at udlåne penge igen osv. Dette skal være Deres første prioritering.

for ALDE-Gruppen. – (EN) Det andet er, at vi håber, at De sammen med Kommissionen også kan fremlægge en ny genopretningsplan, for 27 forskellige genopretningsplaner fører ikke til de nødvendige resultater i de kommende år. Det er absolut afgørende, at Rådet og Kommissionen sammen påtager sig lederskabet på dette område. Jeg ved, at der nu findes 27 genopretningsplaner på nationalt plan, men i disse planer er der også en række protektionistiske foranstaltninger. Det er Deres ansvar at sige til Deres kolleger, at dette problem bedre kan løses ved, at man sammen med Kommissionen udarbejder en enkelt genopretningsplan og investerer i bæredygtig energi og i den nye økonomi.

Med Deres erfaring fra Sverige i 1990'erne er De den rette mand på det rette sted til at gøre det, vi endnu ikke har gjort, nemlig at udforme en enkelt strategi i EU til bekæmpelse af den økonomiske og finansielle krise.

(Bifald)

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Reinfeldt, hr. Barroso, mine damer og herrer! Hr. Schulz sagde alt, hvad der skal siges om de institutionelle bekymringer, som min gruppe har haft i lang tid med hensyn til det kommende valg af Kommissionens formand. Vi er enige i det, han sagde. Vi ønsker, at Kommissionen og alle ledende medarbejdere i EU skal vælges i henhold til betingelserne i Lissabontraktaten, og på det punkt giver vi os ikke en tøddel. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at forklare de politiske grunde bag min gruppes tvivl og overbevisning om, at De ikke rent politisk er i stand til at gøre det, som vi mener, er nødvendigt i den foreliggende situation i Europa, hr. Barroso.

Tag f.eks. det ofte nævnte behov for en ny forordning for finansmarkederne. Vi har haft G8-topmøder, G20-topmøder, udvidede G8-topmøder og europæiske topmøder. Hvor langt er vi kommet? Hvis vi ser på situationen i dag og sammenligner med et spil Matador, som vi alle kender, er bankerne blevet genetableret, de er kommet forbi "ryk frem" og skulle ikke "gå direkte i fængsel", de har fået hundredvis af millioner med offentlig godkendelse, og de er simpelthen bare startet forfra. Jeg tror ikke, at folk er dommedagsprofeter, når de siger, at det fører direkte til den næste krise. Hvad skete der med Deres handlekraft, hr. Barroso? Hvor er Deres resultater? Dem har vi ikke set meget til.

(Bifald)

Med hensyn til klimapolitikken ved De, at vi i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance under hele valgkampagnen til Parlamentet har gjort os til talsmænd for den grønne New Deal. Vi er ganske overbevist om, at det er fuldstændig forkert, det, De har gjort gentagne gange i de sidste fem år, nemlig at prioritere økonomiske strategier frem for miljø- og klimastrategier. Det er en forældet strategi, som må stoppe. Vi skal tænke på økonomisk udvikling i et bæredygtigt perspektiv, og vi skal skabe overensstemmelse mellem miljøbeskyttelsesmål og miljømål. Det vil gavne økonomien og skabe hundredtusindvis, ja, endog millioner af job. Hr. Piebalgs har igen i sin undersøgelse over de seneste måneder vist, at det er sådan, det forholder sig i energisektoren. Vi mener ikke, at De er i stand til at få gennemført denne grønne New Deal.

Sammenfattende kan jeg kun sige, at på klimabeskyttelsesområdet har europæerne været synlige på den internationale arena i de seneste måneder på grund af deres nyfundne tøven – hvor langt ønsker vi rent faktisk at gå med reduktionsmålene? – og en ny nærighed, som desværre også gælder for Sverige. Oprettelsen af den internationale klimabeskyttelsesfond for de fattigere lande er gået utrolig dårligt. Det er stadig en hemmelighed, at svenskerne ønsker at tage penge fra udviklingskassen og lægge dem over i klimabeskyttelseskassen, dvs. et nulsumsspil, og set fra de fattigere landes synsvinkel er dette fuldstændig uacceptabelt. Vi skal hurtigst muligt have sat en stopper for denne nærighed og nye tøven i EU.

(Bifald)

Og til sidst noget positivt, hr. Reinfeldt. Vi er rede til at tage en holmgang med Dem om den nye definition af Lissabonstrategien og samarbejde med Dem om det. De sagde, at De forventer at gøre dette inden årets udgang. Det skal vi nok hjælpe med. Vi støtter Dem også, hvis De ønsker at gøre mere med hensyn til Østeuropa og Rusland, men fokus på en ægte klimapolitik skal ikke blot være et spørgsmål om overskrifter, også det, der står med småt i det svenske program skal ses efter i sømmene.

(Bifald)

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Først vil jeg lykønske Dem med gårsdagens valg, valget af en fortræffelig formand, den nye formand for Parlamentet. Som De udmærket ved, gør jeg det i min egenskab af polsk politiker, men også som menneske. De ved, at det var takket være Dem, at jeg mødte min kone, og det er stadig det største, jeg har opnået i mit liv. Tillykke og held og lykke med Deres arbejde.

Gruppen De Europæiske Konservative og Reformister lyttede indgående til Deres tale, hr. premierminister, og det er mig en glæde at kunne sige, at vi er enige med Dem i rigtig mange spørgsmål. Deres meddelelse om, at De vil træffe aktive foranstaltninger for at håndtere krisen, er særligt vigtig. Den økonomiske krise, som er den værste krise, vores civilisation har oplevet siden 1930'erne, skaber uberettiget angst i hele Europa, i de fattige og de rige lande, i landene i nord og i syd. Det glæder mig, at De aktivt vil bekæmpe denne krise, og at De og vi har samme prioriteringer – større frihed på markedet, mindre regulering, mere økonomisk frihed og større åbenhed over for handel. Det er opskriften på økonomisk vækst på vores kontinent, i vores EU.

Vi deler også Deres overbevisning om, at det er vigtigt at håndtere klimaændringerne. Jeg ved, at De har dristige synspunkter om dette spørgsmål, og jeg vil bede Dem være dristig på dette område. Spørgsmålet om klimaændringer viser meget klart, at vi i dag ikke kun lever i et enkelt Europa, men i en enkelt verden, hvor alle stilles over for de samme trusler, som skal behandles effektivt.

Det glæder mig meget, at De nævnte kampen mod kriminalitet som et alvorligt problem for EU. Da Sverige allerede er en magtfuld kraft i bekæmpelsen af kriminalitet, er jeg overbevist om, at vi også vil opnå succes under Deres ledelse på dette område.

Det er yderst vigtigt, og det glæder mig, at både De og Deres udenrigsminister for nylig har sagt, at De vil se indgående på vores naboer og se med sympati på en udvidelse af EU. Vi må ikke glemme, at der på den anden side af EU's grænser mod øst findes lande, som har ret til at være med i dette område med demokrati og velstand, som vi har i dag.

Jeg må med beklagelse sige, at der er et punkt, hvor min gruppe ikke er enig med Dem. Det er spørgsmålet om ratificeringen af Lissabontraktaten. De talte om demokrati i forbindelse med denne traktat, og det gjorde De ret i. Vi må ikke glemme, at det var ved en demokratisk folkeafstemning, at det irske folk afviste Lissabontraktaten. Da vi respekterer demokratiet, bør vi også respektere det irske folks afstemning.

Jeg håber, at Deres prioriteringer, som i vid udstrækning møder tilslutning i ECR-Gruppen, vil sætte Dem i stand til at lede Den Europæiske Union effektivt og effektivt bekæmpe krisen, som er vores største problem i dag.

(Bifald)

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Reinfeldt, mine damer og herrer! Det svenske formandskab har fremlagt et ambitiøst arbejdsprogram, der omfatter et forslag om mere åbenhed. Der er særlig stort behov for åbenhed i bekæmpelsen af den krise, vi oplever i øjeblikket.

Mange mener, at krisen skyldes noget, der skete langt væk, i USA, hvor nogle banker skulle have været grådige. Regeringslederne i EU's medlemsstater har åbenbart ikke haft noget at gøre med krisen. De er bare uskyldige. De, der soler sig i uskylden, gør ingenting for at bekæmpe krisen. Jeg mener, at åbenheden også skal bestå i, at man taler om den fejlslagne politik, der bidrog til krisen, og naturligvis også om bankerne. Åbenhed er moderne i kasinokapitalismen.

Vi ser frem til at se, hvad der sker med Østersøstrategien, og jeg står bag rådsformanden, hvis han fokuserer på dialog med Rusland. Vi ønsker også, at EU støtter præsident Obamas og præsident Medvedevs løfter om at afskaffe atomvåben. EU bør udnytte denne nye mulighed for nedrustning.

Det svenske formandskab ønsker at harmonisere asyllovgivningen og gøre EU mere tiltrækkende for vandrende arbejdstagere. Asylpolitikken skal hænge tæt sammen med udviklingspolitikken. Det tilslutter vi os, men ved EU's tæt bevogtede ydre grænser, især i Middelhavsområdet, dør tusindvis af mennesker årligt under deres flugt fra forfølgelse, fattigdom, naturkatastrofer og krige. Trods dyr grænsekontrol, overvågning og datasystemer til at forebygge ulovlig indvandring opfordrer Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre til, at man behandler flygtninge og indvandrere menneskeligt og ændrer økonomi- og handelspolitikken, så vi også i virkeligheden bekæmper de faktorer, der får mennesker til at flygte i første omgang.

Det svenske formandskab fokuserer på ikkediskriminerende arbejdsmarkeder, der skal skabe fuld beskæftigelse og ønsker derfor at iværksætte arbejdsmarkedsreformer og ligestillingsforanstaltninger. Også vi ønsker en strategi for god arbejdspraksis, som støtter lønstigninger og indførelse af obligatoriske mindstelønninger i alle 27 lande. Vi ønsker et EU, der vedtager en mindsteløn på mindst 60 % af den nationale gennemsnitsløn for at forebygge, at folk bliver fattige, selv om de er i fuld beskæftigelse.

Navnlig glæder det mig, hvad De sagde om Cypern, og jeg ønsker Dem held og lykke med gennemførelsen af Deres ambitiøse klimamål.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det gælder mig, at det svenske formandskab lægger vægt på spørgsmål af interesse for vores medborgere, vores vælgere, nemlig miljø og klimaændringer, finanskrisen, jobsikkerhed og bekæmpelse af kriminalitet, for hvis vi skal gøre et godt stykke arbejde, skal vi være i harmoni med dem, der har stemt på os. Vi er hverken bedre eller værre end vores vælgere, men jeg er overbevist om, at det er vigtigt at handle i overensstemmelse med det, de beder os om, og det ser ud til at være i overensstemmelse med de punkter, jeg netop har nævnt.

Dernæst vil jeg sige, at vi naturligvis skal omsætte forslagene til handling, og her vil vi frem for alt mødes inden for den fælles beslutningsprocedure, da det er os, Parlamentet og Rådet, der skal vedtage de bestemmelser, der styrer vælgernes liv, anliggender og interesser, og jeg mener, at dette er vores grundlæggende opgave som lovgivere.

Vi skal have løst den tillidskrise, som uden tvivl findes i øjeblikket. Den lave stemmeprocent til valget til Parlamentet er et symptom på denne krise, og for at komme ud af den skal vi handle i fuld overensstemmelse med vores vælgere. Måske skal vi også undgå sammenligninger: Deres land grænser op til Norge, jeg bor i nærheden af Schweiz. De er ikke med i EU, men de har det alligevel godt, de har de samme problemer som os, men klarer sig ikke dårligere end os, og her er det vigtigt at se og vise, at det har en værdi at være med i EU.

Jeg mener, at dette er en stor udfordring, men jeg mener også, at vi ved fælles hjælp kan vise, at Europa ikke skal være noget, man bare udholder, men en mulighed for dem, der bor her og er borgere her.

Barry Madlener (NI). – (NL) Hr. formand! Det nederlandske Frihedsparti er kommet ind i Parlamentet for at forsvare nederlandske borgeres interesser og få de penge tilbage, som Nederlandene har betalt for meget til dette pengeslugende, bureaukratiske Europa. Frihedspartiet blev valgt ind i Parlamentet af de nederlandske borgere for at gøre det klart, at de mener, at udvidelsen af EU allerede er gået alt for vidt.

Parlamentet bruger tiden på at regulere anliggender, som burde fastlægges af medlemsstaterne selv. Vores parti mener, at EU kun bør behandle spørgsmål i relation til økonomisk og monetært samarbejde. Det er med de nederlandske interesser i centrum, at vi vil holde øje med det svenske formandskab, da det ikke gør noget for de nederlandske borgere. De ønsker bare at køre videre med den europæiske forfatning, som de nederlandske vælgere afviste, og som er 99 % identisk med Lissabontraktaten. De gør heller ikke noget ved den utroligt dyre månedlige flytning fra Bruxelles til Strasbourg. Hvad værre er, har De end ikke sat dette punkt på dagsordenen. Hvordan kan det være? Det koster tusindvis af millioner euro, og de eneste, som er glade for dette flytteri, er måske folk i Ikea, som får mulighed for at sælge nogle flyttekasser og ekstra skabe.

Vi vil også have sat en øjeblikkelig stopper for forhandlingerne med Tyrkiet. Tyrkiet er et muslimsk land, og den muslimske ideologi er i fuldstændig modstrid med vores vestlige kultur. Og desuden er Tyrkiet absolut ikke et europæisk land, men et asiatisk land, og tyrkisk medlemskab ville koste de nederlandske borgere endnu flere penge. Tyrkiet kan være en god nabo, men hører ikke med i den europæiske familie. Frihedspartiet står for et Europa bestående af suveræne stater, men under det svenske formandskab fortsætter arbejdet med at opføre en føderal superstat, hvor medlemsstaterne får mindre og mindre at sige over deres egne anliggender. Derfor håber vi, at de irske borgere har modet til igen at stemme nej til Lissabontraktaten. Den irske befolkning har mulighed for at handle på vegne af Europas borgere, og jeg vil på Frihedspartiets vegne spørge Dem, hvilke konklusioner det svenske formandskab vil drage af resultatet af folkeafstemningen i Irland.

Fredrik Reinfeldt, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Tillad mig først at lykønske Dem alle med Deres valg som gruppeformænd. Jeg ved, at mange af Dem blev valgt med et stort flertal. Jeg ved f.eks. at Martin Schulz blev genvalgt med stor støtte i Den Socialdemokratiske Gruppe. Det er vigtigt at kunne repræsentere Deres respektive grupper med et stærkt mandat.

Jeg har glædet mig rigtig meget over den dialog, vi har haft, og de høringer, som Det Europæiske Råd bad mig introducere på mødet i juni. Det var EU-minister Cecilia Malmström, som stod for det. Jeg har også selv gjort det, både via telefonisk kontakt og på det møde, vi havde om bord på en båd i skærgården, da vi sejlede rundt ved Stockholm og diskuterede den situation, der var opstået. Jeg var blevet bedt om at undersøge muligheden for at få valgt José Manuel Barroso, som Det Europæiske Råd havde udpeget, til formand for Kommissionen for anden gang.

En række af de spørgsmål, som De drøftede, er de hovedemner, som jeg ønsker at arbejde med under det svenske formandskab. Vi sætter beskæftigelsessituationen øverst. Vi ønsker et Europa, hvor borgerne har arbejde. Diskussionens udgangspunkt skal være, hvordan dette kan lykkes. Som Joseph Daul påpegede, mener jeg, at det handler om innovation og uddannelse. Med andre ord det, som grundlæggende er drivkraften bag iværksætterånden og gør folk interessante at ansætte. Jeg mener, at Martin Schulz har ret i, vi skal passe på med ikke at ende med et Europa, hvor vi konkurrerer på laveste fællesnævner. Denne diskussion har vi i Sverige og også rundt om i Europa. En lav løn eller slet ingen løn er ikke et godt udgangspunkt for at kunne håndtere konkurrencen. Tværtimod er det kun med gode vilkår, at vi kan klare fremtidens konkurrence.

Jeg vil nu nævne nogle andre ting, som jeg finder meget vigtige, hvis vi skal styre Europa gennem krisen. Jeg har set, hvordan Kommissionen – hvilket er meget vigtigt – har evnet at forsvare princippet om det indre

marked i en tid, hvor mange forsøger at bringe det i fare og indføre protektionisme. Det er meget let at lytte til dem, som siger: "Hvorfor har De ikke reddet arbejdspladserne i xxx-land?" uden at se på følgerne, hvis alle handlede på den måde. Hvis vi gjorde det, ville vi i bund og grund ophæve frihandelen og muligheden for handel på tværs af grænserne. Det, som grundlæggende har skabt velstand og fremgang, ville meget hurtigt gå tabt, hvis vi ikke modstår opfordringen til protektionisme. Jeg mener, at et sikkert indre marked og fri bevægelighed er et vigtigt udgangspunkt for at sikre job.

Jeg har også stor tiltro til de andre ting, som nogle af Dem har nævnt, såsom investeringer i kvalifikationer og sikring af mobilitet på arbejdsmarkedet. Jeg mener f.eks., at en måde at styre dette på er netop fri bevægelighed – herunder på tværs af grænserne.

Som Martin Schultz, Rebecca Harms og Joseph Daul sagde, mener jeg også, at vi kan imødegå denne situation med en grøn udvikling, at skabe de lavemissionsøkonomier, som vi taler om i hele verden som en anden måde at komme ud af krisen på. Hvordan vi styrer finansieringen, og hvordan vi investerer, er vigtigt. Jeg vil også som Guy Verhofstadt sige, at de svenske erfaringer med krisestyring fra 1990'erne viser, at dette kun kan gøres ved at have styr på de offentlige finanser. Jeg har lært, at når underskuddet er stort, og der skal rationaliseres, er det mennesker med snævre margener og dem, som er mest afhængige af velfærdsinstitutioner, som sakker agterud. Derfor er en politik, hvor vi er forsigtige med de offentlige finanser, en god politik for mennesker, som er fattige og lever på små margener.

Vedrørende klimaspørgsmålet, som bliver det hovedemne, vi kommer til at arbejde med før topmødet i København, vil jeg sige, at det er rigtigt, at meget stadig skal gøres. Og vi har ikke ret meget tid.

Jeg vil sige til Rebecca Harms, at det er mærkeligt for os i Sverige at blive kritiseret for vores løfter om bistand. Gennemsnitligt bruges der i Europa 0,4 % af bruttonationalproduktet til sådanne forpligtelser. Her er Sverige ret enestående, da vi bruger en procent af vores bruttonationalprodukt til udviklingsbistand. For mig hænger disse ting sammen. Vi har lavet vores egen undersøgelse under ledelse af vores bistandsminister inden for rammerne af FN's initiativer. Her analyserede vi netop, hvordan vi skal indtænke klimaændringer i vores udviklingsarbejde. Man kan ikke udføre udviklingsarbejde uden samtidig at se på klimaændringerne, og hvordan de allerede nu påvirker den fattige del af verden. Følgelig kan vi ikke adskille disse ting og sige, at dette er udviklingspolitik, og dette er klimapolitik – de hænger sammen og skal også stemme overens.

Med hensyn til traktaten vil jeg sige til Martin Schulz, at min rolle er at sikre, at der findes et effektivt europæisk lederskab i en vanskelig periode. Vi skal kunne give svar til de borgere, som ønsker, at vi gør noget for at bekæmpe finanskrisen og klimaændringerne. Vi er alle politisk aktive og ved, at når vi i et politisk miljø ser indad og diskuterer navne og lederskab, opfatter vores borgere det, som om vi har vendt dem ryggen. Vi kigger indad.

Derfor vil jeg gøre, hvad jeg kan i min rolle. Jeg har af Det Europæiske Råd fået til opgave at sikre, at vores samarbejde og vores respekt for Parlamentets integritet, forenes i et klart sprog, uanset om det er under Nicetraktaten eller Lissabontraktaten, når vi udpeger en kandidat til posten som formand for Kommissionen. Vedrørende José Manuel Barroso er det vigtigt at slå fast, at han har støtte fra et enstemmigt Europæisk Råd, at han var velkendt som kandidat og allerede var blevet præsenteret for vælgerne før valget. Det har naturligvis gjort det lettere for mig at handle – idet vi naturligvis respekterer, at Parlamentet får mulighed for, når De er klar til at træffe en beslutning, at sige ja eller nej til den kandidat, som Det Europæiske Råd har udpeget. I mellemtiden er der plads til diskussioner, som jeg ved, at José Manuel Barroso også har sagt, og at føre denne form for dialog om, hvordan den europæiske politik skal udvikle sig i de kommende år. Jeg håber, at denne nu kan vedtages i overensstemmelse med den enighed, der er opnået. Det er, hvad Europas vælgere forventer, og det vil gøre det muligt for os at være handlekraftige i fællesskab.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Der er stillet nogle vigtige spørgsmål, og jeg skal forsøge at besvare dem så kort som muligt.

Først hr. Schulz' vigtige spørgsmål om traktaterne. Han omtalte især Kommissionens rolle som traktaternes vogter. Vi i Kommissionen mener, at der skal være respekt for de gældende traktater. Den gældende traktat er Nicetraktaten. Alle her i Parlamentet er valgt i overensstemmelse med Nicetraktaten. Og hvis der nu vælges en formand for Kommissionen, sker det i overensstemmelse med Nicetraktaten.

Men når det er sagt, håber jeg da, at vi får Lissabontraktaten. Der skal så foretages de nødvendige tilpasninger af Parlamentets sammensætning, som ikke længere vil være den samme under Lissabontraktaten, da der vil blive indført visse ændringer, og det samme skal ske i Kommissionen. Alligevel har Det Europæiske Råd tilsluttet sig alle aspekter i Deres betænkning, Dehaene-betænkningen, som blev vedtaget med et overvældende

flertal. Vedrørende Det Europæiske Råd foretog det høringer før formaliseringen af beslutningen, og her blev der for første gang nogensinde taget hensyn til resultatet af valget til Europa-Parlamentet, for ikke at nævne, at der havde været en kandidat, som var blevet støttet af en politisk kraft.

Opgaven er nu at sikre Parlamentets godkendelse. Jeg vil her gentage det, jeg også har sagt i et brev til formanden for Parlamentet, nemlig at jeg er rede til at diskutere retningslinjerne for den kommende Kommission med alle politiske grupper, som måtte ønske at diskutere dem. Det er min holdning til de institutionelle spørgsmål.

På det politiske plan vil jeg understrege noget meget vigtigt, nemlig at jeg mener, at det er vigtigt at se valget til formand for Kommissionens i sammenhæng med det demokratiske valg, der netop har fundet sted, nemlig valget til Parlamentet. De er valgt i henhold til Nicetraktaten, og det er min holdning, at også formanden for Kommissionen skal have denne legitimitet, dvs. på sin vis at være resultatet af dette demokratiske valg.

Med hensyn til den økonomiske og finansielle krise – og de, som ønsker et stærkt Europa og en stærk Kommission, vil sandsynligvis være enige med mig – mener jeg, at formandskabet for Kommissionen skal afklares inden den endelige ratificering af Lissabontraktaten, som vi alle ønsker – eller i det mindste de fleste – når vi ikke ved, hvornår denne traktat træder i kraft. At lade spørgsmålet om Kommissionen og dens formandskab være uafklaret, når vi lever i en økonomisk krise, en finanskriser og en social krise, og når vi står over for meget vigtige forhandlinger i København, forekommer ikke at være særlig klogt. Men under alle omstændigheder er det op til Parlamentet at træffe beslutningen, og jeg er helt klar til at indgå i en demokratisk debat, som jeg også gjorde for fem år siden.

(EN) Vedrørende det andet spørgsmål om finans og økonomi og det hr. Verhofstadt sagde: Vi kan alle være mere ambitiøse, og her vil jeg gerne sige, at jeg deler Deres ambition. Men vi kan ikke sige, at vi ikke har vedtaget en europæisk økonomisk genopretningsplan, og det var det maksimale, som vores medlemsstater accepterede.

Kommissionen foreslog mere, men det var, hvad vores medlemsstater accepterede. Jeg vil gøre Dem opmærksom på, at nogle medlemsstater – ikke mindre indflydelsesrige ved krisens begyndelse – foreslog, at vi ikke skulle have en koordinationsplan. Andre foreslog et skatteincitament på 1 %, og Kommissionen foreslog med det samme 1,5 %, og de automatiske stabilisatorer var på omkring 5 %. Bortset fra det, traf vi nogle vigtige beslutninger vedrørende betalingsbalancestøtte til nogle medlemsstater, der ikke er med i euroområdet, og ligeledes nogle initiativer på globalt plan.

Så De kan regne med, at Kommissionen vil gøre alt, hvad den kan, for at styrke det europæiske niveau og en fælles tilgang, det må der ikke herske tvivl om. Men vi skal også være ærlige over for os selv: Vi er ikke USA, vi er ikke en integreret nationalstat, situationen er naturligvis forskelligartet. Man kan ikke bede Tyskland og Letland om at gøre det samme. Vi har lande i Europa, som modtager betalingsbalancestøtte, så vi kan naturligvis ikke have samme strategi for alle. Vi skal have en fælles tilgang, men med specifikke nationale foranstaltninger, for det er det, vi i realiteten står over for i Europa og kommer til at stå over for i den nærmeste fremtid.

Vi har især nationale budgetter. Så jeg er enig med Dem om, at vi skal have en mere koordineret europæisk plan, især for at komme ud af krisen og opbygge den form for intelligent grøn vækst, som vi ønsker, men samtidig skal vi acceptere, at vi har 27 nationale budgetter, at vi har 27 finansministre, at vi har 27 nationalbanker ud over vores egen centralbank, og at det er meget vigtigt at styrke euroen og følge bæredygtige økonomipolitikker og finanspolitikker. Hvis ikke bringer vi euroen, en af den europæiske integrations største succeser, i fare.

Endelig vedrørende klimaændringerne kan vi også her være mere ambitiøse. Men for mig var det meget vigtigt, at hr. premierminister Reinfeldt for nylig var sammen med mig i L'Aquila, hvor FN's generalsekretær sagde, at vi er verdens lokomotiv. Vi kan altid være mere ambitiøse, men EU fører an i kampen mod klimaændringer i verden.

Ingen er mere ambitiøse end os, så jeg forventer naturligvis i det mindste lidt anerkendelse for det arbejde, som denne Kommission sammen med vores medlemsstater har gjort gennem fremsættelsen af ambitiøse forslag. Lad os nu forsøge at overbevise de andre, for vi har brug for de andre, for klimaændringerne er ikke kun et europæisk problem, det er et problem for hele vores planet. Med Deres støtte mener jeg, at vi kan få en vellykket konference i København.

(Bifald)

Gunnar Hökmark (PPE). – (SV) Hr. formand! Som svensker er det med stolthed, at jeg lytter til det svenske formandskabs prioriteringer, og jeg er også stolt over at kunne byde Sveriges statsminister velkommen her igen.

Vi står over for meget store udfordringer. Vi har 20 års fantastiske, mirakuløse forandringer i Europa bag os, og som følge af denne udvikling har vi en af de tidligste repræsentanter for *Solidarnosc*-bevægelsen for frihed som formand for Parlamentet. Det er idealer som demokrati, frihed, retsstatsprincippet og markedsøkonomi, som har givet os 20 års fantastisk udvikling.

Nu lever vi i en tid med forandringer med en ny traktat, klimaspørgsmålet, som kræver en konsekvent politik med global indvirkning, og den økonomiske krise. Derfor er det vigtigt, at vi har et formandskab, men også et parlament, der kan sikre, at vi har stabilitet i de offentlige finanser, stabilitet med hensyn til det indre marked, og stabilitet med hensyn til åbenhed over for handel og bevægelighed på tværs af grænserne, som kan hjælpe os ud af krisen.

Dette perspektiv vil jeg tage lidt videre. De beslutninger, som vi nu baner vejen for under det svenske formandskab og her i Parlamentet, bliver også afgørende for den form, som Europa og EU får efter krisen – for den dynamik, vi får på finansmarkederne, for den tiltro og tillid, man vil have til dem, og for den plads, vi giver innovation og iværksætterånd, investeringer og nye job.

Hvis der er en ting, som valget til Parlamentet viste, er det, at Europas borgere ønsker mindre bureaukrati og regulering og større åbenhed – på tværs af grænserne og ud imod verden. Det er denne åbenhed, der bliver afgørende for Europas evne til at vise vejen for de værdier, som for 20 år siden begyndte at ændre Europa, og som også kan være vores bidrag til resten af verden.

(Bifald)

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke den svenske statsminister for præsentationen af, hvad han selv og hans regering ønsker at gøre i de kommende måneder.

Vi ved, at vi starter i en barsk situation. Krisen er dyb. Det drejer sig om job, det drejer sig om kløfter, der bliver meget større, det drejer sig om en generation af unge mennesker, der kommer direkte ud til arbejdsløshed, og naturligvis drejer det sig om miljø- og klimakrisen.

Dette er også blevet beskrevet af statsminister Reinfeldt, men det er konklusionerne, der er overraskende. Det, man har fremhævet som hovedprioriteringen for det svenske formandskab, er ikke arbejdspladser eller investeringer, men snarere medlemsstaternes evne til at opretholde budgetdisciplinen. Mens vi nærmer os 27 mio. arbejdsløse i EU, er det tydeligste budskab fra det svenske formandskab altså: budgetdisciplin. Det er ikke bare forkert, men også bekymrende.

På dette område bærer hr. Reinfeldts parti – i modsætning til, hvad der er blevet sagt her tidligere – rundt på en tung, indenrigspolitisk bagage. Den seneste konservative svenske regering førte Sverige ud i økonomisk opløsning, og det var en socialdemokratisk regering, der måtte bruge 10 år på at få styr på vores offentlige finanser. Men vi må ikke tillade, at gamle synder fra indenrigspolitikken sætter dagsordenen for hele EU i en situation med alvorlig krise. Der er behov for vigtige investeringer i arbejdspladser, uddannelse og grøn forandring – ikke at sætte anorektiske økonomier på slankekur gennem budgetdisciplin.

John Monks, generalsekretær i Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation, har også udtrykt bekymring over, at man har prioriteret den sociale dimension af det svenske formandskab så lavt. Mange smukke ord, siger hr. Monks, meget få konkrete planer. Min gruppe deler denne bekymring, og de omfatter også arbejdstagernes faglige rettigheder, som Martin Schulz var inde på i sin tale. Arbejdstagernes forhold er blevet dårligere efter Laval-dommen og efter Viking-, Rüffert- og Luxembourg-dommene. Deres rettigheder er blevet svækket.

Det, jeg og min gruppe ønsker fra det svenske formandskab, er et konkret løfte om, at EU's arbejdstagere vil få deres fulde faglige rettigheder genoprettet. De faglige rettigheder skal have forrang frem for den frie bevægelighed. Det skal slås fuldstændig fast. Vi ønsker ikke at bo i et Europa, hvor krisen mødes med budgetdisciplin og med konfrontation. Er spørgsmålet overhovedet på dagsordenen, vil jeg gerne spørge den nye formand, statsminister Reinfeldt?

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand! Vi står med to problemer. Det første problem er krisen. Som alle ved, har vi brug for et konsekvent og fælles svar på den økonomiske og sociale krise og dermed en europæisk genopretningsplan for at øge investeringerne og støtte beskæftigelsen. Europa skal nu virkelig

vide, at det er mere opmærksomt og tættere på vores medborgere i forbindelse med de problemer, de står over for. Det skal gøre mere for at hjælpe dem, der er ramt af krisen. Set ud fra det perspektiv står vi i en nødsituation.

Det andet problem er, hvilken ny udviklingsmodel der skal komme ud af krisen, når den er overstået. Det skal være en enklere, mere retfærdig og mere bæredygtig model, som sikrer, at finansvæsenet tjener realøkonomien, som udvikler nye former for solidaritet mellem europæerne, som tager højde for de sociale og miljømæssige udfordringer inden for den internationale samhandel, og som indebærer en radikal reform af vores relationer med verdens fattigste lande, og her tænker jeg især på Afrika.

Ud over disse to vigtige spørgsmål findes der et demokratisk krav, der drejer sig om den proces, som De, det svenske formandskab, er ansvarlig for. Cecilia Malmström – som det glæder mig at byde velkommen i dag – ved bedre end nogen, at der findes nogle meget vigtige forskelle mellem Nicetraktaten og Lissabontraktaten med hensyn til udnævnelsesproceduren: et simpelt flertal på den ene side og et kvalificeret flertal på den anden, en udnævnelse på den ene side og en nominering på den anden og et forskelligt antal kommissærer afhængigt af traktaten. Jeg for min del vil gerne bede Dem sikre, at traktaternes ånd og bogstav respekteres. Dette hører under Deres kompetenceområde, og det er meget vigtigt for vores institutioners troværdighed.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand! Tillykke med Deres udnævnelse. Jeg vil gerne først rose regeringen for dens ægte engagement i Østersøen, og jeg håber, at vi kan gøre fremskridt på dette område. De har også en bemærkelsesværdig fin retorik vedrørende klimaændringer. Det, jeg nu ønsker, er naturligvis, at denne retorik omsættes til konkret handling. De siger ofte, at Europa og Sverige kun tegner sig for en lille del af verdens emissioner, men når EU's medlemsstater kun huser otte procent af verdens befolkning og tegner sig for 30 procent af emissionerne, er det også vores ansvar at tage en stor del af klimaarbejdet alvorligt. Det er her, jeg savner nogle konkrete oplysninger.

Hvad vil De gøre med IPPC-direktivet om emissioner fra industrien? Hvad vil De gøre med ulovlig skovfældning? Hvordan vil De håndtere energieffektivitetsstandarder for bygninger, og hvordan vil De håndtere det forhold, at flyene ikke kan fortsætte med deres emissioner og samtidig undgå at betale de 14 mia. EUR i energiafgifter, som de burde betale?

Så vil jeg også gerne tale om Stockholmprogrammet og Acta. Med hensyn til Acta skal vi sørge for, at der er åbenhed her. Den tyske forfatningsdomstol har sagt, at landene skal have mere indflydelse, at parlamenterne skal have mere indflydelse. Vi har brug for åbenhed i Acta-forhandlingerne. Vi må ikke give plads til en ensidig overvågning. Det samme gælder min hjemby og Stockholmprogrammet. Lad det blive et navn, der forbindes med EU's overgang fra terrorparanoia til menneskelige friheder og rettigheder og med styrkelse af asyllovgivningen og beskyttelse af privatlivets fred. Så vil vi have gjort fremskridt.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rose det svenske formandskab, fordi det prioriterer de økonomiske udfordringer. Mens vi befinder os i en økonomisk usikker situation, bliver vores evne til at løse vores andre udfordringer naturligvis begrænset. De gør ret i at prioritere behovet for at rette op på de offentlige finanser: Det ekstraordinært høje offentlige gælds niveau udgør en stor og langsigtet trussel, der kan forfølge os i mange årtier, medmindre vi finder en løsning på problemet nu. Men at genoprette de finansielle institutioners sundhed er også nøglen til at genoprette forbrugernes tillid og bringe den økonomiske vækst tilbage for slet ikke at tale om skatteydernes penge.

I Deres prioriteringer taler De om betydningen af tilsynsrammerne. Jeg vil gerne tilføje, at lovgivningsmæssig klarhed også er af central betydning. Disse brancher er jo globale. Kapitalen, talentet og de enkelte virksomheder er meget mobile. De har behov for brugbare og veldefinerede tidsplaner for lovgivningen, prioritering af lovgivningen og konkret høring.

Jeg glæder mig over Deres engagement i at arbejde sideløbende med G20, for hvis vi kommer ud af trit og går enegang i EU, risikerer vi ikke bare at stille låntagere og investorer ringere i konkurrencen, men også at få virksomheder til at flytte uden for...

(Formanden afbrød taleren)

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Først vil jeg naturligvis gerne lykønske Dem med Deres udnævnelse til formand og samtidig takke Dem for den interessante meningsudveksling, vi havde i valgperioden. Hr. statsminister, kære kolleger, tak for Deres redegørelse for formandskabets program. Jeg er overbevist om, at rent organisatorisk vil det svenske formandskab blive en stor succes, og at det vil blive håndteret ganske fremragende af den kompetente svenske statsadministration.

Politisk deler jeg naturligvis formandskabets syn på de to store kriser – den økonomiske krise og klimakrisen – og naturligvis er disse de prioriterede spørgsmål. Men hvor er analysen? Den økonomiske krise og klimakrisen er ikke skæbnebestemte. Kriserne udspringer af de politiske beslutninger, man har truffet. Dette er positivt, fordi det betyder, at vi også kan løse kriserne gennem politiske beslutninger, men jeg ser ingen tegn på et skift til anderledes politikker fra formandskabets side. Det er den samme økonomiske politik, der ikke tager højde for sociale eller miljømæssige overvejelser.

Det, som jeg og mange af vores borgere er på udkig efter i programmet, er arbejdstagernes rettigheder, som er kommet i centrum gennem Domstolens afgørelser, og sociale spørgsmål, hvor vi ikke får nogen svar. Vi har heller ikke hørt noget om den famøse progressive ligestillingspolitik. Med hensyn til Stockholmprogrammet siger man, at det vil skabe sikkerhed, men i praksis opstår der en "big brother"-stat, der truer den personlige frihed. Vi vil aldrig acceptere restriktioner på asylrettigheder eller restriktioner på vores rettigheder som frie borgere i dette program. Vi har brug for en human asyl- og immigrationspolitik.

Timo Soini (EFD). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Sverige har altid respekteret menneskerettigheder og demokrati.

For et stykke tid siden stemte den svenske befolkning imod euroen, og De har respekteret den beslutning, selv om De selv var en varm tilhænger af at indføre euroen. Derfor virker det ret underligt, at Irland nu skal stemme om præcis den samme traktat igen så hurtigt.

Det er i den nordiske og den svenske ånd at respektere befolkningens stemme. Jeg ønsker Dem held og lykke med den udfordring, De nu står over for. Jeg håber, at De vil respektere værdierne i den bedste form for nordisk demokrati: ikke gennem tvang, men gennem samarbejde.

Det glæder mig meget, at De nævnte Østersøen, og jeg støtter Dem fuldt ud i dette spørgsmål. Østersøen er i problemer. Den er døende og skal reddes. Den nordlige dimension har imidlertid været fraværende i alt dette, og jeg håber, at De vil gøre meget for at fremme den, selv om De ikke har nævnt den.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har brug for en revolution inden for demokratiet. Vi har brug for dristige demokrater, og i denne nye periode har vi hurtigst mulig brug for et spændende, demokratisk og virkelig effektivt Europa.

Kreative kunstnere og især freelanceskribenter vil få en rolle med at identificere værdierne i dette nye Europa. Deres uzensurerede fantasi vil kunne putte den bureaukratiske ånd, der forsøger at ødelægge demokratiet, tilbage i flasken. Det er trods alt spændende idéer, der ligger bag den sociale forandrings opståen. De, der kan tilbyde visioner med håb, der giver dem mulighed for at komme ind i menneskers sind – svenskerne har tidligere været særligt gode til dette, og i den forbindelse har jeg al mulig tillid til min tidligere kollega Cecilia Malmström – kan også vække deres interesse for sociale og politiske spørgsmål.

Sådan har jeg bevidst formuleret det sidste afsnit i min nye bog ved begyndelsen af denne sidste valgkamp, som medførte vigtige forandringer, og hvortil der er knyttet store håb om, at især De fra Sverige med Deres store demokratiske tradition og åbenhed nu vil erkende tidens tegn. Vi står ikke bare i en økonomisk krise – og her har svenskerne vist deres kløgt ved stort set at undgå den – men vi skal også håndtere en ret ildevarslende højredrejning. Derfor tror jeg på, at vi demokrater sammen skal holde fast i den ægte åbenhed, og vi skal især stå sammen i kampen mod den yderste højrefløj.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Hr. formand! Min dybfølte tak for de ambitiøse planer, som De har skitseret for de kommende seks måneder. Jeg kan fortælle Dem, at vi har store forventninger til Dem, fordi De har ry for, at De lige fra begyndelsen er gået i brechen for europæisk integration og for vores europæiske værdier. Det er vigtigt, at de løsninger, som vi fremlægger, og som De arbejder på for at bringe os ud af denne økonomiske krise, styrker vores sociale markedsøkonomi.

Det er også vigtigt, at disse løsninger ikke kun gavner vores borgere i dag og i morgen, men også sikrer vores børns fremtid. Derfor er det så vigtigt at fortsætte med at gå i retning af en bæredygtig økonomi og forebyggelse af klimaændringer. Det er udmærket, at De prioriterer dette så højt i Deres program. Jeg håber virkelig, at Deres indsats på disse områder bidrager til at bringe medlemsstaterne tættere sammen, og at det også frem mod konferencen i København lykkes Dem at få de største aktører i verden til virkelig at spille deres rolle i løsningen af problemerne med klimaændringer.

Hr. formand, den sociale markedsøkonomi er også vigtig med hensyn til bæredygtige statsfinanser, eftersom statslige budgetunderskud udgør en byrde for de kommende generationer. Derfor er det vigtigt at respektere stabilitets- og vækstpagten, og det er også fint, at De sagde det så tydeligt.

Hr. formand, det er ironisk, men finanskrisen har bragt Island tættere på EU. Jeg håber, at det svenske formandskab er imødekommende over for Island, men også at det er stringent og sikrer, at Island opfylder kravene for tiltrædelse, og at landet opfylder forpligtelserne i forhold til EU-lovgivningen og i forhold til medlemsstaterne.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. statsminister! Jeg håber, at De tillader, at jeg i denne forbindelse især taler til Carl Bildt, for jeg vil gerne først berøre spørgsmålet om udvidelsen, navnlig til Balkan.

De nævnte, at denne udvidelsesproces bliver langsommere, end mange på begge sider havde ønsket. Men det er meget vigtigt at udsende klare signaler. Jeg forventer af det svenske formandskab, at det især hjælper folk i det sydøstlige Europa med at klare de problemer, de står over for der – også de mellemstatslige problemer – så de kan få et håb om, at vejen til Europa ikke blokeres, men at de fortsat kan gøre fremskridt, selv om det måske kommer til at tage lidt længere tid. Men disse lande skal naturligvis foretage de nødvendige forberedelser.

For det andet vil jeg gerne henvise til et andet emne, som De nævnte, nemlig omstrukturering af økonomien og sammenkædning af økonomisk politik og miljø. Det er allerede blevet sagt, at De har vores fulde støtte til dette. Jeg mener, at dette er en vigtig opgave for Europa. Det er korrekt, at vi ligger meget langt fremme i denne henseende, men der er stadig meget at gøre. Samtidig er arbejdsløsheden også stigende. Det arbejdsløshedsniveau, som vi ser i Europa i dag, har endnu ikke nået sit højdepunkt. Det bliver desværre endnu værre.

Derfor er det utrolig vigtigt at nævne den anden dimension, den sociale dimension, eftersom vi kun vil få bred opbakning til den grønne omstrukturering af økonomien, hvis folk føler, at deres sociale behov og krav også tages alvorligt.

Især de nordiske lande har masser af gode eksempler på en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Vi kan ikke, hverken som EU eller som individuelle medlemsstater, skabe arbejdspladser, men vi kan hjælpe folk, der har mistet deres job med at finde arbejde igen så hurtigt som muligt. Det er, hvad vi mener med et socialt Europa – denne aktive arbejdsmarkedspolitik, som vi har behov for i de enkelte medlemsstater, som EU og især Rådet skal udsende et klart budskab om. Den grønne omstrukturering af økonomien vil i sidste ende føre til lavere og ikke højere arbejdsløshed. Det er det, vi beder om.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, hr. rådsformand! Det er godt at se Dem her! Der findes mange udfordringer i disse turbulente tider: en alvorlig økonomisk recession, usikkerheden med hensyn til Lissabontraktaten og forhandlingerne forud for klimakonferencen i København. De har nok at tage fat på.

Hr. statsminister, et par vigtige punkter. De skal også overbevise Deres kolleger i Rådet om, at protektionisme er en vederstyggelighed. EU's styrke ligger i åbne grænser og frihandel. Statsstøtte til at redde bilindustrien er ikke løsningen. Finanskrisen kalder på en ny verdensorden, men lovgivningen skal være afbalanceret og ikke overdrevet. Her i efteråret skal EU som nævnt rykke et stykke i retning af en respektabel asylpolitik. Energipolitikken kræver, som nogle var inde på, både realisme og solidaritet. Ingen nye gaskriser, ingen ensidig afhængighed. Internettet var et vigtigt tema i valgkampen. Her har Sverige et stort ansvar for at bringe det, der går under betegnelsen telekommunikationspakken, til en vellykket afslutning. Retsstatsprincippet skal også gælde i den virtuelle verden.

Jeg havde håbet, at Parlamentet ved denne mødeperiode havde kunnet godkende udnævnelsen af José Manuel Barroso til formand for Kommissionen i en ny femårsperiode. Nu bliver det ikke tilfældet, og det beklager jeg. Tiden er ikke til, at EU skal bruge tid på institutionelle magtkampe. Tiden er moden til politisk lederskab og drivkraft.

Euroen har vist sin styrke. Hvornår regner statsministeren med, at vi i Sverige vil være klar til at blive fuldgældige EU-medlemmer og gå rundt med euro i lommerne? Tak skal De have, og som vi siger i mit parti: held og lykke!

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Sverige har nu et stort ansvar for den menneskelige races fremtid. Statsminister Reinfeldt, De talte på udmærket vis om klimakrisen.

Vi ved, at den teknologi, vi har brug for i de kommende årtier, findes, og at den er tilgængelig til en rimelig pris, men det mest problematiske spørgsmål er, at klimabeskyttelse udgør en utrolig udfordring for

samarbejdet mellem mennesker. Desværre ligner de igangværende forhandlinger mere en kombination af gemmeleg og en konkurrence i at lykønske sig selv.

EU skal have modet til at fremlægge forslag til ikke bare EU's egne emissionsreduktioner, men også princippet om fordeling af byrderne, hvor alle de industrialiserede lande gennemfører emissionsreduktioner i henhold til retningslinjerne fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC). Det vigtigste er, at vi når emissionsreduktionsmålene for 2020. For det andet skal vi erkende, at udviklingslandene ikke vil kunne tilpasse sig et system af hensigtsmæssige emissionsgrænser, medmindre vi hjælper dem økonomisk i en hidtil uset grad, og EU bør også være i stand til at fremsætte forslag om dette.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Hr. formand, hr. statsminister! Vi lyttede opmærksomt til Deres tale og vil gerne udtrykke håb om, at de vigtigste punkter i programmet vil blive gennemført med held.

Jeg vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på tre udfordringer. Den første er europæisk solidaritet, som er særlig vigtig i en tid med finanskrisen. Vi må ikke tillade, at der opstår situationer, hvor nogle europæiske lande behandles uens. Vi kan ikke acceptere en situation, hvor nogle får lov til at subsidiere deres banksektor, mens andre straffes for at forsøge at styrke deres værftsindustri. Det er ikke solidaritet, det er hykleri.

For det andet er vi glade for, at Østersøstrategien er en af det svenske formandskabs prioriteringer. Dette er et vigtigt område for makroregionalt samarbejde. Økosystemet i Østersøen bør beskyttes mod risici som det meget usikre, og økonomisk absurde, Nord Stream-projekt. Behovet for diversificering af energikilder bør også nævnes.

For det tredje skal vi huske på, at Moskva ikke begrænser sig til at lukke for hanen, hvilket Georgien opdagede. Jeg håber, at når Sverige overtager roret for EU i de kommende seks måneder, vil det være lige så resolut som Carl Bildt, der fordømte den russiske aggression imod Georgien. Jeg er sikker på, at det svenske formandskab vil være i stand til at tage disse udfordringer op. Det kan regne med vores støtte.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Hr. formand! Der er to slående ting, når man læser det svenske formandskabsprogram igennem. For det første alle løfterne om, hvordan man skal bruge EU til at skabe bedre økonomi til at løse klimaproblemerne osv., men ikke et ord om de problemer, som EU skaber. De problemer, som EU har skabt på vores arbejdsmarkeder, de problemer, som EU har skabt i vores fiskerisektor, i vores økonomi, ved kriminalitetsbekæmpelsen osv. Det er den første helt slående betragtning, man må gøre sig, når man læser det svenske formandskabsprogram igennem, er at EU kun er løsninger, EU er ikke et problem. Det siger mere om det svenske formandskab, end det siger om EU. Den anden er, at man ikke med et ord nævner, at man den 2. oktober skal have en af de mest afgørende dage i hele EU's historie, og det under svensk formandskab. Nemlig den anden afstemning. Der er ikke et ord om, hvad det svenske formandskab vil gøre for at sikre, at de såkaldte garantier, man har givet til irerne, også vil blive betragtet som garantier. Vi har før set, hvordan man har snydt folk, snydt med afstemninger og snydt demokratiet. Hvad vil det svenske formandskab gøre, for at det ikke sker igen?

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. rådsformand, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne byde svenskerne velkommen og ligeledes ønske dem tillykke med, at de – som statsministeren sagde – endelig har fundet vej til Europa efter en lang proces. Det glæder os overordentlig meget at erfare, at svenskerne i dag er blandt de bedste europæere.

De har fremlagt Deres program, og det er meget ambitiøst. Men jeg vil gerne bede Dem overveje, om Sverige har modet til at tage skridtet, navnlig efter erfaringerne med krisen på finansmarkedet, med at indføre euroen – især fordi stabilitets- og vækstpakten jo skal overholdes. De har naturligvis ingen forbehold som f.eks. Det Forenede Kongerige og Danmark, og De opfylder alle betingelserne nu. Vil De have modet under Deres formandskab til at stabilisere Europa yderligere og bliver medlem af euroområdet?

Hr. statsminister, jeg er enig i Deres prioritering af klimapolitikken og Østersøstrategien, men jeg har en anmodning vedrørende den skriftlige udgave af Deres program: Jeg beder Dem være mere fokuseret på at bekæmpe finanskrisen. Ingen af de andre projekter vil have en chance, hvis krisen på de finansielle markeder og inden for økonomien ikke løses så hurtigt som mulig. Til dette har vi brug for klare regler. Det er ikke nok, at Londons finanscentrum igen skal udstikke kursen. Vi har brug for klare regler i den sociale markedsøkonomi, fordi en markedsøkonomi uden regler ikke kan fungere og ikke vil have opbakning fra flertallet. Derfor bør De igen overveje – selv om vi støtter Deres program fuldt ud – om De ikke bør prioritere spørgsmålet om at løse finanskrisen højere, end De har gjort hidtil. Mange tak, og held og lykke i en vanskelig og turbulent periode.

(Bifald)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. rådsformand! Vi har alle lyttet til det svenske formandskabs program med stor interesse og tilfredshed. Man fokuserer helt tydeligt på økonomi og energi, fordi EU prioriterer at bidrage til at genstarte økonomien og skabe beskæftigelse, bekæmpe arbejdsløsheden og sikre, at konferencen i København til december 2009 bliver en succes.

Men jeg vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på et politisk og demokratisk mål af relevans for borgerne, nemlig at erstatte Haagprogrammet med det program, der vil få navn efter den svenske hovedstad: Stockholm. Programmet kombinerer resultaterne inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed gennem de seneste fem år, som har været meget vigtige med hensyn til harmonisering, gensidig anerkendelse og princippet om tillid i forhold til grundlæggende rettigheder og retssikkerhed, men også i forhold til et aktivt samarbejde.

Jeg vil opfordre Dem til at være ambitiøse på dette område: For det første er det rent indholdsmæssigt her, som på alle områder vedrørende forvaltning af ydre grænser, indvandring, asyl, flygtninge og bekæmpelse af menneskesmugling, organiseret kriminalitet og terrorisme, let at bevæge sig i retning af reaktionære holdninger, der er i strid med EU's *acquis* om grundlæggende rettigheder, der skal gøre EU til noget særligt, og som Sverige i så høj grad identificerer sig med som et land, der respekterer gennemsigtighed og demokratiske principper.

For det andet vil jeg opfordre Dem til at være ambitiøse med hensyn til formen, fordi det svenske formandskab formentlig skal bane vejen for Lissabon, hvilket for det første betyder, at der ikke længere vil være dobbelte procedurerammer inden for den tredje og den første søjle, hvilket ofte er forvirrende. Men det vigtigste er, at det også vil betyde, at Parlamentet får bedre muligheder for at overvåge de lovgivningsinitiativer, som det svenske formandskab gennemfører som led i Stockholmprogrammet.

Dette betyder, at det, der så ofte har været betragtet som en mangel ved Bruxelles eller ved Rådet, også bliver Parlamentets ansvar.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Jeg er naturligvis meget glad for og stolt over at se min regering i det svenske formandskab, og jeg mener også, at programmet indeholder en lang række gode løsninger vedrørende klima, beskæftigelse, finanskrisen, Københavnkonference, Østersøstrategi, Fællesskabets politik, udvidelse, Island, Kroatien, Tyrkiet osv. Men jeg kan se en anden sag, der er vigtig for fremtiden: nemlig et åbent Europa, privatlivets fred og ytringsfriheden.

I dag mødes ministrene i Stockholm for at diskutere Stockholmprogrammet. Det gode er, at man nu skal udforme strategien på lovgivningsområdet. Dele af forslaget er længe ventede. Jeg håber, at den europæiske menneskerettighedskonvention endelig vil blive ratificeret – rettigheder for børn og for ofre for forbrydelser. Vi kan få noget virkelig godt ud af dette her, men der er også negative aspekter, nemlig den trussel mod det åbne samfund, som Stockholmprogrammet indeholder.

Trusler mod vores åbne samfund skal bekæmpes med det åbne samfunds metoder. Nogle af de ting, der findes i Stockholmprogrammet, er ikke liberale og heller ikke humanistiske eller fremsynede. Registrering af vores rejser, masseoplagring af personoplysninger og systematisk kortlægning af økonomiske transaktioner er ikke liberalt og ej heller tolerant eller fremsynet. Lad Stockholm stå får åbenhed, frihed og tolerance, ikke registrering, overvågning og intolerance. Desuden mener jeg, at vi skal holde op med at mødes i Strasbourg.

Formanden. – Før jeg giver ordet til hr. Stolojan, vil jeg gerne byde velkommen til en gæst, et barn, der sidder på plads 505. Det glæder mig i særlig grad at se børn interessere sig for europæiske spørgsmål og for vores institutioner, fordi det er vigtigt at vokse op som europæere fra en tidlig alder.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg ønsker det svenske formandskab al mulig succes, og jeg mener, at de prioriteringer, man har opstillet, er som forventet. De næste seks måneder er vigtige for Europas borgere og for EU. De er vigtige med hensyn til, om vores lande vil slippe ud af den økonomiske krise til næste år, eller om der tværtimod fortsat vil hænge et stort spørgsmålstegn over økonomien i et år mere.

Der fremlægges mange forslag og nye programmer. Men jeg mener, at tiden er inde til at vurdere virkningerne af det økonomiske genopretningsprogram, som Kommissionen iværksatte først på året, hvis der overhovedet er nogen, og til at kigge nærmere på EU's budget for i år for at se, hvilke aktiviteter, der er indstillet, og hvilke ressourcer vi fortsat kan bruge til at udforme nye foranstaltninger.

Vi har også planlagt investeringsprojekter for energisektoren, der allerede er godkendt ud af beløbet på omkring 3 mia. EUR. Vi er nødt til at iværksætte specifikke foranstaltninger for at gennemføre disse projekter. Jeg vil gerne takke hr. Barroso for hans særlige bidrag til at få Nabucco-projektet sat i gang.

Endelig vil jeg gerne bede Dem huske på EU's politiske engagement over for andre lande, der også ønsker at komme med i EU.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Vi kan ikke slippe ud af den dybe krise vedrørende finansmarkederne, økonomi og beskæftigelse – eller klimaændringer – som selvstændige, protektionistiske nationalstater. Uden Europa og euroen går vi under som kontinent, men vi kan heller ikke fortsætte som en union, som om det eneste problem var nogle få grådige bankfolk: Budgetdisciplin vil ikke løse problemet.

Systemet er i stykker, og der er behov for tilbunds gående reformer. Finansinstitutionerne stritter allerede imod den lovgivning, der er nødvendig for at undgå en fremtidig nedsmeltning. Vi har brug for større integration af vores politikker vedrørende sociale anliggender, økonomi, klima og energi med henblik på at sikre beskæftigelsen og skabe nye arbejdspladser med rimelige leve- og arbejdsforhold. Vi har brug for et gennembrud på topmødet om klimaændringer i december. Vi har mere end nogensinde behov for et fornyet engagement i millenniumudviklingsmålene, og på det mere umiddelbare plan, hr. rådsformand, beklager jeg, at De ikke opfordrede til en øjeblikkelig ophævelse af blokaden af Gaza eller gav udtryk for et ønske om at tilføre fredsbestræbelserne ny energi side om side med præsident Obama.

Som medlem for Irland vil jeg gerne erindre Parlamentet om, at politisk ironi er et karaktertræk, som vi sætter stor pris på i Irland. Jonathan Swift, forfatteren til Gullivers Rejser, foreslog en gang den britiske regering, at løsningen på fattigdommen i Irland var at opfordre os til at spise vores spædbørn. Jeg tror ikke, at den historiske ironi i, at Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti tilbyder at komme til Irland for at føre kampagne for Det Forenede Kongeriges uafhængighed af EU, vil være spildt på den irske befolkning, men i stedet vil give den et godt grin. Det bliver virkelig noget af et syn at se Nigel Farage klædt i Union Jack og nissehue, arm i arm med Gerry Adams, den tidligere leder af IRA, og Joe Higgins, min kollega deroppe bagved, opfordre til at stemme nej til Lissabontraktaten, hver med deres lemmingsagtige, modstridende dagsordener. Jeg er sikker på, at den irske befolkning vil sige det samme til denne cirkusforestilling, som de sagde til Libertas: Skrid med jer!

(Bifald)

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Hr. formand! Det svenske formandskabs program indeholder faktisk alle de vigtige spørgsmål, som har at gøre med vores tid, både nutiden og fremtiden.

Jeg vil begynde med recessionen. Jeg går ud fra, at det svenske formandskab bliver nødt til at gå mere i dybden med dette emne. Den sociale markedsøkonomi har brug for investeringer i realøkonomien, ikke blot i finansielle produkter som dem, der har bragt os i den nuværende situation.

Spørgsmålet om klima og bæredygtig udvikling, som også omfatter social udvikling, og spørgsmålet om beskæftigelse, er naturligvis utroligt vigtige spørgsmål. Men også her er der behov for virkelige investeringer i økonomien sammen med mere kontrol. En markedsøkonomi, der forsøger at gå i retning af en "laissez faire-laissez passer"-metode, er ikke det, vi har brug for i Europa.

Spørgsmålene om kriminalitet, indre anliggender og retsvæsen berører os alle. Den organiserede kriminalitet er ikke længere, hvad den var en gang, og den har helt sikkert kontakter til terrorisme og alle former for ulovlige aktiviteter. Derfor er der behov for en differentieret metode.

Efter min mening er det vigtigste, at vi også i forbindelse med det store antal indvandrere fra tredjelande undersøger, om EU's udviklingspolitik virkelig er lykkedes og på hvilke punkter. Vi har med andre ord behov for en reel evaluering og undersøgelse af, hvad der kan eller bør ændres for at løse problemet med ulovlig indvandring på den rigtige måde, fordi det rent faktisk drejer sig om mennesker og ikke bare politiske eller administrative akter.

Det svenske formandskabs program er virkelig meget ambitiøst, navnlig vedrørende den transatlantiske dialog. Men også i dette spørgsmål skal vi undersøge, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, at EU udelukkende bekymrer sig om udvikling, mens USA udelukkende bekymrer sig om sikkerhed.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Som repræsentant for Estland, et af Sveriges nabolande, som det er forbundet med via Østersøen, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på en af formandskabets prioriteringer, nemlig Østersøstrategien. Denne strategi blev udformet med aktiv deltagelse

af min socialdemokratiske kollega fra det foregående parlament, den nuværende estiske præsident Toomas Hendrik Ilves, og er af meget stor betydning for hele Europa, og jeg vil gerne takke formandskabet for at have gjort dette til en prioritering.

Dette er også et godt eksempel på, hvordan initiativer foreslået af medlemmer af Parlamentet kan føre til konkrete resultater. Jeg vil gerne opfordre det svenske formandskab til at iværksætte Østersøstrategien, for det har vi nu en sjælden mulighed for. For at kunne gøre dette skal vi skaffe finansiering til den i øjeblikket tomme budgetpost på EU-budgettet. Jeg håber, at strategien vedtages i Det Europæiske Råd under det svenske formandskab. Der findes to andre områder, der er vigtige for mig: Som tidligere finansminister betragter jeg løsningen af den økonomiske krise og indførelsen af gennemsigtighed i den finansielle sektor som værende af stor betydning...

(Formanden afbrød taleren)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Reinfeldt! Først vil jeg gerne lykønske den svenske regering med de målsætninger, den har opstillet for sit formandskab. Det er ikke en let tid for Europa. Den er fuld af udfordringer. Blandt de mange vigtige prioriteringer, som Sverige har opstillet for sit formandskab, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på EU's strategi for Østersøregionen og navnlig den del, der drejer sig om sikkerhed på energimarkedet. Fælles sikkerhed for Europas energimarked vil ikke være en mulighed, så længe der findes opdelt og isolerede markeder i Europa, både inden for elektricitet og gas. Af historiske årsager er dette problem særlig udtalt i Østersøregionen. For at løse dette problem og sprede risikoen i forbindelse med energiforsyning har vi brug for en fælles energipolitik for EU. Grundstenen til en sådan politik skal ikke bare være energieffektivitet og vedvarende ressourcer, men også oprettelsen af et fælles elektricitets- og gasmarked med driftsmæssige sammenkoblinger. EU's strategi for Østersøregionen er et skridt i den rigtige retning. Målsætningen er gradvis at sammenkoble energimarkederne i regionen, afhjælpe mangler med hensyn til sammenkobling og etablere fælles markeds mekanismer. Arven efter den sovjetiske besættelse af Østersøområdet er et opdelt og delvis isoleret marked, hvilket forøger vores energiforsyningsrisiko. Vores udfordring for fremtiden består i at ændre på denne situation, og ved at gøre det styrker vi vores fælles energisikkerhed. Jeg ønsker det svenske formandskab held og lykke og en energisk start på denne vigtige opgave.

Åsa Westlund (S&D). – (SV) Hr. formand, hr. statsminister! Hvis vi skal opnå en god international klimaaftale, er vi også nødt til at lytte til andre lande. Hvis vi gør det, vil vi kunne se, at det første, der er brug for, er, at EU og andre lande tager et større ansvar for at nedbringe vores hjemlige emissioner, og for det andet, at EU og andre industrialiserede lande konkret fortæller, hvordan vi vil bidrage økonomisk til klimaarbejdet i de fattigere lande.

Indtil nu har den svenske regering modarbejdet dette, og det har desværre undergravet mulighederne for at nå frem til en god aftale i København. Det skal Ministerrådet også være klar over, og derfor vil jeg gerne stille to spørgsmål. Er det svenske formandskab klar til at bidrage til en god international klimaaftale ved at gennemføre en større del af EU's emissionsnedsættelser inden for EU? Hvornår regner det med at fremsætte et specifikt forslag til finansiering af klimaarbejdet i de fattige lande?

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske det svenske formandskab med den historiske mulighed for at styre EU i retning af gennemførelsen af Lissabontraktaten.

Jeg har tre bemærkninger. For det første er det af kolossal betydning at få den nye Kommission gjort operationel hurtigst muligt. Institutionel usikkerhed kan ikke bruges som en undskyldning til at udsætte dannelsen af den nye Kommission. Disse argumenter lyder virkelig hykleriske. For at komme ud af den økonomiske krise og skabe nye arbejdspladser har vi mere end nogensinde brug for en stærk, uafhængig og innovativ Kommission.

For det andet vil jeg gerne rose det svenske formandskab for at være gået i spidsen for gennemførelsen af Østersøstrategien, som blev lanceret af Europa-Parlamentet. Men der findes også en særlig budgetpost for strategien, som stadig er tom. Vi kan ikke forvente positive ændringer i miljøsituationen i Østersøen ved udelukkende at basere os på ad hoc-projekter. Vi har bestemt også brug for koordineret støtte fra EU-budgettet.

For det tredje er Stockholmprogrammet vigtigt for Estland. Det bør også indeholde et program for brug af moderne it. Spørgsmålet er, hvorvidt oprettelsen af et agentur til den operationelle forvaltning af store it-systemer for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed vil kunne bidrage til gennemførelsen af denne strategi.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Hr. formand! Tillykke med Deres udnævnelse. Jeg vil også gerne takke Fredrik Reinfeldt for en ekstraordinær gennemgang og rapport. Nu forventer vi alle store resultater i København, selv om det også skal understreges, at det bliver en international begivenhed. Forventningerne er virkelig i top, men jeg må sige, at selv om alle grupper ikke skulle være tilfredse med resultatet, vil det ikke være verdens undergang.

Naturligvis har man fremhævet den økonomiske krise her. De store koncerner, de store virksomheder får altid opmærksomhed. Jeg vil gerne understrege, at de små, loyale underleverandører ikke må blive glemt, når vi diskuterer økonomiske spørgsmål. Jeg vil også gerne understrege de specifikke værdier ved Østersøstrategien. Jeg mener, at Østersøstrategi kan styrke hele EU's legitimitet. Europas største indlandshav kan og skal reddes. Østersøstrategien kan også bidrage til at holde tendenserne med kriminalitet og menneskesmugling i skak. Dette er også et vigtigt miljøspørgsmål, som man kan hævde kræver sin egen Københavnkonference.

Jeg glæder mig over, at arbejdet med en grænseløsning mellem Kroatien og Slovenien er på dagsordenen, og at Cyperspørgsmålet også skal behandles. Vi er alle ivrige efter en sådan løsning. Jeg mener også, at vi gradvis vil se den nordiske region udvidet her i EU til også at omfatte Island og måske også Norge i en ikke alt for fjern fremtid.

Barack Obama holdt en fantastisk tale om Afrika i Afrika forleden. Jeg har grund til at understrege, at Sverige kan være stolt af sit arbejde, og jeg håber, at vi kan fortsætte med at holde solidaritetens fane højt fremover.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Hr. formand! Jeg mener, at vi og det europæiske projekt står ved en vigtig skillevej. Lissabontraktaten, klimakonferencen i København og et energisk forsøg på at løse den finansielle og økonomiske krise er tre store spørgsmål, som de vil skulle tage stilling til i løbet af de kommende seks måneder, og hvis vi kan nå frem til en tilfredsstillende løsning på dem, kan Europa virkelig tage et kvantespring fremad.

De er uden tvivl klar over, at et stort flertal af Europa-Parlamentets medlemmer er klar til at bakke denne løsningsmodel op, og jeg vil gerne tilskynde Dem, med en lille spydighed, til at lade kritikerne og de gøende hunde stå og larme på sidelinjen. Lad dem ikke forstyrre Dem i Deres mission, Deres mål. Jeg mener, at vi skal koncentrere os om det vigtige.

Jeg vil gerne have lov til at påpege en enkelt ting, statsminister Reinfeldt. Det er vigtigt, at vi koncentrerer os om en af topprioriteringerne, nemlig en aggressiv plan for bilindustriens fremtid i EU. Efter min mening har vi indtil videre ikke haft en sådan plan, eller den har i hvert tilfælde ikke været særlig omfattende, og jeg tror, at De vil være enig med os der. Det er helt sikkert ikke for sent. Redningsplanen for Opel er i fuld gang, og verden, ikke en gang Europa, er ikke sluppet fri af protektionismens dæmoner. De ligger og slummer lige under overfladen, og det svenske samfund er lige så berørt, som vi er i Belgien og i Frankrig, Tyskland og Slovakiet. Vi er alle i samme båd.

Det, der er behov for, er, at vi arbejder for løsninger i solidaritet med hinanden, gennem en koordineret snarere end en isoleret metode, og at vi ikke forsøger at stække de andres vinger. Hr. formand, jeg mener, at De her har en enestående mulighed for at arbejde sammen med formanden for Kommissionen – dette sender også et klart signal til Kommissionen – om at udforme en fælles plan, en fælles plan, hr. Barroso, for vores bilproducenters fremtid, så vi kan styre dem ind i det 21. århundrede.

Vi mener, at den energieffektive og miljøvenlige bil kan fremstilles på de nuværende samlefabrikker i Europa, og vi stoler på, at De, hr. Barroso og hr. Reinfeldt, står på vores side.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Efter vores mening er Sverige synonymt med Europa. Dette land er hjemsted for fremgang, sikkerhed og frihed, og spørgsmålene om menneskerettigheder og friheder er lige så vigtige som spørgsmål vedrørende økonomi og klimaændringer. Så har vi parlamentet i en EU-medlemsstat, der vedtog en sproglov den 30. juni 2009, hvori det hedder, at hvis nogen, også alle de tilstedeværende, ikke kalder landets hovedstad ved navnet på landets officielle sprog, Bratislava, men bruger dens tyske navn, Presburg, eller dens ungarske navn, Pozsony, kan de meget vel ende med at skulle betale en bøde på 5 000 EUR. I bemærkningerne til ændringsforslaget til sprogloven hedder det, at beskyttelsen af det nationale sprog

i visse tilfælde har forrang frem for ytringsfriheden og retten til privatlivets fred. En Europæisk Union, der vedtager en sådan lov, er ikke længere et frihedens Europa. Jeg vil bede det svenske formandskab gøre sit yderste for at sikre, at denne lov ophæves, og at det slovakiske statsoverhoved ikke underskriver den.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på to af det svenske formandskabs prioriteringer, som det glædede mig at se på listen. Den første af disse prioriteringer er den utvetydige modstand mod diskrimination, racisme, antisemitisme, fremmedhad og homofobi. Jeg mener, at betydningen af dette spørgsmål understreges af, at vi så den tydelige støtte til det yderste højre ved valget til Europa-Parlamentet. Derfor har vi alle, også Parlamentet og det nuværende formandskab, et ansvar til at sikre, at de mest sårbare ikke havner i en udsat situation. Vi skal især gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at der ikke opstår et samarbejde mellem de partier, der hævder at være demokratiske, og de ekstremistiske partier. Et meget godt eksempel på dette er den slovakiske sproglov, som allerede er blevet nævnt ved flere lejligheder i dag, og som beskrevet i kraftigt diskriminerende. Den anden prioritering, som jeg gerne vil hilse velkommen, er den række af europæiske foranstaltninger, der skal vedtages med henblik på integrationen af romasamfundet.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Den fortsatte udvidelse af EU og Lissabontraktatens fremtid er blandt det svenske formandskabs målsætninger. Den tyske forfatningsdomstol afsagde for nylig en dom om, at Lissabontraktaten kun kan accepteres på den betingelse, at Forbundsagen og Forbundsrådet stadig skal have forrang, hvilket sætter spørgsmålstegn ved idéen om europæisk føderalisme. Lissabontraktaten er derfor blevet til et juridisk monster, hvilket ikke bare tyskerne har bemærket, men også irerne ved deres folkeafstemning og præsidenterne for Den Tjekkiske Republik og Polen. I denne forbindelse bør det svenske formandskab indlede en debat for hele Europa om rollen for de nationale parlamenter i alle 27 medlemsstater, og man bør udvikle en ny model for samarbejdet mellem suveræne europæiske nationer.

Vi må derfor håbe, at det svenske formandskab, som jeg ønsker al mulig succes, vil lytte mere opmærksomt til borgernes stemme.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Jeg vil også gerne rose statsminister Reinfeld for at blive hos os lige til afslutningen af forhandlingen. Vi vil bede formandskabet gennemføre tre vigtige prioriteringer. Den første er Stockholmprogrammet om området med retfærdighed, frihed og sikkerhed. Vi skal sikre, at man hurtigst mulig når frem til en aftale om dette program. Den anden prioritering er gennemførelsen af pagten om indvandring og asyl. Vi ønsker, at De som statsminister skal sikre, at De kan gennemføre pagten, der blev aftalt sidste år. For det tredje nåede man i sidste måned under Det Europæiske Råd til enighed om pilotprojektet om byrdefordeling på indvandringsområdet. De har et stort arbejde foran Dem, hr. statsminister, og vi vil sammen med vores formand følge Dem nøje for at sikre os, at arbejdet bliver udført.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Hr. formand! Siden Dag Hammarskjöld har Sverige været et fremtrædende medlem af De Forenede Nationer. Landet ved derfor, at uden organer med universelt anerkendt legitimitet og repræsentativitet vil der ikke findes nogen politisk kraft til at afslutte Kyoto2, Doharunden eller millenniumudviklingsmålene eller til at regulere den globale økonomi for slet ikke at nævne forsvaret for menneskerettigheder.

Det er beklageligt, at det svenske formandskab begrænser sig til de uformelle og omstridte rammer med G20. Det er tragisk, at EU – som hr. Barroso kalder for verdens lokomotiv, idet han citerede FN's generalsekretær – står uden ledelse og savner strategiske visioner på dette område på et tidspunkt, hvor præsident Obama udtrykker sit engagement i global styring. På vores side har vi i stedet kun hørt paven insistere på, at det haster med at omorganisere FN's Sikkerhedsråd og Bretton Woods-institutionerne.

Hr. formand, hvorfor nægter det svenske formandskab at lede Europa og gennemtvinge en reform af FN's Sikkerhedsråd ved at kræve en plads ved bordet til EU, når Lissabontraktaten træder i kraft?

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Hr. formand! Folkeafstemningen om Lissabontraktaten, som skal afholdes i Irland den 2. oktober i år, bliver en af de vigtigste begivenheder under det svenske formandskab.

Irland har modtaget juridiske garantier inden for en række politikområder, og det bidrager i høj grad til at afhjælpe de bekymringer, som Irlands befolkning havde ved folkeafstemningen sidste år. Nu påhviler det dem af os, der tror på, at et ja til traktaten vil gavne Irland, at arbejde for et fremme denne nye ordning i mit land.

Hvis Lissabontraktaten bliver gennemført – og jeg håber, at folkeafstemningen vil føre til et ja – vil de forskellige lande kunne nominere et medlem til Kommissionen. Tilhængerne af traktaten har overhovedet ikke råd til at hvile på laurbærrene. Vi skal gøre vores yderste for at sikre, at den bliver en succes...

(Formanden afbrød taleren)

Jacek Protasiewicz, (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke statsminister Reinfeld for at medtage behovet for at udvikle samarbejdet med vores østlige naboer blandt sine prioriteringer. Jeg vil også gerne takke ham for Sveriges engagement i udviklingen af Østpartnerskabet.

I denne forbindelse vil jeg gerne påpege, at vi i de kommende seks måneder som EU og Sverige som formandskab vil løse problemerne vedrørende den manglende respekt for menneskerettighederne i Belarus. I seks måneder har tre iværksættere, hr. Avtukhowich, hr. Leonov og hr. Osipenko, siddet fængslet og har ikke kunne få en retfærdig rettergang. Ud af 12 unge aktivister, som deltog i en demonstration i januar 2008, fik 11 fængselsstraffe, og for flere dage siden blev en af dem idømt et års fængsel. Hr. statsminister, i de kommende seks måneder skal De være opmærksom på spørgsmålet om krænkelse af menneskerettighederne i Belarus.

Fredrik Reinfeldt, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg håber at kunne betale lidt af den tid, jeg lånte tidligere, tilbage.

(Formanden afbrød kortvarigt taleren)

Jeg ved, at De venter på en afstemning. Jeg vil gerne takke Dem for at have repræsenteret Deres respektive politiske grupper så glimrende. Jeg bemærker Deres iver og forventningerne til det svenske formandskab, Deres ønske om, at vi i højere grad skal blive en drivkraft i klimaforhandlingerne og træffe foranstaltninger til at bekæmpe finanskrisen og den økonomiske recession. De har bemærket vores Østersøstrategi, vores Stockholmprogram, vores fortsatte bestræbelser på at presse på med udvidelsen, og jeg vil gerne takke Dem alle for den støtte, vi oplever til dette.

Jeg ved også, at overgangen til Lissabontraktaten vil betyde, at vi mødes igen, og at vi har en hel del at lave i fællesskab her i efteråret. En række ministre fra mit kabinet er sammen med mig her i dag. Vi har noteret Deres spørgsmål og synspunkter og lyttet opmærksomt til Dem. Jeg håber, at vi kan få et tæt samarbejde, og jeg håber at se Dem igen til efteråret.

Formanden. – Vi regner også med løbende drøftelser og med at være i kontakt med formandskabet. Det er meget vigtigt for Europa-Parlamentet. Vi står ved begyndelsen af vores mandat, og der er meget, vi skal gøre, og dette er et vældig godt udgangspunkt: det svenske formandskab. Mange tak, hr. statsminister.

Jeg vil også gerne takke Kommissionens formand.

(Bifald)

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Jeg glæder mig over det svenske formandskabs forslag om at fokusere på politiske spørgsmål i stedet for forfatningsmæssige spørgsmål under dets formandskab.

Men Rådet har besluttet at ignorere den irske befolknings demokratiske vilje og har besluttet sig for at tvinge Lissabontraktaten igennem.

Desværre er de politiske rammer, som de forfølger, udtryk for den samme forføjede dagsorden med deregulering og liberalisering. Det er ikke et hensigtsmæssigt svar på den økonomiske krise. Det forholder sig lige omvendt, nemlig at det er en fortsættelse af de samme politikker, som førte til krisen, og det er disse samme politikker, der styrkes yderligere gennem Lissabontraktaten.

Vi får at vide, at vi har brug for Lissabontraktaten, fordi det har taget mange år at udforme den. Men Lissabontraktaten blev udformet og forhandlet på plads før den økonomiske krise og er baseret på de politikker, der bidrog til at starte krisen. At tvinge disse forældede politikker igennem nu vil være ødelæggende, for det vil gøre krisen værre.

Der er behov for nye politikker til en ny tidsalder. Der er behov for en ny traktat til en ny tidsalder.

Med hensyn til klimaændringer er det vigtigt, at det svenske formandskab gør sit bedste for at opnå en solid aftale i København.

Diane Dodds (NI), skriftlig. – (EN) Det kommende svenske formandskab står over for mange udfordringer, men den største er behovet for at sikre, at EU respekterer medlemsstaternes suverænitet og ikke træder den europæiske befolknings demokratiske rettigheder under føde.

Alt for ofte ser man stort på vores befolkningers ønsker og interesser i et hovedkulds forsøg på at fremme den føderalistiske dagsorden, der eksemplificeres ved Lissabontraktaten.

Når vi ser frem mod kommende ændringer vil forberedelserne til reformen af den fælles landbrugspolitik i 2013 blive et tema under dette formandskab. Stemmen fra de områder, der er stærkt afhængige af landbrug, som f.eks. Nordirland, skal høres under disse diskussioner og ved forhandlingerne om en reform af fiskeripolitikken.

Vi har pligt til at hjælpe og beskytte vores vælgere i denne tid med kraftig turbulens på finansmarkederne. EU skal ikke lægge yderligere hindringer i vejen for økonomisk vækst og stabilitet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det svenske rådsformandskabs antisociale program udgør et farligt skridt imod udvidelsen af neoliberale politikker. Det er udtryk for en nådesløs forfølgelse af disse politikker, på trods af alle fakta, fra kapitalismens ledere i EU, som glemmer, at deres politikker er hovedårsagen til den økonomiske og sociale krise.

Selv om det svenske formandskab ved fremlæggelsen af sit program henviste til mennesker og problemerne med arbejdsløshed, nævnte det ikke en eneste foranstaltning, der skal ændre de eksisterende politikker, der har forårsaget disse problemer. Tværtimod. Det fremhævede især politikken med fri konkurrence inden for det størst mulige antal områder, herunder tjenesteydelser og udenrigshandel. Det har satset alt på genopretningen af de finansielle markeder, på genoptagelsen af paradigmerne fra stabilitetspagten og på forsvaret for neoliberalismen, som bestemt vil resultere i nye angreb på de sociale rettigheder og rettighederne på arbejdsmarkedet.

Det glemte heller ikke at insistere på en ny folkeafstemning i Irland om udkastet til Lissabontraktaten, som allerede er planlagt til den 2. oktober, og som er en videreførelse af afpresningen af den irske befolkning for at kunne gå hurtigere frem med afviklingen af de offentlige tjenester og begrænsningen af de sociale rettigheder, herunder på områderne social sikkerhed, sundhed, vandforsyning, social sikring og arbejdstagerrettigheder. Det er ikke vanskeligt at forudsige, at det vil fremsætte nye forslag til direktiver, som vil forsøge at gå i samme retning som de forslag, der blev forkastet i den foregående lovgivningsperiode.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne byde det nye formandskab velkommen og udtrykke håbet om, at Sverige som det tredje medlem af Rådets trojka vil fortsætte det arbejde, som blev indledt under det tjekkiske og det franske formandskab med hensyn til den sociale integration af romaer. Der var mange faktorer, der hæmmede det afgående tjekkiske formandskabs arbejde, men det samlede billede med hensyn til romaspørgsmål er ikke desto mindre positivt. Romaplatformen holdt således sit første møde i Prag i april, mens Det Europæiske Råd i juni styrkede sine overordnede målsætninger med hensyn til at tilbyde romaerne lige muligheder ved at opfordre Kommissionen og medlemsstaterne til at bekæmpe den fattigdom og sociale udstødelse, der rammer romaerne.

I det samme dokument vedtog Rådet de fælles grundprincipper for gennemførelsen af den sociale integration af romaerne, der blev skitseret i Prag, med en opfordring til de politiske beslutningstagere om at tage hensyn til disse principper og overholde dem. Baseret på de resultater, som trojkaen hidtil har opnået, håber jeg, at det svenske formandskab i det mindste vil fokusere mere på romaspørgsmål end tidligere. Jeg håber f.eks., at den kommende konference om det ikkediskriminerende arbejdsmarked, der skal afholdes i oktober, og ligestillingstopmødet, der finder sted i november, kommer til at behandle spørgsmålet om Europas største mindretal som en hovedprioritering. Målt i befolkningstal er den betydeligt større end befolkningen i de baltiske lande, som formandskabet har udpeget som en prioritering. Jeg håber også, at det svenske formandskab vil gå videre end de teoretiske fremgangsmåder, der allerede er indført, og de organisatoriske spørgsmål, man har lagt sig fast på, og begynde at træffe specifikke foranstaltninger, så man rent faktisk begynder at anvende disse rammer i praksis.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Stockholmprogrammet, som er en prioritering for det svenske formandskab, skal levere støtte gennem en styrkelse af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed samt fremme de økonomiske aktiviteter i den aktuelle krise, navnlig i lyset af, at Lissabontraktaten muligvis træder i kraft.

En vellykket gennemførelse af Stockholmprogrammet vil bidrage til at gøre Europa mere tilgængeligt for dets borgere. Denne succes vil blive afspejlet i styrkelsen af retten til fri bevægelighed for alle europæiske borgere og en omfattende gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse inden for civilretlige og strafferetlige spørgsmål på EU-niveau.

Det svenske formandskab skal fortsætte det arbejde, som blev indledt af det franske og det tjekkiske formandskab, som prioriterede at give alle arbejdstagere i EU adgang til Fællesskabets arbejdsmarked, en frihed, som er det vigtigste symbol på europæisk borgerskab.

For at kunne gøre dette skal medlemsstaterne deltage aktivt gennem konkrete foranstaltninger med henblik på at afskaffe de virtuelle grænser inden for EU, som er skadelige for borgernes fri bevægelighed, fordi de støder på administrative og juridiske problemer, når de bor og arbejder i en anden medlemsstat.

Den fri bevægelighed skal være en realitet for alle EU-borgere, navnlig under en økonomisk krise, hvor der findes et særlig stort behov for at fremme ubegrænset bevægelighed hos arbejdsstyrken. Denne bevægelighed kan være selvregulerende og sikre fleksibilitet samt mindske omfanget af sort arbejde og den naturlige arbejdsløshedsprocent.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) EU står i dag over for kolossale udfordringer: den økonomiske krise og finanskrisen, den alarmerende stigning i arbejdsløsheden og klimaændringerne. Arbejdsløshedsprocenten i EU er i øjeblikket på 8,9 %, og 19 % af de unge under 16 år og 19 % af de ældre risikerer at havne i fattigdom. Folk mister deres arbejde, mange virksomheder går konkurs, mens nationalbudgetterne udviser store underskud. EU's svenske formandskab har et kolossalt ansvar over for sine borgere. Det skal genoprette deres håb om et ordentligt liv og skabe fundamentet til økonomisk genopretning ved at få alle til at trække på samme hammel. Foranstaltninger som øget energieffektivitet, brug af energi fra vedvarende kilder og forbedring af EU's energisikkerhed er at finde blandt det svenske formandskabs prioriteringer. Jeg håber, at det svenske EU-formandskab vil markere indledningen på en æra med fremgang med garanti for en periode med økonomisk vækst i de kommende 40-50 år. Jeg mener, at vi nu mere end nogensinde skal investere i uddannelse, forskning, energieffektivitet og frem for alt i mennesker. Sverige er kendt for sine sociale politikker og en høj levestandard. Derfor vil jeg gerne sammen med mine kolleger i Europa-Parlamentet og alle borgere i Europa ønske Dem al mulig succes, og vi håber, at dette formandskab vil blive et springbræt til en ny fremtid.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det svenske formandskabs prioriteringer markerer en eskalering af EU's angreb på græsrodderne, der har til formål at sikre den fortsatte rentabilitet for eurokapitalisterne ved at flytte byrden fra den kapitalistiske recession over på arbejderklassen og græsrodsklasserne. Det svenske formandskab søger at fremskynde kapitalistiske omstruktureringer inden for rammerne af Lissabonstrategien. I epicentret af dette angreb på arbejderklassen finder vi nedskæringer i lønninger og pensioner, den fuldstændige ødelæggelse af arbejdsmarkedsrelationerne, arbejdstagerrettighederne samt sociale beskyttelses- og forsikringssystemer og en endnu højere grad af privatisering af sundhed og uddannelse.

Den "grønne økonomi" udformes således, at man under påskud af at bekæmpe klimaændringerne åbner nye rentable aktivitetssektorer for kapitalen.

Med Stockholmprogrammet forsøger man under påskud af at bekæmpe terrorisme og organiseret kriminalitet at styrke det borgerlige politiske system yderligere, så man kan bekæmpe græsrodsreaktionerne og intensivere de repressive foranstaltninger over for indvandrere.

Strategien i Østersøområdet har banet vejen for en mere aggressiv fremgangsmåde hos euromonopolerne i landene ved EU's østgrænse i et forsøg på at styrke deres position i den imperialistiske konkurrence.

Ved at bruge "garantier" som et røgslør og et himmelråbende pres forsøger de at kapre den irske folkeafstemning for at kunne gennemføre den græsrodsfjendtlige Lissabontraktat.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

6. Afstemningstid

Formanden. - Vi går nu over til afstemning.

(Detaljer om afstemningsresultatet: se protokollen)

6.1. Valg af Europa-Parlamentets kvæstorer (første, anden og tredje valgrunde)

- Før afstemningen

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg tror, at De er nødt til at forklare noget. Vi er ved at gennemføre en test. I denne test kan vi kun stemme på to personer, f.eks. Pavarotti og Montserrat Caballé. Men senere i afstemningen om kvæstorerne kan vi stemme på fem personer. Jeg ville bare gentage dette, da det har forvirret mange medlemmer. Det er kun i denne test, at vi kun kan stemme på to personer, senere ved den rigtige afstemning kan vi stemme på fem.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Bortset fra at sige tak, fordi De nævner Pavarotti først, vil jeg gerne sige noget. Når vi har sat kryds ud for de to, vi stemmer på, skal vi så bekræfte vores afstemning eller bare lade det stå?

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Da alle åbenbart ikke har forstået den mundtlige forklaring før afstemningen, er det en god ide at gentage forklaringen om, hvordan vi stemmer.

Formanden. – Jeg tror, at resultatet af afstemningen vil vise, hvor hurtigt vi har lært proceduren at kende.

- Efter afstemningen

I overensstemmelse med forretningsordenens artikel 16 og artikel 15, stk. 2, bestemmes kvæstorerne rangfølge af den rækkefølge, hvori de er valgt. Sættelsen af det nye Præsidium meddeles formændene for EU's institutioner.

6.2. Udvalgenes medlemstal

Formanden. – Afstemningstiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 13.45 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

7. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

8. Iran (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommission om Iran.

Carl Bildt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Det er en ære at stå her for første gang. Jeg regner med at komme mange gange i de kommende seks måneder for at tale om forskellige emner.

Det emne, der er sat på dagsordenen i dag, er Iran. Før jeg går over til selve emnet, vil jeg gerne udtrykke min dybfølte medfølelse med Iran i forbindelse med den tragiske ulykke tidligere i dag. Vi beklager dette tab af menneskeliv dybt og udtrykker vores medfølelse med alle, der er berørt af denne tragedie.

Iran står naturligvis meget højt på det svenske formandskabs dagsorden. Det har at gøre med resultatet af valget, og de spørgsmålstegn – for at sige det meget mildt – der blev rejst efter dette valg og ligeledes den politiske udvikling, vi har været vidner til siden da.

Jeg er sikker på, at De alle ved, at EU har indtaget et meget stærkt og meget principielt standpunkt vedrørende disse begivenheder. Vi har gentaget, at spørgsmålet om valgets afvikling er noget, som de iranske myndigheder bør undersøge indgående og præcisere. Vi har også udtrykt os meget klart i vores reaktion på, hvad vi har set ske i Teherans gader. Vi har fordømt de eksempler på overgreb, vold og magtanvendelse, vi har set over for fredelige demonstrationer. Vi fordømmer overgrebene på journalister, medier og demonstranter. Disse

strider ikke blot mod de normer og værdier, vi repræsenterer, men naturligvis også mod ønsket om et mere åbent, reformorienteret samfund, som så mange iranere har fremsat.

Når det er sagt, fastholder vi vores politiske princip om, at vi ønsker et bedre, et nyt forhold til nationen Iran. Det er en rig nation, som har meget at bidrage med til udviklingen på verdensplan og udviklingen af landets egen region, og vi håber, at det på et eller andet tidspunkt, forhåbentlig om ikke alt for længe, vil blive muligt at skabe et helt nyt forhold.

Til sidst vil jeg blot sige lidt om et spørgsmål, som har optaget os meget, nemlig at de iranske myndigheder har tilbageholdt en række personer, der er medarbejdere hos europæiske missioner og ligeledes nogle europæiske statsborgere. Vi har været i konstant kontakt med de iranske myndigheder om disse spørgsmål. Vi betragter de mulige anklager mod dem som grundløse, og jeg kan forsikre Dem om, at vi fortsat vil være i kontakt med de iranske myndigheder på alle de måder, vi kan, indtil disse spørgsmål er løst på en tilfredsstillende måde, dvs. indtil de pågældende er sat på fri fod.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette er min første mulighed for at lykønske alle medlemmerne med deres valg til det nye Parlament. Jeg kan på Kommissionens vegne sige, at vi ser meget frem til et konstruktivt samarbejde med Dem, herunder naturligvis om nogle af de mest presserende internationale udfordringer, vi står over for, og dagens emne er bestemt et af dem. Min kollega Benita Ferrero-Waldner er ude at rejse i denne uge, så jeg har tilbudt og med stor glæde modtaget muligheden for at tale på hendes vegne i Parlamentet i dag.

Parlamentet spiller en vigtig rolle i fastholdelsen og udviklingen af forholdet mellem EU og Den Islamiske Republik Iran. Besøg mellem Parlamentets Iran-delegation og medlemmer af Majlis har allerede spillet en vigtig rolle for den større gensidige forståelse. Parlamentet har også spillet en rolle ved indførelsen af flere instrumenter, der fungerer som et vigtigt grundlag for EU's aktiviteter i Iran, og i Kommissionen håber vi fortsat at gøre god brug af disse instrumenter i de kommende år.

Dagens forhandling er udløst af det nylige præsidentvalg i Iran og de efterfølgende begivenheder. Selv om udviklingen af Irans politikker hovedsagelig er et anliggende for Irans borgere, kan der ikke, som formandskabet også har sagt, herske tvivl om, at de har en bredere betydning, og derfor bør vi følge denne udvikling nøje.

EU har udtalt sig meget klart om situationen i Iran efter præsidentvalget og har talt med én stemme i disse spørgsmål. Vi har udtrykt fuld respekt for Irans suverænitet, men har understreget vores dybe bekymring over de voldelige begivenheder efter valget, som vi gør det, når liv går tabt og rettigheder trædes under fode, uanset hvor det sker.

Påstandene om europæisk indblanding i Irans valg eller deltagelse i de efterfølgende protester er grundløse. Men undertrykkelse af fredelige demonstrationer, vilkårlige tilbageholdelser og kraftig censur af medierne er overtrædelser af menneskerettighederne, som ikke kan betragtes som områder, som alene henhører under et lands indre anliggender. Trods den nuværende følsomme situation i Iran er Kommissionen overbevist om vigtigheden af at opretholde en dialog. Sådan var det før valget, og sådan er det også efter valget.

EU og Iran har mange fælles og presserende interesser, herunder bekæmpelse af narkohandel og støtte til afghanske flygtninge. Disse spørgsmål kræver vores fortsatte opmærksomhed og samarbejde, og vi håber, at Iran deler denne holdning.

Kommissionen søger fortsat at anvende Fællesskabets instrumenter til konstruktive aktiviteter i Iran. Vi kan styrke den gensidige forståelse ved f.eks. at fortsætte vores samarbejde gennem akademiske udvekslinger under Erasmus Mundus.

Vi er overbevist om, at EU skal holde alle eksisterende kommunikationskanaler med Iran åbne. Vi skal søge at involvere os med Iran på alle niveauer. Når det er muligt og fornuftigt, er vi rede til at fortsætte og udvide samarbejdet i fremtiden.

Vi er uenige med den iranske regering på mange områder, hvoraf nogle er meget alvorlige. Vi opfordrer Irans regering til sammen med os at søge at finde en løsning på vores uoverensstemmelser gennem dialog. Kun ved at drøfte udfordringerne mellem os i en ånd af gensidig respekt kan vi håbe på at finde en løsning på dem. Europa har aldrig lukket døren for sådanne drøftelser, og den står også åben i dag.

Endelig tilslutter jeg mig formandskabets kondolence til de iranske og armenske familier, der er berørt af flykatastrofen i dag.

Jacek Saryusz-Wolski, for PPE-Gruppen. (EN) – Hr. formand! Jeg vil gerne afspejle tonen i debatten på det ekstraordinære møde i det afgående Udvalg om Udenrigsanliggender, som mødtes i onsdags, for der var ikke tid til at indkalde det nye udvalg.

Alle ved, hvad der skete, så det vil jeg ikke dvæle ved. EU har pligt til at understrege menneskerettighedernes universalitet, at følge op på krænkelse af menneskerettighederne i Iran og holde Iran ansvarlig for brutaliteten og volden. I sidste uge mødtes Udvalget om Udenrigsanliggender og Delegationen for Forbindelserne med Iran med repræsentanter for civilsamfundet i Iran, og disse aspekter forekommer os at være yderst vigtige.

Vi tilslutter os fuldt ud de udtalelser og holdninger, der er kommet fra formandskabet, Rådet og Kommissionen, men beder også Rådet sikre, at EU's medlemsstater og deres ambassadører i Teheran overholder alle EU-retningslinjer for menneskerettighedsforkæmpere og forebyggelse af tortur. Vi vil også over for Kommissionen understrege vigtigheden af at bruge alle midler. Vi skal støtte og styrke civilsamsfundsorganisationer i Iran, især via Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder, og gøre alt, der står i vores magt for at forny kontakten til det iranske civilsamfund på så ukontroversielle områder som bekæmpelse af narkotikasmugling, flygtninge, akademiske udvekslinger og journalisters besøg i Europa for bare at nævne et par stykker. De kan fremme den mellemfolkelige kontakt og føre til større ytringsfrihed i landet. Pres på menneskerettigheder, ja, men ikke isolation! Dialog, også selv om det er en meget vanskelig dialog.

Vi gennemgår en meget vanskelig og spændt periode i forholdet til Iran. Det afgørende spørgsmål om atomvåben er sat i venteposition, og vi stiller spørgsmålet om, hvilken retning vi skal gå i fremover. Tja, sanktioner er en mulig foranstaltning, vi kan se på. Vi mener virkelig, at EU skal finde en måde til at genoptage dialogen med Iran om alle disse spørgsmål. Nødvendigheden af at opbygge fornyet tillid og skabe en stærk diplomatisk proces har aldrig været større. Vi bør give Rådet og Kommissionen vores fulde støtte i deres bestræbelser. Til gengæld skal vi i Parlamentet fortsætte vores indsats for at styrke det parlamentariske diplomati i vores forbindelser med Iran gennem vores styrkede forbindelser med Majlis.

Richard Howitt, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Uanset hvad folk mener om udfaldet af valget i Iran, er der ingen tvivl om, at et tocifret – trecifret – antal mennesker er blevet såret, et tocifret antal mennesker er blevet dræbt under de protester, der har fundet sted siden valget i landet, og tusindvis af mennesker synes at være blevet tilbageholdt som politiske fanger. Hele Parlamentet bør derfor ikke tøve med at fordømme disse krænkelse af menneskerettighederne, ligesom vi bør fordømme de hindringer af den frie journalistik, som har fundet sted siden valget.

Vi bør også anerkende, ligesom hr. Saryusz-Wolski nævnte i forbindelse med mødet i Udenrigsudvalget i sidste uge, at en af de bedste måder at sikre et frit og retfærdigt valg på er at invitere valgobservatører til at observere processen, og EU har tidligere haft succes med at gøre dette. Vi bør her i Parlamentet i dag bemærke, at Kommissionen på vores vegne ikke havde tillid til, at de kunne udføre opgaven på uafhængig, retfærdig og objektiv vis, og derfor har vi god grund til at sige, at vi ikke har tillid til valgresultaterne.

Vi føler med de iranere, som er blevet såret eller tilbageholdt, eller hvis menneskerettigheder er blevet overtrådt. Vores tanker er først og fremmest hos dem, men jeg vil også opfordre Parlamentet til ikke at glemme den iraner, der var ansat på den britiske ambassade. Han er på en fuldstændig uberettiget måde blevet tilbageholdt og anklaget for at opildne til protesterne. Vi føler med den franske studerende, som blev tilbageholdt af de iranske myndigheder. Vi bør rose vores kolleger i det svenske formandskab, der har støttet de lande, og som har sikret en fælles europæisk indsats som reaktion, og bede dem om at fortsætte med dette.

Endelig skammer jeg mig over, at Det Britiske Nationale Parti for første gang under denne forhandling vil tale, ved et parlamentsmedlem, som sidste fredag beskrev islam som "en form for kræft, der skal fjernes fra Europa med kemoterapi". Det repræsenterer ikke det britiske folks synspunkter. Det er ikke Europas holdning til islam. Vi bør gå imod dette, ligesom vi går imod international uretfærdighed.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Iran er et stort land med en stor og overvejende ung befolkning, en lang og begivenhedsrig historie og en imponerende kultur. Ydermere er Iran placeret et af de mest følsomme steder på jordkloden. Af alle disse årsager, men også af medfølelse for vores medmennesker, bør vi ikke være ligeglade med, hvad der sker i Iran. Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa stemmer ikke for, at der indføres et nyt regime med magt. Vi mener dog, at alle folk i verden, herunder det iranske folk, skal have ret til at vælge deres egne ledere og udskifte dem, når de ikke længere kan klare deres opgave.

Valgene under Irans nuværende regime lever ikke op til de internationale standarder for frie og retfærdige valg, hvilket heller ikke skete ved det seneste præsidentvalg. På trods af de skærpede restriktioner i Iran nægtede store dele af befolkningen dog at acceptere de officielle resultater og gik på gaden i protest. Det iranske folk blev ikke overbevist af den særdeles begrænsede kontrol af resultaterne, og derfor fortsatte protesterne.

Der blev sat en særlig voldelig stopper for protesterne, og der foretages stadig retsforfølgelser. Vi tager skarp afstand fra disse retsforfølgelser og opfordrer de iranske myndigheder til omgående at bringe dem til ophør og løslade alle de mennesker, som er blevet varetægtsfængslet. Retsforfølgelserne af udenlandske journalister, ngo-ansatte og det iranske personale på udenlandske ambassader i Teheran skal også ophøre øjeblikkeligt.

Et regime, der vender sig mod sit eget folk og sine egne unge på denne måde, mister sin legitimitet, ikke blot derhjemme, men også internationalt. Derfor er det særlig tragisk, at denne dramatiske udvikling skulle finde sted på et tidspunkt, hvor USA's præsident har udtrykt villighed til at indgå i en dialog med Iran. Iran er ved at gå glip af en historisk chance for at indtage den plads på den globale scene, som landets historie og kultur fortjener.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Når et folk ønsker at frigøre sig, skaber det beundring og solidaritet fra vores side. Dette er tilfældet for det iranske folk. Det er korrekt, at valget reelt set var slut, før det begyndte, men selv ved dette valg så vi, at Irans folk kunne finde sin akilleshæl for på den måde at udtrykke sit ønske om frihed og demokrati.

Det er rigtigt, at det er i vores interesse, at dialogen med den iranske stat – terroriststat – opretholdes. Det er der ingen, som bestrider. Samtidig kan vi dog ikke bare gå videre med dagsordenen. Det, som fandt sted i Teheran, er aldeles forfærdeligt. Tortur forekommer dagligt i iranske fængsler, men ikke kun for britiske statsborgere. Iranske mænd og kvinder tortureres også dagligt i disse fængsler.

Derfor skal Europa protestere. Jeg ved, at det er svært at sikre en balance mellem det iranske folks interesser og deres beskyttelse og vores egne interesser, som ikke altid er identiske. Selv om det er kompliceret, er det dog vigtigt at understrege, at vi viser vores solidaritet over for det iranske folk hver dag. Jeg opfordrer Kommissionen og Rådet til at analysere den rolle, som Nokia og Siemens spiller, og det ansvar, som europæiske våben har for at undertrykke det iranske folk. Det er trods alt utænkeligt, at det skulle være store europæiske virksomheder, som har gjort den iranske regering i stand til at undertrykke det iranske folks frihed og ønske om frihed.

(Bifald)

Struan Stevenson, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Mens vi sidder her og forhandler om de seneste oprør i Iran, er vi så klar over, at over 50 af de studenterledere, af de demonstranter, som blev arresteret, er blevet hængt af de iranske myndigheder, at over 200 mennesker blev slået ihjel på gaderne, herunder Neda, der er blevet et internationalt og meget stærkt symbol på fascistregimets brutalitet over for det iranske folk? Og mens vi fortsat nyder vores rolle som den iranske regerings største handelspartner, mener vi så seriøst, at penge er vigtigere end liv?

Hvorfor er vi ikke parat til at indføre skrappe sanktioner? Hvorfor skrotter Europa-Parlamentet ikke sin delegation for relationer med Iran, der alligevel i løbet af de seneste fem år er blevet reduceret til et føjeligt talerør for den iranske ambassade i Bruxelles, og som har bragt skam over EU's institutioner? Skrot den, og lad os begynde at tale dunder til de iranske myndigheder. Det er det eneste sprog, de forstår.

Helmut Scholz, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre er dybt bekymret over den fortsatte vold i Iran. Vi fordømmer også på det kraftigste den brutale mishandling af demonstranterne. Vi er særdeles bekymrede over, hvad der vil ske med alle de mennesker, som blev tilbageholdt, og opfordrer til, at de løslades omgående, og vi mener også, at Europa-Parlamentet generelt bør gøre dette.

Vi stiller os desuden kritiske over for de kommentarer i medierne og regeringscirkler i andre stater, der er udtryk for udnyttelse af de iranske borgeres legitime protester. Ikke engang den seneste udvikling i Iran berettiger til at planlægge militære aktioner mod iranske kernekraftanlæg. Min gruppe afviser sådanne strategier. Vi glæder os derfor over den klare udmelding fra præsident Obama, som har nægtet at give Israel grønt lys til at angribe Iran. Den amerikanske præsident tror også på diplomati. Iran er en suveræn stat. Dets

folk alene har ret til at vedtage ændringer i samfundet. Regeringen i en suveræn stat skal åbent acceptere ønsket om ændringer og gennemføre en politisk løsning.

Fiorello Provera, *for EFD-Gruppen.* – (IT) Hr. formand! Må jeg lykønske Dem med Deres valg. Undertrykkelsen af de borgere, som stiller spørgsmålstejn ved valgresultaterne, censuren af medierne og forfølgelsen af oppositionen bekræfter fraværet af demokrati i Iran. Vi kan også finde eksempler på lignende situationer i andre lande, f.eks. Kina, men der er yderligere grund til bekymring i forbindelse med Iran.

For det første på grund af landets hegemoniske ambitioner, som kommer til udtryk i dets indblanding i nabolande, såsom i Basraregionen i Irak, og i dets støtte til Hizbollah i Libanon. For det andet på grund af den stærke indflydelse, som religiøs ekstremisme har på den politiske magt i Den Islamiske Republik Iran. For nogle få timer siden blev en sanger – en iransk sanger – idømt fem års fængsel for religionskrænkelser, og 12 sunnitter blev dømt til døden.

Præsident Ahmadinejad har mange gange erklæret, at hans primære politiske mål er at ødelægge Staten Israel. Desuden er Irans ønske om at udvikle et atomprogram uden for international kontrol alarmerende.

I lyset af at Iran er en af de største producenter af gas og olie, lader det til, at landets virkelige mål er at udvikle atomvåben med det åbenlyse formål at kunne afpresse lande i regionen og hele det internationale samfund. Der kræves derfor en intens indsats fra hele det europæiske politiske samfund for at opnå den rette balance mellem at gøre modstand mod ayatollahernes regime og støtte det moderate og reformvenlige iranske element, som findes og er aktivt.

I den henseende kan de økonomiske ressourcer fra Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder anvendes til at støtte alle ofre for den nuværende undertrykkelse. Ingen politisk indblanding kan dog være effektiv, uden at alle Europas lande går sammen og handler i fællesskab.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Hr. formand! Lad mig som menneskerettighedsadvokat med 20 års international erfaring opfordre Parlamentet til at undersøge menneskerettighedssituationen i den tredje verden og andre tredjelande, men også til at se nærmere på den demokratiske situation, retsstatsprincippet og menneskerettighederne i EU, særlig i mit eget land, Ungarn, og således styrke sin legitimitet og troværdighed. Lad mig dele nogle kendsgerninger med Dem.

Den 23. oktober 2006 var der en stor demonstration med ca. 100 000 mennesker til minde om revolutionen i 1956. Den blev organiseret af det største oppositionsparti, Fidesz, som er velrepræsenteret her i PPE, og de vandt grundlæggende valget i Ungarn i år. Det var en menneskemængde bestående af familier, ældre og børn fra middelklassen, og det ungarske politi angreb brutalt menneskemængden med tåregas og gummikugler, med politibetjente til hest, som sårede flere hundrede mennesker alvorligt. Ved samme lejlighed blev flere hundrede mennesker ulovligt tilbageholdt og tortureret i fængslet.

Lige siden den dato og gennem de sidste tre år frem til de seneste dage, hvor 216 fredelige demonstranter blev ulovligt tilbageholdt og behandlet brutalt af politiet, er der sket det samme, hver gang der har været en protest mod en regering, ikke i Iran, ikke i Kina, ikke i Honduras, men i et EU-land, Ungarn: politibrutalitet og ulovlige tilbageholdelser.

Jeg vil bede Dem om at gå sammen med mig og, uanset Deres politiske tilhørsforhold, hjælpe med at finde ud af, hvad der skete, og hvem de ansvarlige var, forsøge at yde ofre retfærdighed og som EU forsøge at stoppe disse massive krænkelse af menneskerettighederne i EU for at have troværdighed og legitimitet til at undersøge menneskerettighedssituationen i Iran eller et hvilket som helst andet land uden for EU.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er her for at tale om Iran, og jeg vil først udtrykke min medfølelse med ofre for flystyrtet her til morgen.

Jeg er enig i mange af de idéer, som allerede er blevet fremlagt vedrørende situationen i Iran efter valgprocessen. Denne proces var hverken fri eller retfærdig, og den har gjort det muligt for præsident Ahmadinejad og de mest radikale sektorer i regimet at forblive ved magten, mens de undertrykker demonstranter med vold, forhindrer journalister i at udføre deres job og søger at holde en formodet ekstern sammensværgelse ansvarlig for det interne kaos, samtidig med at de udbreder forkerte oplysninger til at skjule sandheden.

Én ting er sikker, nemlig at det iranske regime er blevet alvorlig skadet, både internt og i forhold til landets image udadtil. Det oligarki, der har haft magten i de seneste årtier, er nu desuden splittet, hvilket vil påvirke regimets stabilitet. Samtidig vil folkets utilfredshed fortsat vokse, særlig hvis oliepriserne ikke stiger igen, og den økonomiske situation således ikke forbedres.

EU skal fortsat danne en samlet front og fordømme de krænkelser, der finder sted i Iran. EU skal kræve større respekt for menneskerettighederne, og vi skal også finde ud af, hvordan vi kan hjælpe civilsamfundet, særlig de sektorer, som ønsker demokratisk pluralisme og respekt for menneskerettighederne i deres land. Vi bør ikke skuffe de sektorer, der kigger mod vest, herunder EU.

Hvad angår Iran, må vi dog heller ikke glemme den trussel, som landets atomprogram udgør, eftersom det generelt har en destabiliserende effekt på regionen og på ikkespredning af masseødelæggelsesvåben. Det er yderst vigtigt, at EU og USA fortsat samarbejder om dette spørgsmål, og jeg er sikker på, at dette vil være en prioritet for det svenske formandskab.

Vi skal fuldt ud involvere Rusland og Kina, som er permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Deres støtte er væsentlig for at finde en forhandlingsløsning på denne alvorlige trussel, som kræver enighed og fasthed fra det internationale samfund. Derfor glæder jeg mig over den beslutning, der i sidste uge blev vedtaget i forbindelse hermed på G8-topmødet.

De seneste par ugers hændelser har vist den ekstremisme og radikalitet, som de nuværende iranske ledere er præget af. Det står klart, at det internationale samfund ikke kan lade dem fremstille atomvåben.

María Paloma Muñiz de Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Jeg ville starte min første tale til denne plenarforsamling med at udtrykke min glæde over, at forhandlingen om situationen i Iran ikke blev foranlediget af Irans synlighed i medierne, som er blevet overgået af bl.a. Kina, Honduras og G20-topmødet.

Desværre har de seneste henrettelser af sunnitiske aktivister i Iran bragt landet og dets krænkelser af menneskerettighederne tilbage på avisernes forsider. Jeg mener dog ikke, at det er det, der vises i nyhederne, som skal give anledning til, hvad der skal på Parlamentets dagsorden i forhold til udenrigspolitikken, men snarere Parlamentets egen ansvarsfølelse og dets velovervejede og sammenhængende svar, i overensstemmelse med dets stigende indflydelse på EU's udenrigspolitik, særlig med hensyn til menneskerettighederne.

Parlamentets rolle omfatter overvågning af den konsekvente anvendelse af alle de instrumenter, som EU har til rådighed på dette område, og i forbindelse med Iran skal vi ikke holde dialogen om atomvåben fuldstændig adskilt fra det komplette fravær af en politisk dialog om menneskerettighederne.

En struktureret dialog om menneskerettighederne er blevet udsat siden 2004. Vi har ikke en samarbejds- og handelsaftale, som vi kan basere en demokratisk bestemmelse på, vi har ikke formået at udsende valgobservatører, og midlerne fra Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder er meget begrænsede.

I Parlamentet og i hele EU skal vi være bedre til at anvende de instrumenter, som vi har til rådighed, og som vi har udstyret os selv med. Nogle her i Parlamentet og i den iranske opposition har opfordret til, at relationerne med det iranske regime afbrydes fuldstændig, og at den nye regering ikke anerkendes.

Vi fordømmer på det kraftigste den politiske undertrykkelse og hindringen af ytringsfriheden i Iran, men vi mener ikke, at vi skal opgive at være en magt, som forsvaret og beskytter menneskerettighederne, demokratiet og kampen mod fattigdom i verden. For at kunne gøre dette har vi brug for dialog, forhandling og diplomati, og vi skal lede efter fælles interesser og opbygge en alliance af civilisationer. Jeg opfordrer formandskabet for Rådet til at gøre dette.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Hr. formand, kære kolleger! Europa-Parlamentet har adskillige gange drøftet Irans krænkelser af menneskerettighederne, og vi gør det faktisk igen i dag. Men ord alene ændrer ikke diktatorernes forfærdelige adfærd. Det er tid til konkret handling. Den brutale nedslagtning af et folk, der hungrer efter frihed, og som modigt har gjort oprør, må bevirke, at vi tager et medansvar for at bringe dette kriminelle regime til fald. Det har ingen plads i det 21. århundrede. De europæiske regeringer må indberette det iranske regime til FN's Sikkerhedsråd og kræve, at de skyldige, frem for nogen Ali Khamenei og Mahmoud Ahmadinejad, stilles for en international domstol.

Irans folk ønsker frihed, og vi må støtte kravet om frie valg under FN's opsyn. Parlamentet kan ikke opretholde sin delegation med Iran, som i sidste samling blev gjort til et værktøj for diktaturregimets indflydelse i Europa-Parlamentet. Vi må vise, at vi ikke samarbejder med diktatorer.

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Sidste år fungerede jeg som observatør ved mindehøjtideligheden for revolutionen i 1956 i Budapest. Jeg kan bekræfte, at fru Morvai gør ret i at kritisere dem, som er bekymrede over Iran, samtidig med at de ignorerer krænkelser af menneskerettighederne her i Europa.

Jeg regner med, at der ikke er nogen medlemmer af ECR-Gruppen her, som er hykleriske nok til at fordømme Iran for at anvende vold ved valget, når David Cameron er blandt dem, der sponsorerer Unite Against Fascism, en organisation bestående af meget venstreorienterede kriminelle, som rutinemæssigt fremsætter trusler og anvender vold mod nationalistiske systemkritikere i Storbritannien. Det samme gør sig gældende for fem nuværende parlamentsmedlemmer fra Storbritanniens arbejderparti, liberale demokratiske parti og konservative parti, som skammeligt støtter anvendelsen af de britiske skatteyderes penge til støtte af deres egen milits, der afbryder oppositionsmøder og angriber deres modstandere med mursten, pile og kløfthamre.

Men min primære pointe er, at uanset hvor velment og endda berettiget den fremførte kritik af Iran er, vil den blive udnyttet som krigspropaganda af den magtfulde kapitalmagt, som opnår en fordel ved et militært angreb på landet. Neokonservative, olieselskaber, konstruktionsvirksomheder og Wahabi-mullaherne i Saudiarabien ønsker alle, at den suveræne stat Iran ødelægges i en aggressiv krig. Ikke engang de europæiske liberale er naive nok til at falde for løgnene om masseødelæggelsesvåben igen, så menneskerettighederne indkaldes som en ny casus belli.

Lad os ikke føje Parlamentets stemme til krigsmagernes stemmer, der i kor råber om et tredje ulovligt og uhensigtsmæssigt vestligt angreb på den muslimske verden. Eller hvis det endelig skal være, så overlad ikke krigen – som hyklerisk retorik vil medvirke til at retfærdiggøre og lade bryde ud – til den sædvanlige modige britiske kanonføde, nemlig drenge på 18 år fra områderne omkring Mersey, Themsen og Tyne. Send i stedet Deres egne sønner ud for at lade dem komme hjem i kister eller uden ben, arme og forstand – eller blandt Dem udenom.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand! Det er altid en tragedie, når uskyldige mennesker dør. Hvis de imidlertid dør til forsvar for værdier som frihed eller sandhed, kan vi sige, at deres offer ikke var forgæves – hvilket er tilfældet med de seneste ofre i Iran. Situationen er blevet meget slem, når et regime skyder på demonstranter, sætter sine modstandere i fængsel samt torturerer dem og slår dem ihjel. Den eneste kilde til håb og optimisme er, at disse hændelser kan gøre politikere og offentligheden i hele verden opmærksomme på den sande natur af det iranske regime, der er i stand til at handle på en måde, som ligger meget langt fra minimumsstandarderne i den moderne verden. Dette regime har blod på sine hænder. Det skal vi huske, og vi skal arbejde hen imod en ændring af de tilstande, som vi ikke kan acceptere. I situationer som denne dukker det samme spørgsmål altid op: Hvad kan vi gøre? Ja, vi kan støtte de krav og forslag, som allerede er blevet fremsat.

For det første skal de iranske myndigheder holde op med at bruge vold mod dem, som har en anden mening end regimet. Hvad angår lande som Iran, skal det internationale samfund overvåge og garantere, at de grundlæggende menneskerettigheder overholdes.

For det andet skal der afholdes et frit og retfærdigt valg i Iran, hvor alle kandidater skal have mulighed for at lade sig opstille og ikke kun dem, som har fået tilladelse til at lade sig opstille. I øvrigt har de personer, som træffer disse beslutninger om retten til at lade sig opstille ved valg, ikke selv et demokratisk mandat. Retfærdigheden af valget skal godkendes af uafhængige eksterne observatører – ellers er valget meningsløst.

For det tredje skal vi gøre alt for at sikre fredelige og politiske løsninger for Iran, hvilket betyder, at vi skal støtte de iranere, som ønsker grundlæggende ændringer i deres land, ændringer, der betyder, at Iran skal regeres af dem, som vinder det retfærdige valg, og Iran selv vil ophøre med at være en trussel mod verdenssikkerheden.

Lederen af den iranske opposition, Maryam Rajavi, som lever i eksil, har udtalt, at det, der er sket i Iran, er begyndelsen på regimets endeligt. Jeg håber virkelig, at Maryam Rajavi har ret.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er det svenske formandskab taknemmelig for dets bemærkninger før vores forhandling, der efter min mening var velafvejede og gjorde os i stand til at forstå det ansvar, som vi bliver bedt om at opfylde. Jeg vil i den forbindelse gerne fremføre en bemærkning, der er afledt af, at jeg, ligesom så mange andre, på tv-skærme overalt har set de menneskemængder, som på sin vis startede de seneste dages protest.

Selv om det er rigtigt, at Iran er et teokrati, hvor fundamentalister udøver deres magt ved at lade som om, det sker i Guds navn, har vi i de seneste dage dog også set folk gå på gaden og faktisk råbe "Gud er stor". Sikke en forskel! Denne synlige forskel, denne forskel i den vilje, som disse mennesker har udtrykt, og i beslutningen om ikke at være voldelige får os til at indse, at kærligheden til frihed og sandhed, kærligheden til ens eget folk og kærligheden til og respekten for alle ikke er død i Iran.

30 år med teokrati, tredive år med systematisk menneskelig ødelæggelse har ikke været nok til at udrydde dette minde, som befinder sig i vores alles hjerter. Det er det, vi skylder vores loyalitet. Denne omstændighed, denne kærlighed til sandheden og denne kærlighed til friheden skylder vi vores ubetingede engagement, og det er dette, som skal forstærke alles ansvarsfølelse, for at bede de europæiske institutioner om at være stærke, at være beslutsomme og lade deres stemmer blive hørt er ikke først og fremmest et krav fra Parlamentets side om geopolitisk synlighed, det er en påmindelse om, at de europæiske institutioner ikke må opgive den kærlighed til frihed og sandhed, der repræsenterer dette politiske projekt, som vi kalder EU, og som findes i alle, der demonstrerede i de seneste dage.

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Hr. formand! Der er sket en afgørende ændring i Iran. Vores første konklusioner bør derfor være, at Iran ikke er ligesom før og heller ikke bliver det igen. Det skyldes, at millionvis af iranere har nægtet at være præstestyrrets gidsler. De har udvist et fantastisk mod ved at udfordre diktatorerne.

Det drejer sig derfor ikke i højere grad end sædvanligt om svindel ved det såkaldte valg. Denne gang udløste groft manipulerede stemmer en protest blandt befolkningen, som eksperter uden for Iran ikke kunne eller ikke ville forvente.

Dette minder mig om situationen i Østeuropa for 20 år siden. Mens de vestlige regeringer var klar til en langsigtet tilpasning til og pragmatisk sameksistens med det sovjetiske totalitære system, blev millionvis af kommunistregimets gidsler aktive. De udfordrede systemet, som lige med et blev bragt til ophør.

Derfor er det vigtigt at indse, at den europæiske tilgang til Iran ikke kan forblive den samme – blot at vende det blinde øje til rutinemæssigt manipulerede valg og systematisk undertrykkelse. Det vurderes, at der i løbet af de 30 års diktatur er blevet fængslet over 5 mio. mennesker, over 200 000 er blevet tortureret til døde, og i nyere tid er over 200 blevet slået ihjel.

EU's regeringer har tøvet for længe med at fordømme disse forfærdelige forbrydelser og lade regimet tage ansvar for sin opførsel. Hvis vi tager beskyttelsen af de iranske borgers rettigheder alvorlig, skal vi være forberedt på reelt at pine diktatorerne. Hvad betyder det? Vi skal f.eks. forbyde alle regimets ledere at rejse ind i EU. Vi skal kalde vores ambassadører hjem fra Iran som tegn på vores harme. Og frie valg kan i Iran kun finde sted under FN's overvågning.

Lena Barbara Kolarska-Bobinska (PPE). - (EN) Hr. formand! Efterhånden som situationen i Iran eskalerer, og kränkelsen af demokratiet også udgør en fare for stabiliteten i hele regionen, skal vi udtrykke vores bekymring og fordømmelse – men erklæringerne må ikke blot være symbolske og tomme. Nogle europæiske ledere taler om at pålægge Iran nye sanktioner, men der er behov for en diskussion lige nu om fremme af demokratiet på græsrodsniveau i dette land.

Jeg er fra Polen, og vi østeuropæere ved, hvor vigtige denne type handlinger er for etableringen af et demokrati. En tilskyndelse skal tilpasses til den politiske og økonomiske situation i et givet land, men tidligere EU-erfaring i forbindelse med fremme af demokratiet i Nordafrika, Mellemøsten og Østeuropa skal gennemgås og evalueres med henblik på at finde ud af, hvad der skal gøres i Iran, hvad der kan gøres i Iran, og hvad der er effektivt under de givne omstændigheder i dette land.

Jeg vil også gerne minde Dem om, at EU, hvis det ønsker at være troværdigt, også skal træffe foranstaltninger i Moldova. Snart står vi over for en ny prøve – den 29. juli – i forbindelse med valget i Moldova. EU skal gøre alt, hvad det kan, for at sikre et frit og retfærdigt demokratisk valg i dette land. Det er ikke nok at tale om støtte til demokratiet. Vi i Europa-Parlamentet og de europæiske institutioner skal være mere aktive i den henseende.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Hr. formand! Det er virkelig nødvendigt at overvåge, hvordan valgprocessen i Iran skrider frem, selv om starten på en løsning af konflikten må være en erklæring fra de iranske myndigheder om, at de vil stoppe med at anvende magt, og at de vil løslade de fængslede oppositionsaktivister, forsvarere af menneskerettighederne, journalister, demonstranter og borgere fra andre lande, som for øjeblikket får skylden for den eksisterende situation i Iran. Vi skal naturligvis fortsat respektere Irans suverænitæt fuldt ud, men vi skal også minde Teheran om, at de er forpligtede til at overholde den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

Jeg vil også gerne udtrykke min bekymring over Irans atomprogram. Teheran har ret til at anvende et atomprogram til fredelige formål, men de er også forpligtede til at genoprette det internationale samfunds tillid til, at Irans atomaktiviteter udelukkende er fredelige.

Maria Eleni Koppa (S&D). - (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min dybeste beklagelse over den tragiske flyulykke, som fandt sted i dag i provinsen Qazvin i Iran.

Forhandlingen her i dag er en nødvendighed efter de hændelser, der fandt sted efter valget den 12. juni. Jeg mener dog, at vi skal afholde den inden for de rette rammer. Vi må ikke sende de forkerte signaler. Alle direkte eller indirekte forbindelser mellem disse hændelser og spørgsmålet om atomprogrammet er misvisende. Det skal stå helt klart, at emnet i dag er den demokratiske situation og menneskerettighedssituationen i Iran.

At tale om nye sanktioner vil ikke under nogen omstændigheder bidrage til at løse det iranske folks alvorlige problemer. Det er ikke muligt at gennemtvunge demokrati på den måde. I EU skal vi skærpe vores indsats for demokratisering og for respekt for de grundlæggende frihedsrettigheder, men ved at placere dette spørgsmål inden for rammerne af en væsentlig politisk dialog og ved at styrke vores kontakter med civilsamfundet.

Vi skal også opfordre til yderligere undersøgelser af klagerne om svindel i valgprocessen og endnu engang påpege, at retten til fredelig protest er en umistelig rettighed for folk i alle lande.

Derfor må vi fra denne talerstol i dag på det kraftigste fordømme volden og opfordre til, at ytringsfriheden håndhæves i praksis i Iran ligesom i alle andre lande i verden.

Michael Gahler (PPE). - (DE) Hr. formand! Efter min mening er det godt, at denne forhandling finder sted den første uge i det nye Parlament. Desværre har vores gruppeformænd forkastet et beslutningsforslag. Jeg spørger mig selv, hvem det egentlig er, vi har rettet vores opmærksomhed mod her.

Et beslutningsforslag ville kunne have hjulpet systemkritikerne i Iran, hvis vi i en konkret erklæring havde bekræftet over for dem, at det, der officielt blev beskrevet som et præsidentvalg, på ingen måde levede op til internationale standarder for demokrati, eftersom de fleste af kandidaterne blev forkastet af Vogternes Råd, og fordi selv dem, som fik tilladelse til at stille op, ikke fik lige vilkår. Fra et politisk perspektiv kan vi derfor uden forbehold konkludere, at de offentliggjorte valgresultater ikke repræsenterede det iranske folks vilje.

Lad os som EU aktivt bruge vores instrumenter for demokrati og menneskerettigheder, støtte det levende civilsamfund eller endda advokater som f.eks. Shirin Ebadi, der forsvarer Bahai-fangerne der. Jeg mener, at denne politik kan få succes for øjeblikket, selv på kort sigt.

(Bifald)

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! I sidste uge hørte vi – til min store glæde som nyt medlem – på et møde i Udenrigsudvalget en tale af Mohsen Makhmalbaf, en iransk filminstruktør, der fortalte os lige ud, at Iran før dette valg havde 20 % demokrati, men efter valget, som efter hans mening var fup, var der overhovedet intet demokrati tilbage.

Jeg er også enig i denne beskrivelse – det var så sandelig et fupvalg, hvor størstedelen af det iranske folk, der havde opfordret til ændringer, ved hjælp af storstilet valgsvindel blev frarøvet dets rettigheder. Hr. rådsformand! Der er især en ting, som interesserer mig. I midten af august finder indsættelsen af den "genvalgte" hr. Ahmadinejad sted. Hvad diskuteres der for tiden i Rådet og i medlemsstaterne? Vil EU og medlemsstaterne være officielt repræsenteret ved denne indsættelse? Det håber jeg virkelig ikke, eftersom jeg ikke mener, at der skal være nogen officiel repræsentation af EU eller medlemsstaterne efter dette fupvalg, og selv om jeg går ind for yderligere dialog, bør ingen repræsentere EU officielt ved denne indsættelse. Hvad er Deres holdning til dette? Hvordan håndteres det for øjeblikket?

Pier Antonio Panzeri (S&D). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Når vi forhandler om udenrigspolitiske spørgsmål som i dag, hvor vi forhandler om Iran, vil der, som vi ved, altid være en risiko for at sakke en anelse bagud i forhold til de ting, der sker. Der er dog ingen tvivl om, at Europa-Parlamentet, hvis det ønsker det, kan komme til at spille en vigtig rolle for at tilskynde Europa og det internationale samfund til at tage de seneste begivenheder alvorlig og gennemføre alle de nødvendige initiativer for at sikre, at gennemførelsen af et demokratisk system i Iran faktisk kan finde sted.

Efter den særlige opmærksomhed, som det internationale samfund har vist Iran efter valget, og de gadedemonstrationer, som det iranske regime søgte at undertrykke ved hjælp af vold, er det vigtigt at sikre, at der ikke bliver stille i forhold til situationen i landet. At være realistisk omkring situationen er ikke det samme som at tage spørgsmålet om Iran af dagsordenen. Det er også op til os at holde et højt opmærksomhedsniveau, og det er også op til det svenske formandskab – og jeg vil gerne takke for de punkter, som det har fremført i dag – at fremme et stærkt initiativ sammen med USA, Rusland og andre lande for at

ændre den måde, som situationen i Iran, lige fra de demokratiske rettigheder til selve atomspørgsmålet, udvikler sig på.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Hr. formand! I de seneste uger er vi blevet rørt over de gentagne eksempler på heltemod og tapperhed hos det iranske folk, som har konfronteret deres tyranners maskingeværer og knipler med de bare næver. Det store antal kvinder, som leder demonstrationerne, er et tydeligt udtryk for iranernes beslutsomhed om at leve i et sandt demokrati.

Hr. rådsformand! EU's svar har været for svagt og for forsagt. Vi er nødt til at sende et meget stærkt politisk signal for at udtrykke vores absolutte afvisning af dette uacceptable teokratiske diktatur.

Løsningen er blevet formuleret på bedste vis af modstandsbevægelsens leder, Massoud Rajavi, som lever i eksil. Den øverste leder skal afsættes, og en midlertidig samling af eksperter skal udskrive et frit valg under international overvågning. Alt andet vil være spild af tid og forlænge denne skandale.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Hr. formand! Lad mig begynde med at byde den nye rådsformand, hr. Bildt, hjertelig velkommen. Jeg er naturligvis klar over, at han får nogle meget travle måneder, eftersom verdens problemer kommer til at hvile på hans store, brede skuldre mere end nogen andre steder.

Hvad angår Iran, vil jeg gerne komme med følgende kommentarer. For det første er det iranske regime uforudsigeligt. For det andet har jeg bemærket, at der faktisk er ved at opstå tynde sprækker i regimet, særlig i religiøse cirkler. For det tredje har jeg bemærket, at regimet støtter alt, hvad der er dårligt eller involverer korruption her i verden – uanset om det er i Mellemøsten eller i Pakistan. For det fjerde vil jeg gerne påpege, at dialog egentlig ikke hjælper, og endelig at borgerne med rette ønsker mere frihed, og at de skal have vores – europæernes – støtte i den henseende.

Så vil jeg spørge rådsformanden om, hvorfor Rådet ikke har været i stand til at komme med en stærkere erklæring, og hvorfor vi kun har hørt et par af de lande, som altid ønsker at handle til trods for menneskerettighedssituationen?

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil naturligvis gerne begynde med at fordømme hændelserne i Iran og den iranske regerings undertrykkelse, men jeg vil erklære mig enig med dem, som har anbefalet, at vi kombinerer et pres fra de europæiske institutioner med en opretholdelse af dialogen og forhandlingsprocessen.

Historien og erfaringen har vist os, at det at afbryde alle relationer med autoritære regimer ikke på nogen måde forbedrer levevilkårene for de mennesker, der lider under sådanne regimer, og samtidig svækkes den position, som vi, der forsvare respekten for demokrati og menneskerettigheder i sådanne lande, har.

Derfor mener jeg, at vi skal anvende alle de værktøjer, som EU har, til at lægge pres på det iranske regime, med udgangspunkt her i Parlamentet, men samtidig skal vi også opretholde forhandlingerne og dialogen – en dialog, der lægger pres på regimet – særlig via den høje repræsentant, hr. Solana.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Iran repræsenterer i dag den væsentligste trussel mod den internationale sikkerhed og stabilitet. På den ene side forfølger landet sit mål om at udstyre sig selv med atomvåben ved at overtræde FN-resolutionerne, og på den anden side gentager det sit ønske om fysisk at ødelægge Staten Israel.

Jeg håber, at Europa med det svenske formandskab kan sende et klart generelt signal til Iran om, at retten til livet, menneskelig værdighed og valgfrihed er værdier, der ikke kan forhandles, og som ikke kan adskilles fra udviklingen af bilaterale relationer, og at det især kan understrege, at Staten Israels ret til at eksistere ikke kan forhandles, og at Europa, som har gennemlevet holocaust på sit eget territorium, ikke vil tillade endnu en forfølgelse og udryddelse af Staten Israel og det israelske folk.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne tage ordet for at opfordre Parlamentet til at godkende økonomiske og tekniske sanktioner mod Iran.

Der er selvfølgelig en masse argumenter mod sanktioner, eftersom de vil få konsekvenser for de iranske borgers liv. Det værste, der kunne ske for de iranske borgere, er dog ikke den knaphed, som disse sanktioner vil medføre. Det værste ville være vores tavshed, vores mangel på handling. Sanktioner ville vise, at vi ikke er ligeglade, og jeg mener, at det er afgørende.

Derfor skal Parlamentet forlange økonomiske sanktioner mod Iran.

Charles Tannock (ECR). - (EN) Hr. formand! Det forfærdelige iranske diktatur er allerede skyld i mange forbrydelser mod sit eget folk. Lige fra at hænge bahaier til at hænge homoseksuelle, og nu har de åbenbart hængt 50 uskyldige demonstranter. Så vi burde ikke være overraskede over et simpelt valgtyveri via storstilet valgsvindel. Jeg tror på, at denne sprække i regimet og modet hos den demonstrerende ungdom – som jeg hylder – med tiden vil vælte hele den rådne regering.

Hr. Howitt foreslog for nylig på et andet møde, at vi skulle have udsendt EU-valgobservatører her fra Parlamentet for at bekræfte, hvorvidt der faktisk var foregået valgsvindel. Nej, vi må aldrig legitimere et fupvalg, hvor kandidaterne begrænses på baggrund af deres religiøse renhed, og hvor optællingerne foretages bag lukkede døre.

Carl Bildt, formand for Rådet. - (EN) Hr. formand! Jeg har lyttet meget opmærksomt til de forskellige vurderinger og synspunkter. Dette er, som det også er blevet påpeget, en meget vigtig forhandling om et meget vigtigt emne.

Jeg mener godt, man kan sige, at vi er enige, hvad angår vores vurdering af, hvad der er sket, hvad vi har set på tv, og vigtigere endnu hvad vi har hørt fra de mennesker, som ved endnu mere end det, der bliver vist på tv.

Jeg er ikke enig i, at vi ikke har udtrykt os klart nok. Hvis man sammenligner det, som EU har sagt, med det, som alle andre væsentlige organer har sagt, er der ingen tvivl om, at vi har udtrykt os mest klart, mest konsekvent og stærkest.

Vi ville ønske, at vores ord havde haft en større effekt, end de har, men sådan er det ofte. Men selv om ord er vigtige – ingen tvivl om det – diskuterer vi primært det, der er sket i Iran siden valget den 12. juni.

Jeg mener, det er vigtigt også at fokusere på det, vi så på tv før den 12. juni, for det var pludselig et noget andet Iran end det, som vi var vant til. Der var inden for regimets grænser bestemt et element af vitalitet, et element af pluralitet, et åbenlyst ønske om ændring, åbenhed og reform. Om det var kendetegnende for størstedelen af iranerne eller ej er meget svært at bedømme udefra, men at det var væsentligt blev ikke mindst bekræftet af, hvor hårdt der blev slået ned efter den 12. juni. Så når vi fordømmer det, som vi har set derefter, bør vi ikke glemme, hvad vi så før, og den langsigtede betydning, som det har.

Jeg mener, at vi er enige om det vi siger, og det vi tænker. Hr. Saryusz-Wolski, hr. Cohn-Bendit og hr. Mauro siger stort set det samme, hvis vi ser på det, som vi vurderer. Men det sværeste er ikke det, som vi siger. Det sværeste er, hvad vi gør i denne situation. Efter min mening skal vi handle i to retninger.

Den første er ret åbenlys. EU skal være den klare fortaler for menneskerettigheder og demokrati hvor som helst og under hvilke som helst omstændigheder. Der kan også være andre politiske faktorer, som skal overvejes, men de skal på ingen måde aflede os fra at være konsekvente i vores forsvar af menneskerettighederne. Så vi må fordømme disse drab og anvendelsen af dødsstraf. Vi må opfordre til, at de tilbageholdte løslades. Vi må udtrykke os klart i vores opfordring til fuld respekt for frihed og for de rettigheder, som alle mennesker i verden har.

For det andet – og her tror jeg, at der hersker uenighed – skal vi også være klar til at involvere os. Det siger jeg i erkendelse af, at det er en meget sværere politik end blot at forholde sig passiv, ikke at gøre noget eller at forsøge at isolere sig. Det er nemt. At involvere sig er svært. Hr. Kelam hentydede til vores historiske erfaring og den balancegang, som den fører med sig. Men det, at vi har en vis historisk erfaring i Europa – hvilket ikke mindst er afspejlet her – gør os måske i stand til at vove os ud ad lige netop den vej.

Vi bør aldrig tro på, at en diplomatisk dialog alene kan løse alle de problemer, som er blevet nævnt her. Det kan den ikke. Andre faktorer gør sig gældende i lige netop den ligning. Men vi må heller ikke glemme, at der er nogle problemer, som vi har pligt til at forsøge at løse gennem diplomatisk dialog. Jeg tænker på de personer, der er ansat ved den britiske ambassade, eller den franske studerende og andre, som vi må indgå i en dialog om.

Jeg kommer fra et land, hvor 1 % af vores borgere har deres baggrund i Iran. De flytter frem og tilbage. Vi har så mange konsulære problemer, at det er svært at fatte. Vi skal være klar til at involvere os, til at hjælpe enkeltpersoner i forskellige tilfælde, uden at tro, at det løser alt på en gang.

Vi har atomsagen, som der er blevet henvist til. Der er måske andre, som mener, at der findes en meget enklere løsning på den sag. Jeg mener ikke, at der findes nogen løsning, hvis vi ikke indgår i en reel diplomatisk dialog om denne. Det er nogle andre sager, som vi må kigge på.

Det bliver selvfølgelig mere krævende og sværere under de nuværende omstændigheder, det er der ingen tvivl om, og jeg tror, at diskussionen i Udenrigsudvalget i sidste uge viste nogle af de svære valg og nogle af de svære vurderinger, vi skal foretage, ikke blot i de kommende uger, men måneder – men heller ikke meget længere end det. Her må vi samarbejde – Dem, os i Rådet og os som europæere – med andre væsentlige internationale aktører, ikke kun med amerikanerne, hvor Obamaregeringen har en ny og god tilgang, men også med andre – FN's Sikkerhedsråd, Rusland, Kina og det bredere verdenssamfund. Kun på den måde kan vi gøre os forhåbninger om at kunne løse ikke blot de umiddelbare problemer, men også de andre problemer, som skal tages op.

Jeg er taknemmelig for denne forhandling. Jeg mener, at den har vist, hvor enige vi helt klart er, når det drejer sig om at forsvare vores værdier, men den har også vist nogle af de svære valg, som vi skal træffe, og nogle af de balancegange, som vi skal foretage i de kommende måneder og år. Vi ved, hvad vi ønsker at opnå. Vi må også søge at opnå det. Men tro ikke, at det bliver nemt. Jeg kan forsikre Dem om, at Rådet fortsat vil være meget involveret i alle aspekter af lige netop denne sag.

(Bifald)

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Undskyld, men jeg har lige modtaget en oplysning, og jeg vil gerne dele den med Rådet og med alle mine kolleger.

Natalia Estemirova, som var kandidat til Europa-Parlamentets Sakharovpris, blev bortført her til morgen i Grosny og holdes til fange af ukendte bortførere. Jeg opfordrer Rådet, Kommissionen og parlamentsmedlemmerne til at protestere, så Moskva er klar over, at vi tænker på Natalia Estemirova.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Richard Howitt (S&D). - (EN) Hr. formand! Dette er blot for god ordens skyld, eftersom mit navn blev nævnt af min kollega, hr. Tannock.

Jeg opfordrede ikke til at udsende EU-observatører i sidste uge, og tidligere under forhandlingen udtrykte jeg mig faktisk meget klart, da jeg sagde, at EU, hvis omstændighederne berettigede til det, ville kunne have udsendt valgobservatører i forbindelse med det iranske valg. Det var dog netop fordi Kommissionen ikke turde gøre dette, at vi er oprigtigt, berettiget og objektivt bekymrede for afholdelsen af det valg.

Jeg beklager, at hr. Tannock ikke var her i Parlamentet, så han kunne have hørt det tidligere under forhandlingen, og jeg håber, at jeg nu har bragt orden i sagen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

9. Kina (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelserne fra Rådet og Kommissionen om Kina.

Carl Bildt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Det giver sig selv, at dette er endnu en væsentlig forhandling. Og selv om emnet er Kina, skal det naturligvis ses på baggrund af den væsentlige udvikling i Xinjiang i den vestlige del af Kina. Jeg ved, at disse hændelser er blevet fulgt af mange parlamentsmedlemmer samt af vores respektive nationale parlamenter i hele Europa.

Rådet har også udtrykt bekymring over rapporterne om urolighederne og opfordret til, at alle parter udviser tilbageholdenhed, samt at situationen løses på fredelig vis. Jeg mener, at det er tid til at sige, at vi tillægger menneskerettighederne stor betydning. Vi beklager også dybt tabet af mennesker og ødelæggelsen af ejendomme samt alt andet, som vi har set ske, og vi kan kun fordømme dem, der er ansvarlige for dette, hvem de så end er.

Lad mig dog også benytte denne lejlighed til at gøre mere bred status over vores forhold til Kina, et land, som vi har en usædvanlig række komplekse relationer til. Da vi i 2003 besluttede at fastlægge disse relationer inden for rammerne af et omfattende strategisk partnerskab, forpligtede vi os faktisk til et særdeles ambitiøst projekt, og dette afspejler sig meget tydeligt i det brede og vidtfavnende forhold, som vi har til Kina i dag.

Kompleksitet medfører naturligvis muligheder. Det medfører også forskellige former for udfordringer. Det, som vi har forsøgt at gøre med dette forhold, er at åbne det op til det punkt, hvor vi åbent og ærligt kan diskutere de bekymringer, vi hver især måtte have. Baggrunden for en sådan åben dialog er den fælles interesse, vi har i at udvikle vores forhold, vores fælles interesse i global fred og stabilitet.

Vi stræber hen imod dette gennem dialog og multilateralisme. Vi har de årlige topmøder, og vi har ret jævnlige møder på udenrigsministerniveau. Vi har også en intens halvårlig dialog om menneskerettighederne samt selvfølgelig sektorbaserede dialoger om forskellige emner, hvor handel naturligvis er et særlig vigtigt emne. Vi har også den årlige dialog på højt niveau om handel og økonomiske spørgsmål. Som De ved, indledte vi i 2007 også forhandlinger om et partnerskab og en samarbejdsaftale. Forhandlingerne skrider frem, men der er stadig mulighed for at øge indsatsen på begge sider i disse forhandlinger.

Vi har en meget klar interesse i at udvikle forholdet til Kina på alle områder, og det medfører, som jeg sagde, muligheden for en åben og ærlig dialog, også om emner, hvor vores værdier måske er forskellige, og vi ved, at sådanne emner findes, herunder emner såsom menneskerettighederne samt anvendelsen af dødsstraf, men også for at forfølge den fælles interesse, som vi selvfølgelig har i disse dage. Den globale økonomiske stabilitet og håndteringen af klimaudfordringen er vigtige spørgsmål.

Udenrigspolitiske spørgsmål er også vigtige, det være sig den situation, vi står over for på Den Koreanske Halvø med DPRK's provokationer, eller situationen i Burma, hvor vi naturligvis er bekymrede over det, som vi kan se ske, men vores bekymring omfatter også situationen i Afrika og behovet for at beskytte de livsvigtige søruter rundt om Afrikas Horn.

Jeg vil ikke komme nærmere ind på dette nu, men jeg ønsker blot at understrege vores bekymring over udviklingen, uden at jeg kan vurdere denne ned i mindste detalje, for den er meget kompleks, vores håb om, at der kan findes en fredelig løsning, og vores vilje til at indgå i en ærlig dialog med de kinesiske myndigheder om disse spørgsmål samt om de mange andre interesser, som vi har til fælles, og som vi har brug for at have en dialog om.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! At denne forhandling finder sted under den konstituerende plenarforsamling er et tegn på, hvor vigtigt Parlamentet anser vores strategiske forhold til Kina for at være. Jeg glæder mig endnu engang over at få mulighed for at bidrage med en kort skitsering af Kommissionens synspunkt på vegne af min kollega Benita Ferrero-Waldner, der som nævnt uheldigvis er ude at rejse i denne uge og ikke kan være her.

Jeg behøver ikke minde Parlamentet om det enorme fremskridt, som vi har gjort i forhold til vores relationer med Kina siden vores første topmøde for 10 år siden. De økonomiske relationer og handelsrelationerne har ændret sig, de mellemfolkelige kontakter udbygges, og vi indgår i dialog om stadig flere spørgsmål.

Efter det seneste topmøde mellem EU og Kina i maj skrider forhandlingerne om et nyt partnerskab og en ny samarbejdsaftale godt frem, og vi kan drage fordel af et stigende antal kontakter på højt niveau, herunder premierminister Wens yderst vellykkede besøg hos kommissionsformand Barroso tidligere i år og mødet om dialogen på højt niveau om økonomi og handel, som jeg sammen med vicepremierminister Wang Qishan varetog formandskabet for.

I dag fokuserer vi naturligvis på de globale udfordringer, herunder den økonomiske og finansielle krise og klimaændringerne samt regionale spørgsmål. Samtidig har vi stor interesse i situationen i Kina, hvor vi er vidner til mange spektakulære resultater, men også til en bekymrende udvikling. Kinas politik om at åbne sin økonomi op har bragt flere hundrede millioner ud af fattigdom og betydet et fremskridt hen imod de vigtige millenniumudviklingsmål. Kina er dog et enormt land med betragtelige interne udfordringer og forskelle regionerne imellem.

Styrken af vores strategiske partnerskab gør det også muligt på konstruktiv og åben vis at udveksle synspunkter om emner, hvor Europa og Kina har forskellige holdninger. Det kan dreje sig om aspekter ved vores handelssamarbejde eller menneskerettigheder – f.eks. i Tibet, som jeg ved har særlig interesse her i Parlamentet. For nylig udtrykte vi stærk bekymring over urolighederne i Xinjiang, beklagede tabet af menneskeliv og udtrykte vores medfølelse med og sympati for ofrenes familier. Vi har opfordret alle parter til at udvise tilbageholdenhed og omgående stoppe alle voldelige handlinger. Vi håber, at situationen kan løses på fredelig vis gennem dialog, uden at der udgydes mere blod.

EU har igennem årene forsøgt over for de kinesiske myndigheder at udtrykke sin bekymring over situationen for de etniske minoriteter i Kina og at dele sin egen, mange gange smertefulde, erfaring med at håndtere årsagerne til marginalisering, udelukkelse og diskrimination, som de minoriteter ofte står over for.

Vi har alle det samme mål om et mere åbent og gennemsigtigt Kina, som overholder de internationale menneskerettighedsstandarder og samarbejder om at håndtere de globale udfordringer. For at opnå dette må vi fortsat integrere Kina endnu mere i det internationale samfund og arbejde på at udvikle vores strategiske partnerskab på baggrund af konstruktivt engagement.

Elmar Brok, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg er grundlæggende enig i det, som de tidligere talere fra Rådet og Kommissionen sagde. Jeg er også af den mening, at vi skal fortsætte ét-Kina-politikken for at opnå sammenhæng i Kina som en forenet stat, og at vi ikke skal sætte noget af dette på spil. Vi tillader selvfølgelig ikke vold – uanset om det er demonstranter, der udøver vold under særlige omstændigheder, eller det er staten, som udøver vold mod demonstranter, hvilket faktisk var tilfældet. Det ville jeg lige nævne først.

Vi er dog også nødt til at forstå, at den vold, som udøves af den centrale regering i Kina, der i denne multietniske stat med mange kulturelle forskelle ikke viser tilstrækkelige tegn på forståelse, altid vil være et tilbagevendende problem. Derfor er større kulturel autonomi, større muligheder for mobilitet og muligheder for bevarelse af identitet og sprog alt sammen forudsætninger for, at alle borgerne i en multietnisk stat kan leve sammen under et tag.

Kinas historie består af en række løsrivelser og genforeninger med massive voldskampagner. Det kan ses igen og igen igennem hele Kinas historie. Kina er nødt til at indse, at dette ikke kan fortsætte, og at landet skal indføre denne autonomi.

Uighurerne er en moderat sunnitisk minoritet. De udgør ikke nogen direkte terrortrussel. Derfor er der den samme fare, som vi ser i Tibet, og det er, at hvis Kina ikke indgår aftaler med de moderate, vil der altid være nogle unge radikale, som ikke kan og ikke vil vente længere. Derfor er en forsinkelse af en løsning vedrørende identitet en forsinkelse af en langsigtet løsning. Det er særdeles uklogt af den kinesiske regering kun at tale om terrorister, at påstå, at disse mennesker ønsker at ødelægge statens sammenhold, og at sige, at fremmede kræfter såsom Al-Qaeda og andre står bag dette. Jeg mener ikke, at det er en løsning for dette land, og derfor skal vi gøre det klart, at vi ikke accepterer en sådan politik. Alt dette skal forstås på baggrund af det, som jeg nævnte i starten af min tale.

Adrian Severin, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det kinesiske folk gør fuldstændig ret i at spørge os, hvorfor Europa-Parlamentet har sat situationen i Kina på dagsordenen i den første mødeperiode i den nye valgperiode.

Vores svar skal være klart: Det er fordi, Kina er meget vigtig for os, og ikke fordi vi tror, at vores rolle er at lære Kina noget eller pålægge landet vores holdninger til, hvordan følsomme, interne problemer i landet bør løses. Det er netop fordi, Kina er så vigtig for os, at vi skal være særlig opmærksomme på alle hændelser, som påvirker den interne stabilitet i landet, og alle hændelser, der kunne blive en trussel mod landets sikkerhed.

Denne gang var baggrunden de multietniske realiteter i Xinjiangregionen og forventningerne om autonomi hos den etniske gruppe bestående af primært uighurere. Sådanne sammenhænge er altid følsomme, og derfor er respekten for menneske- og mindretalsrettigheder, som fører til en følelse af værdighed og sikkerhed hos både mindretal og flertal, vigtig.

Mindretalsrettigheder skal dog ikke være en undskyldning for, og kan ikke undskylde, de separatistiske politikker, den ekstremistiske måde at fremme disse politikker på og i hvert fald ikke drabene på fredelige civile, som tilhører et mindretal eller et etnisk samfund.

Når vi beder om fuld respekt for menneskerettighederne og mindretalsrettighederne, når vi udtrykker vores medfølelse med alle ofre for disse rettigheder, når vi beder om en afklaring i forhold til de terroristiske, religiøse, ekstremistiske og separatistiske dimensioner ved disse hændelser, skal Europa-Parlamentet tilbyde sin hjælp til den kinesiske regering og det kinesiske samfund for at klare disse svære realiteter, som også er et problem i nogle af vores lande. Når vi beder den kinesiske regering om at afholde sig fra overdreven brug af magt, skal vi også bede alle andre i verden om at lade være med at bruge mindretalsrettighederne som et middel til at fremme geopolitiske mål.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Dette Parlament har længe stillet sig kritisk over for Folkerepublikken Kina på grund af dens behandling af etniske mindretal. Uighurerne i Xinjiangprovinsen har lidt mere end de fleste, særlig siden Folkerepublikken Kinas besættelse af Østturkestan i 1949.

Folkerepublikken påstår, at den ikke søger at udvide sit territorium. Historien viser, at den under det kommunistiske styre har søgt at herske og undertvinge i Østturkestan, Tibet og Taiwan. Derfor må EU ikke ophæve våbenembargoen mod Kina.

At en europæisk premierminister omtaler reaktionen på de seneste uroligheder som "folkemord" er måske en overdrivelse, men at Folkerepublikken klager over indblanding i interne anliggender vidner om et verdenssyn, der er rørende forældet. Hvis verdensøkonomiens konturer tegnes på computeruniversiteterne på USA's vestkyst, i kulcentrene i Indien og på fabrikkerne i Kina, hvis store beslutninger kan kommunikeres fra Beijing til Bruxelles på et nanosekund, så er vi virkelig blevet et globalt samfund, og der er i dette samfund ikke plads til undertrykkelse eller undertvingelse på baggrund af race eller religion eller etnisk oprindelse. Der er ikke plads til islamofobi eller antisemitisme eller andre former for had.

Kinas problemer stammer i dette tilfælde fra, at befolkningen i riget i midten bliver ældre. De har brug for flere unge mennesker til at arbejde andre steder, hvilket ligner de problemer, vi står over for her i EU. Det kunne jeg se, da jeg besøgte Urumqi for fire år siden. Men Folkerepublikken vil finde ud af, at den har brug for politikker til at beskytte økonomiske migranter, politikker til at anerkende de etniske mindretals legitime krav, præcis ligesom os.

Hr. Bildt! Her har EU sin rolle. Vi ved, at demokratier, når de modnes, bliver mere villige til at tillade folket selvstyre og selvbestemmelse. De største problemer i Europa findes således også i de yngre demokratier såsom Spanien og Ungarn. Vi skal hjælpe det kinesiske folk, der er helt i stand til at leve i et demokrati – som man kan se i Taiwan og Hongkong – for at matche deres voksende økonomiske styrke med en øget politisk modenhed i udviklingen af demokrati, og vi skal hjælpe dem med at udvikle politikker, der svarer til politikker såsom Erasmus Mundus, politikker, som kommissæren har omtalt, og som skal øge udvekslingen af mennesker. Jeg er overbevist om, at EU kan spille en vigtig rolle i samarbejdet med Kina om at nå disse mål.

Helga Trüpel, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Jeg fordømmer volden på begge sider, både fra han-kinesernes side og fra uighurnes side, og jeg sørger over alle de uskyldige ofre.

Dette er dog ikke en konflikt, hvor de to sider er lige. Uighurerne er et undertrykt folk, som kun består af 9 mio. mennesker. Jeg mener, at mindretalspolitikken i Folkerepublikken Kina er mislykkedes. Samfundet er heller ikke harmonisk, sådan som kommunistpartiet i Kina påstår. I Xinjiang, uighurnes region, er der lige så lidt kulturel autonomi som i Tibet. Der er ikke noget reelt selvstyre, selv om disse regioner omtales som autonome, og frem for alt – og dette er afgørende for især den yngre generation – har uighurerne ikke de samme sociale og økonomiske rettigheder som resten af befolkningen. Kommunistpartiet i Kina anerkender dog kun én beskyldning, kun én beskyldning, som gentages monotont, om kriminel separatisme. Alle, der støtter menneskerettighederne og demokratiet i Kina, løber den risiko at blive erklæret kriminel og separatist.

Folkerepublikken Kina skal dog forstå, at der kun vil være en reel chance for intern fred, når den kan garantere mindretalsrettighederne. Kun ved at give lige rettigheder vil Kina opnå en fredelig intern udvikling og accept af dette land.

Jeg har en sidste, meget vigtig kommentar til det svenske formandskab. Ja, det er korrekt, at vi har en interesse i et strategisk partnerskab med Kina på grund af klimapolitikken og generelle udenrigspolitiske spørgsmål. Vi kan dog ikke ofre menneskerettighederne og vores kritik vedrørende situationen i Kina af hensyn til en strategisk interesse. Vores strategiske politik i forhold til Kina skal i stedet omfatte en klar udmelding vedrørende mindretalspolitikken og krænkelsen af menneskerettighederne i Kina.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I århundreder har uighurerne møjsommeligt tjent til livets ophold i en barsk del af et kæmpestort land. De fleste af dem er fredelige tilhængere af islam. Desværre er en del af lokalbefolkningen i de senere år blevet mere og mere radikaliseret af terrorister, som står i ledtog med Al-Qaeda. Kina har aldrig været tolerant over for afvigende meninger eller sine egne mindretal, men jeg deler landets bekymring over truslen fra de islamistiske uighur-terrorister. Faktisk var jeg med til at overbevise Rådet om at forbyde uighurnes befrielsesfront i Østturkestan for tre år siden.

Kinas autoritarisme og han-kinesernes dominans må ikke bruges som en undskyldning af uighur-terroristerne, hvoraf nogle kan findes så langt væk som Guantánamo Bay, for at sprede frygt og vold, eftersom de fleste af ofrene for den seneste vold faktisk var han-kinesere.

Mange af os bekymrer os naturligvis om menneskerettighederne i Kina, og jeg er også engageret som ven af Taiwan. EU går dog fortsat kun ind for en ét-Kina-politik, og i betragtning af at EU officielt anser Taiwan og

Tibet for at være en del af Folkerepublikken Kina, skal vi i hvert fald ikke på nogen måde støtte Xinjiangprovinsens løsrivelse.

Et interessant aspekt ved denne sag er, hvorvidt denne kontrovers vil få Kinas muslimske partnere i Afrika såsom Sudan til at tage deres forbindelser med landet op til overvejelse.

Endelig bemærker jeg, at Tyrkiets premierminister Erdogan har hæftet betegnelsen folkemord på denne vold. Det er lidt latterligt, at det skulle komme fra ham, når hans eget land ikke anerkender det armenske folkemord. Hans bestræbelser på at appellere til den pantyrkiske nationalisme er ligeledes hykleriske i betragtning af Tyrkiets behandling af sine egne mindretal og særlig kurderne i Østtyrkiet.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Opfordringen til jihad er allerede blevet udsendt både i og uden for Xinjiang, og nu truer de blodige sammenstød på kinesisk territorium mellem han-kineserne og uighurerne med at eskalere dramatisk, både i og uden for Kina. Det lokale kristne samfund samler absolut al sin kraft mod den farlige religiøse dimension af de etniske opdelinger i Xinjiang. Samfundet beder specifikt for fred, stabilitet og retfærdighed for alle borgerne i Xinjiang.

Irrationelt nok tager den kinesiske regering ikke imod denne hjælpende hånd, men slår den afvisende væk. Det kan man se på den grove kampagne, som regeringsorganer har ført mod fredelige protestantiske hjemmekirker på det seneste. Således blev otte kristne arresteret den 3. juli under en gudstjeneste. Fire af dem tilbageholdes stadig på et hemmeligt sted, mens to kinesisk-amerikanske missionærer ganske enkelt er forsvundet.

Jeg opfordrer Rådet og Kommissionen til omgående at skride ind over for de kinesiske myndigheder for at sikre religionsfriheden for alle i denne kritiske situation i Xinjiang. Dette er den eneste effektive modgift mod opfordringen til jihad, og det vil også bevise over for de kinesiske hjemmekirker, at de er en del af Beijings planer om at skabe et harmonisk samfund.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! "Vold", "mange tilskadekomne", "hundredvis af døde og sårede i Kina under opstanden i Xinjiangprovinsen". Det var de alarmerende rapporter, som vi modtog for 10 dage siden. I Xinjiang var internettet fuldstændig blokeret, hvilket begrænsede kommunikationen til og fra ørkenområdet. I betragtning af det, der skete i Tibet sidste år, burde den seneste udvikling i Østturkestan, også kendt som Xinjiang, være et signal til den kinesiske regering om dens overordnede politikker i forhold til etniske mindretal i Kina.

Den meddelelse, som uighurerne har sendt ud, lyder på, at de politikker er mislykkedes, og at den kinesiske regering skal forstå dette og finde en løsning. Regionens 8 mio. uighurere, har længe klaget over den måde, de bliver behandlet på af den kinesiske centralregering, og den kinesiske regering beskyttede ikke uighurerne mod voldsforbryderne under de seneste racistiske angreb. Det har intet at gøre med krigen mod terror, det kontroversielle begreb, som den kinesiske regering bruger som begrundelse for dens undertrykkelse af uighurerne i Østturkestan.

At præsident Hu Jintao måtte forkorte sin deltagelse ved G8-topmødet i Italien for at vende tilbage til Kina er et tegn på, at den kinesiske regering er ved at indse, at der ikke blot er tale om isolerede hændelser i provinsen. I stedet for at forsøge at finde løsninger ved hjælp af undertrykkelse og afstraffelse har den kinesiske ledelse brug for positive foranstaltninger til håndtering af uighurnes grundlæggende klager, særlig hvis Kina ønsker at vise modenhed og skabe et virkelig harmonisk samfund.

Jeg støtter fuldt ud EU's holdning, som Rådets formand udtrykte, om at opfordre til beherskelse på alle sider og opfordre Kinas regering til at respektere ytrings- og informationsfriheden samt retten til fredelig protest.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Hr. formand! De voldelige oprør i den selvstyrende region Xinjiang undertrykkes voldsomt af den kinesiske regering. Sammenstødene mellem uighurerne og han-kineserne har bragt det officielle dødstal op på 186, men blodbadet fortsætter.

Kina præsenterer blot denne vold som en konflikt mellem de etniske grupper han-kinesere og uighurere, selv om den faktisk er et næsten uundgåeligt resultat af landets undertrykkende politik i Xinjiangregionen. Regionen er strategisk, men svær at kontrollere. Som en meget vigtig transitrute og med dens rigdom på naturressourcer – guld, olie og gas – er den væsentlig for Kinas fremtidige energiforsyning. Dens befolkning omfatter dog mange ikkekinesiske etniske grupper, hvoraf den største er uighurerne. Sidstnævnte, som udgør næsten halvdelen af befolkningen, består hovedsagelig af sunnimuslimer af tyrkisk oprindelse. I et årti er de blevet udsat for systematisk forskelsbehandling og truet med assimilering og død, og deres identitet er i fare.

Kinas politik i forhold til disse etniske mindretal var faktisk liberal i 1980'erne, men den er gradvis blevet strengere, og de kinesiske myndigheder benyttede den 11. september 2001 til at offentliggøre deres kamp mod – og læg mærke til, hvordan de alle er smeltet sammen – terrorisme, separatisme og religiøs ekstremisme. I april 2009 udstedte Amnesty International en kraftig advarsel: Efter Tibet kommer Xinjiang. Efter at antivoldspolitikken er mislykkedes, ville de separatistiske uighurere forsøge at finde andre måder at få deres krav om anerkendelse af deres identitet opfyldt, og dette er faktisk sket.

Kina kan dog ikke fortsætte med at opretholde sin samhørighed gennem gentagne blodsudgydelser. Som underskriver af internationale aftaler er landet forpligtet til at beskytte sine etniske mindretal. Desuden forpligter landets forfatning samt dets lov af 1984 om regional selvstændighed det også til at beskytte disse mindretal. Vil Europa fortsat lukke sine øjne og blot fordømme undertrykkelsen og uden held bede om, at de politiske fanger bliver løsladt? Nej. Menneskerettighederne i Kina er et politisk problem, og vi skal turde minde landet om dets forpligtelser over for dets folk og om den risiko, som det løber i forhold til det internationale samfund, hvis det ikke lever op til dem. Vi forventer, at det svenske formandskab træffer strenge foranstaltninger i den henseende.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). - (PL) Hr. formand! Den måde, som protesterne er blevet håndteret på i Xinjiangprovinsen, har yderligere bekræftet den autoritære karakter af de kommunistiske myndigheder i Beijing. Mindst 180 mennesker er nu døde og 1 600 sårede som følge af den væsentligste etniske konflikt i Kina i de seneste årtier. Europa-Parlamentet har pligt til at fordømme volden, som skyldes diskrimination på et etnisk eller religiøst grundlag. Dette bør også være vores reaktion i dette tilfælde, hvor en autoritær stats styrke er blevet sluppet løs over for det uighuriske mindretal. Sidstnævnte er dog ikke det eneste offer for totalitære regeringer.

Borgerne i et Europa, der er baseret på kristne værdier, har en særlig forpligtelse over for de kristne mindretal, som forfølges i andre dele af verden. Uofficielle kilder anfører, at dette mindretal, hvad Kina angår, består af over 30 mio. mennesker. Det betyder, at repræsentanterne for en befolkning på størrelse med befolkningen i et stort europæisk land chikaneres, forfølges, forhindres i at søge beskæftigelse, tortureres og myrdes af de kinesiske kommunistiske myndigheder. Det kinesiske regime er klar over, at der med kristendommen følger en længsel efter frihed og retsstatsprincippet, og derfor forsøger det at stoppe udbredelsen af denne religion. Dets forsøg på at få bugt med kirken lykkes dog ikke, eftersom antallet af troende stiger støt år for år.

De kinesiske myndigheder er nødt til at forstå, at den såkaldte centrale stat ikke kan blive en rigtig moderne stat, før den begynder at respektere de grundlæggende principper om demokrati og religionsfrihed.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Hr. formand! Dagens forhandling viser endnu engang, at Rådet er det svage led i EU. Parlamentet har en helt klar holdning til menneskerettighederne, og kommissær Ashton har holdt en imponerende klar tale på vegne af Kommissionen. Fra Rådet har jeg dog kun hørt, at de fordømmer begge sider for volden.

Selvfølgelig skal volden fra uighurnes side også fordømmes. Men kan vi virkelig sammenligne den med det, som et kommunistisk diktatur, der ikke har lært noget af massakren på Tiananmen-Pladsen, gør for at undertrykke et helt folk på en brutal og blodig måde og true sit folk med folkemord ved hjælp af en målrettet bosættelsespolitik? Kan vi sammenligne det med hændelser, der ganske enkelt er udtryk for kinesisk propaganda, og som ikke undersøges af nogen på internationalt niveau? Det mener jeg ikke.

Uighurerne beskyldes for øjeblikket for separatisme. Men er det separatisme, hvis der er ild i et hus, og jeg forsøger at flygte fra dette hus? Er det separatisme, hvis jeg uretmæssigt fængsles og forsøger at flygte? Det er ikke separatisme, det er et udtryk for viljen til at leve. Hvis uighurerne i Kina fik plads til at leve i deres hjemland i frihed, værdighed og uafhængighed, ville der ikke længere være nogen separatisme. Det er den eneste måde, hvorpå man kan forhindre separatismen.

Uighurerne er ikke et mindretal, de er et folk ligesom svenskerne, som tilfældigvis er mindre i antal end han-kineserne. Men er et folk forkert, blot fordi det er mindre i antal? Skal vi bøje os for en magt, blot fordi den er større? Det mener jeg ikke. EU har derfor en væsentlig forpligtelse.

Jeg repræsenterer München, og den internationale organisation for uighurere, World Uyghur Congress, ligger i München. Tidligere havde Radio Liberty og Radio Free Europe også base i München. Vi er stadig stolte over at have været frihedens stemme. Jeg er sikker på, at vi en dag vil være lige så stolte over at have været centrum for de frie uighurere, og jeg håber, at alle uighurere en dag vil nyde denne frihed.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! En ting skal stå helt klart: Der er et samlet system i Kina, og vi ønsker ikke at lade dette system gå i opløsning. Vi respekterer det kinesiske system. Det betyder dog ikke ...

(Afbrydelse af hr. Posselt)

Vi respekterer Kinas samlede system. Det betyder dog ikke, at folkets mangfoldighed i Kina ikke også skal respekteres. Det er det, vi socialdemokrater kræver.

Vi ønsker, at borgerrettighederne, menneskerettighederne og folkets frihed respekteres i Kina. Vi ønsker, at ytringsfriheden respekteres. Vi ønsker, at journalister kan bevæge sig frit rundt, så de kan berette om situationen, som den virkelig er. Det er det, vi ønsker, og vi vil gerne sige en ting meget klart til vores kolleger i Kina: Vi forventer, at det, der for os er et grundlæggende princip, også er et grundlæggende princip for Kina, nemlig at menneskerettighederne er universelle. Det, som politikerne altid siger til os – lad os først løse de sociale problemer og derefter tale om menneskerettighederne – er den forkerte måde at gribe tingene an på. Det skal være lige omvendt. Menneskerettighederne kommer først og så de sociale rettigheder, som ganske enkelt er en del af menneskerettighederne og ikke kan adskilles fra dem.

Derfor blev jeg meget skuffet over det, De sagde, hr. Bildt! Det lod til, at De sagde, at vi skulle samarbejde på økonomisk niveau, at det er vores vigtigste interesse, og at alle de andre ting ikke er særlig interessante for os. Det er ikke den tilgang, vi har brug for. Vi er nødt til at have den tilgang, som Kommissionen viste os, og således sige, at vi først ønsker en fælles baggrund for vores arbejde, som vi så kan bygge vores samarbejde på, for vi ønsker et samarbejde, det er helt sikkert, men ikke på ethvert grundlag, kun på et ordentligt grundlag, hvor den menneskelige værdighed respekteres.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Hr. formand! Lad mig lykønske hr. Bildt med den meget afbalancerede tale, han lige har holdt. Jeg tror ligesom FN på nationalstaternes grænser og er således imod separatistrelateret vold overalt i verden, uanset om det er i Kashmir, Indonesien, Sri Lanka, hvor jeg blev født, Nordirland, hvor jeg blev bombet, Spanien eller endda i Kina.

Jeg beklager, at 1 680 mennesker er blevet såret og 184 slået ihjel i Kina, som er et meget vigtigt land for EU. Problemet startede på en legetøjsfabrik i Guangdong og spredte sig. Blandt dem, som blev slået ihjel i oprørene i Urumqi, var 137 han-kinesere og 46 uighurere. Det er beklageligt. Vi må fordømme det.

Hvis udenlandske kræfter, særlig separatistiske, fundamentalistiske kræfter, opmuntrede til disse handlinger og begik dem, så skal de dømmes ved den internationale forbryderdomstol.

Hvis de var indenlandske, er det en sag for politiet i Kina, og så må vi støtte dem. Vi lever i en lille verden. Vi er nødt til at leve sammen. EU er et tydeligt eksempel herpå. Det er imod EU's ånd at støtte separatisme overalt i verden. Vi kan ikke arbejde på at forene Europa herhjemme og opfordre til opløsningen af Kina i udlandet. Det er vejen til kaos og konflikter.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Spørgsmålet er, hvor vi står i forhold til denne sag? Er vi på Kinas eller Tiananmen-Pladsens side? Er vi på Kinas eller Tibets side? Er vi på Kinas eller Uighur-regionens side? Er vi på de 1,2 mia. kineseres eller de 8 mio. uighureres side? Går vi ind for undertrykkelse, indførelsen af en fremmed levevis, et komfortabelt liv, godt helbred og penge, eller for en nomadisk bondefortid, der ganske vist medfører fattigdom og udbredt sygdom, men som bevarer ens egen kultur, og for frihed? De taler, som en eller to af mine kolleger holdt, minder om sproget hos diktatorerne i de tidligere østeuropæiske regimer. Kan en mor til 11 virkelig være terrorist? En kvinde, der sad i fængsel, og som har to børn, der stadig sidder i fængsel? Hvor står vi så? Det er spørgsmålet. Er vi på samme side som den symbolske selvstændighed eller den reelle selvstændighed? Går vi ind for undertrykkelse, en fremmed levevis og udnyttelsen af Uighur-regionens naturressourcer eller for bevarelsen af kulturer, frihed og folkets ret til selvbestemmelse? Det står klart for mig, hvis side jeg er på. Jeg håber, at det også står klart for mine kolleger. Vi skal blive venner med Kina, så de kan lære af os. Vi er dog nødt til at gøre dette ved at være et godt eksempel på områder som menneskerettigheder, friheder, selvbestemmelse og selvstændighed. Vi har stadig et kæmpe arbejde, der skal gøres. I den forbindelse tænker jeg på de lande, som har tilsluttet sig for nylig.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Hr. formand! Jeg har lyttet til redegørelserne fra både Rådet og Kommissionen, og måske har det noget med tolkningen at gøre, men jeg har ikke en eneste gang hørt ordet uighurere, og det er naturligvis uighurerne, som vi diskuterer i dag. Der er i hundredvis af døde, hvis bortgang vi beklager, og derudover endnu flere sårede.

EU bakker kraftigt op om de grundlæggende rettigheder, menneskerettighederne, borgerrettighederne og retten til fredelige demonstrationer. Vi ser, at alle disse undertrykkes i alvorlig grad. Jeg hørte selvfølgelig i indledningerne om behovet for dialog. Det behov er ligeledes noget, som jeg ønsker at understrege. At dialog er enormt vigtig. Jeg vil dog virkelig gerne høre fra Rådet og Kommissionen, hvilke konkrete foranstaltninger de vil træffe på kort sigt.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Baggrunden for denne forhandling er den universelle karakter af menneskerettighederne, men også behovet for et globalt partnerskab. Der er blevet talt om et harmonisk samfund. Det er et af Kinas kommunistpartis slogans, men det er også noget andet. Det afspejler nemlig et stærkt håb hos det kinesiske folk. Et harmonisk samfund er ikke blot det samme som at skjule autoritære relationer. Jeg mener, det kunne være vores opgave at støtte det kinesiske folk i deres virkeliggørelse af et harmonisk samfund.

Et partnerskab indebærer, at man kan tale åbent. Når vi taler om Xinjiang, skal ordet "uighurere" også nævnes. At udtale sig klart er dog ikke det samme som at være konfrontationssøgende – det skal vi undgå.

Jeg vil gerne sige en sidste ting til hr. Posselt. Han talte om separatisme. Jeg ved, at Deres bayriske parti ved noget om dette, men jeg mener, at vi i stedet skal følge hr. Brok og tale om at fortsætte med ét-Kina-politikken.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Hr. formand! Det ville være en stor fejl at placere Kina i den samme kategori i dagens forhandling som Iran. EU har et rigtig godt forhold til Kina, og jeg mener, at vi skal sørge for, at vores drøftelser om de seneste hændelser i Urumqi er korrekte og baseret på fakta.

Den hændelse, der fandt sted den 5. juli, omfattede et overlagt angreb på befolkningen af han-kinesere i den by, begået af uighurerne. Som vi ved, er visse af aktivisterne blandt uighurerne i Xinjiang islamiske fundamentalister, der kræver en særskilt stat. De iværksatte et voldeligt angreb, som førte til 137 han-kineseres død. Så langt størstedelen af de dræbte var han-kinesere. Den kinesiske regering indsatte helt korrekt politi og militærpersonale for at dæmpe volden og stoppe han-kinesernes gengældelsesangreb på uighurerne. Hvad kunne man ellers forvente af dem? Så lad os basere vores kritik på fakta og ikke være uretfærdige over for kineserne.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Jeg mener, at denne konflikt meget ofte præsenteres på en meget ensidig måde. Jeg er enig med den forrige taler i, at der i denne sag ofte er tale om, at uighurerne angriber han-kineserne, og at nogle af disse angreb faktisk er racistisk motiverede.

(Afbrydelse)

Jeg læste f.eks. et interview med en uighurisk kvinde, som sagde: Kunne De tænke Dem at blive regeret af gule kommunister? Uighurerne har mange privilegier i deres region, f.eks. må de få flere børn, de må praktisere deres religion, også i arbejdstiden, og der er mange andre eksempler. Mange af de lokale han-kinesere er også misundelige på dem.

Vi bør derfor være meget kritiske i vores iagttagelse af denne situation og undersøge årsagerne og virkningerne. Nogle gange ligger problemerne ikke der, hvor de så ud til at ligge ved første øjekast. Vi skal passe på med ikke at være ensidige.

Vi bør støtte kineserne i at løse deres problemer. Den ensidige holdning, der så ofte præsenteres her i Parlamentet, er efter min mening farlig. Den kinesiske regering har ganske vist mangler i sin politik i forhold til mindretalsgrupper, og den har også sine fejl. Den viser dog også sin vilje til at forbedre sig på mange områder. Derfor skal vi hjælpe den i denne henseende gennem samarbejde – og også kritisk samarbejde – baseret på tillid.

Carl Bildt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Efter min mening har denne forhandling virkelig afspejlet kompleksiteten af de spørgsmål, vi står over for. De ting, der er blevet nævnt her, omfatter emner som det anderledes system i Kina og udviklingen af netop dette system, den betydning, vi tillægger menneskerettighederne, og behovet for at hjælpe Kina med at udvikle sig i retning af et mere åbent samfund med en større respekt for disse menneskerettigheder samt de problemer, der er forbundet med mindretalsrettigheder, problemer, som findes i Kina.

Men Kina er desværre ikke det eneste land i verden, der står over for disse problemer og den vold, den etniske vold, som har kunnet ses de seneste dage i gaderne i Urumqi. Etnisk vold er altid ond. Den skal fordømmes, og vi kan kun støtte dem, der forsøger at bane vej for forsoning i netop denne situation baseret på respekt for menneskerettighederne, idet vi fra vores egen historie ved, hvor indviklede disse spørgsmål er.

Hr. Bütikofer omtalte begrebet harmonisk samfund. Vi ønsker alle at udvikle og leve i harmoniske samfund, og vi er selvfølgelig nødt til at se, hvad vi kan gøre for at hjælpe Kina med at udvikle sig i retning af et samfund, der anses som harmonisk af alle Kinas borgere. De er ikke nået dertil endnu. Nogle få samfund er faktisk, men det har været ret tydeligt. Lad mig desuden bemærke, at de indledende udtalelser fra hr. Brok, hr. Severin og hr. Watson efter min opfattelse var meget fornuftige og kunne vise vej i vores fremtidige bestræbelser på at etablere det vigtige forhold til Kina, som vi søger at opnå, under hensyntagen til alle de komplekse aspekter i dette forhold.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Helmut Scholz (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Konfliktløsning for millioner af uighurere i Kina – dialog, ikke fordømmelse. Vi beklager de blodige sammenstød, de døde og de sårede i Xinjiang-Uighur. Politiets og sikkerhedsstyrkernes handlinger var overdrevne, og de skader den kinesiske regerings mål om vækst og stabilitet. Samtidig er det forkert at beskyldte Kina for kulturelt folkemord. Regeringen bestræber sig på at opnå en balance mellem mindretalsgruppernes autonomi og modernisering i en multietnisk stat. Det er også op til os som partner at støtte Kinas udvikling, hvad angår demokrati og retsstatsprincippet, uden at se bort fra de særlige historiske, geografiske og kulturelle aspekter ved denne stat. Forudindtaget information forhindrer dialog og kompenserer ikke for en politik med en utilstrækkelig garanti for menneskerettigheder. Kina er en vigtig partner for Europa sammen med USA og Rusland. Bekæmpelse af finanskrisen, bekæmpelse af fattigdom, bekæmpelse af klimaændringer, tilvejebringelse af energi- og vandforsyningssikkerhed – intet af dette kan opnås uden Folkerepublikken Kinas indsats. Flertallet af uighurerne er rystede over den seneste uges begivenheder og ønsker frem for alt at leve i fred igen. Den kinesiske regering ved, at denne konflikt ikke kan løses med vold. Vi kan støtte dialogen mellem han-kineserne og uighurerne og andre mindretalsgrupper i stedet for fortsat at blande os udefra med vores uegnede metoder, som vi har gjort i flere årtier. Etableringen af en struktureret dialog, som er rettet mod udviklingen af retsstatsprincippet i Kina, er en vigtigere opgave for Europa-Parlamentet.

10. Honduras (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om situationen i Honduras.

Carl Bildt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Verden er stor. Jeg er taknemmelig for denne mulighed for at fokusere lidt på situationen i Honduras og den alvorlige udvikling, som vi ser der, ikke blot for Honduras, men for hele regionen. Jeg skal forsøge at gøre det nogenlunde kort.

Siden begyndelsen af denne krise i sidste måned har formandskabet fordømt den militære aktion, der var rettet mod præsident Zelaya, som blev demokratisk valgt, uanset hvad nogen så siger. Denne aktion var i strid med Honduras' konstitutionelle system.

Vi har stillet krav om en fuldstændig genoprettelse af den konstitutionelle orden og opfordret alle parter og institutioner til at undgå vold eller snak om vold og til at stræbe efter at finde en hurtig og fredelig løsning.

Jeg mener, at vores politik nu er fastlagt ved at støtte Organisationen af Amerikanske Staters bestræbelser på at finde en løsning på de problemer, som de står over for, gennem dialog og kompromis, på samme måde som vi forventer, at det er EU, der skal føre an, når vi har problemer i forskellige dele af Europa, og vi håber, at resten af verden vil støtte vores indsats.

Vi har en situation, hvor ingen af vores ambassadører for øjeblikket befinder sig i Honduras. Vi har heller ingen diplomatiske kontakter for øjeblikket.

Vi glæder os meget over den costaricanske præsident og Nobels fredsprisvinder Oscar Arias' indsats for at forsøge at løse de eksisterende uenigheder. Indtil videre har det vist sig at være – ikke overraskende, vil nogle nok sige – et ret svært foretagende. Men jeg glæder mig over nyhederne om, at der på lørdag afholdes nye møder under præsident Arias' ledelse. Vi kan kun opfordre ham til at fortsætte indsatsen, og vi kan kun blive

ved med at opfordre begge sider til at være klar til at indgå et kompromis under fuld respekt for alle dele af Honduras' konstitution.

Lad mig slutte af med at understrege den betydning, vi, ud over den umiddelbare krise, tillægger afholdelsen af et retfærdigt, rettidigt og gennemsigtigt valg i Honduras senere i år. Retsstatsprincippet og respekten for menneskerettighederne skal forblive hjørnestenen i demokratisk regeringsførelse i hele verden, inklusive Mellemamerika, Latinamerika, ja, hele Amerika.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Igen er jeg glad for at kunne komme med et kort bidrag til denne forhandling på vegne af min kollega, Benita Ferrero-Waldner, når vi ser på den politiske krise i Honduras.

Efter mange år oplever Latinamerika nu igen institutionelle brud. Krisen i Honduras viser os, hvor skrøbeligt retsstatsprincippet og de institutionelle rammer for løsningen af konflikter er i nogle latinamerikanske lande, og hvordan disse lande kan komme i krise, særlig nu hvor de gennemgår en periode med stærk politisk polarisering.

Kommissionen reagerede omgående. Vi udtrykte vores dybe bekymring over hændelserne i Honduras, og vi understregede den betydning, vi tillægger respekten for retsstatsprincippet, demokrati og demokratisk valgte institutioner. Vi har opfordret alle de involverede parter til at løse deres uoverensstemmelser på fredelig vis under fuld respekt for landets retsgrundlag og til omgående at indgå i dialog med henblik på fred og stabilitet i landet.

Vi beklagede de voldelige konfrontationer, særlig fordi de har resulteret i tab af menneskeliv, og vi opfordrede alle de involverede parter til at udvise mådehold og beherske sig. Kommissionen erklærede, at den er klar til at støtte alle initiativer, som er rettet mod en fredelig løsning på krisen og mod en genoprettelse af den konstitutionelle orden.

Som formandskabet har sagt, støttede vi det initiativ, som Organisationen af Amerikanske Stater og dens generalsekretær, José Miguel Insulza, indledte, hvilket desværre ikke bar frugt. Vi glædede os meget over den costaricanske præsidents mæglingsindsats og tror på, at den vil resultere i en fredelig løsning på krisen.

Efter hændelserne i Honduras og efter høring af de mellemamerikanske regeringer og EU-medlemsstaterne blev det besluttet at udskyde den næste runde forhandlinger om en associeringsaftale med Mellemamerika, forhandlinger, der skulle have fundet sted i Bruxelles den 6. og 10. juli. Men vi er sikre på, at disse forhandlinger kan genoptages så hurtigt som muligt.

Desuden er den lokale ambassadør for EU-formandskabet, som formandskabet sagde, blevet hjemkaldt til høring som følge af situationens alvor, og alle andre EU-ambassadører har også forladt landet.

I tæt samarbejde med formandskabet og medlemsstaterne fortsætter vi med at undersøge, hvordan vi bedst kan bidrage til at løse denne krise. Indtil videre er der ikke truffet afgørelse om suspension af vores samarbejde, men udbetalingen af vores finansielle forpligtelser i forbindelse med budgetstøtten er foreløbig indstillet.

Vi er udmærket godt klar over, at hændelserne i Honduras kunne skabe en farlig præcedens, et skridt tilbage, hvad angår demokrati, og at de kunne destabilisere regionen. Derfor følger vi fortsat situationen tæt, og vi støtter enhver indsats for at finde en fredelig løsning. Vi vil fortsat holde Parlamentet underrettet om enhver yderligere udvikling.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Det forhold, at en valgt præsident er blevet fjernet fra sit hjem med militær magt, anbragt på et fly og sat af i et fremmed land, er noget, som ud fra et demokratisk synspunkt skal fordømmes kategorisk og uden forbehold.

På den baggrund er jeg nødt til at sige, at de iagttagelser, som en række velrenommerede analytikere såsom Mario Vargas Llosa har gjort, uanset hvad er meget væsentlige. De mest iøjnefaldende forsvarere af den afsatte præsident Zelaya – der i øvrigt har opnået støtte fra alle de forskellige politiske partier, herunder sit eget, og højesteret mod republikkens nationalkongres – har faktisk været repræsentanter for regimer, der er kendetegnet ved systematiske krænkelse af menneskerettighederne og ved en tiltagende indskrænkning af de personlige frihedsrettigheder, hvilket Parlamentet anerkendte i den sidste betænkning om årsberetningen om menneskerettighederne i verden.

Vi er nu nødt til at finde en vej ud af denne situation. Formanden for Rådet har sagt, at EU skal genskabe den demokratiske normalitet ved at støtte den indsats, der gøres af en mand, som har arbejdet for at stabilisere situationen i regionen, nemlig Costa Ricas præsident, Oscar Arias.

For det andet skal EU i forbindelse med det kommende præsidentvalg stille al sin erfaring med hensyn til valgobservation til rådighed for Honduras og forberede sig på at udsende EU-valgobservatører.

Endelig er det vigtigt, at EU handler konsekvent uden at være dobbeltmoralsk, hr. rådsformand! Det er uacceptabelt, at EU på den ene side fremmer og intensiverer sin politiske dialog med det eneste udemokratiske land i regionen og på den anden side lader borgerne i et af de fattigste lande i Latinamerika betale for deres ledes fejltagelser, hvilket præsident Zelaya ikke just har glemt.

Hr. rådsformand, fru kommissær! Jeg mener også, at EU skal være aktivt repræsenteret i regionen, som hr. Bildt sagde. Den aktive tilstedeværelse kommer for øjeblikket til udtryk i forhandlingerne om associeringsaftalen, som snart spidser til. Vi kan ikke lade de uskyldige undgælde for de skyldige, og derfor mener jeg, at vi skal overveje at vende hurtigt tilbage til forhandlingsbordet, når konflikten er løst.

Luis Yañez-Barnuevo García, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Vi tilslutter os det internationale samfunds enstemmige fordømmelse, ikke blot på grund af selve situationens alvor og sammenbruddet af den konstitutionelle orden – som formanden for Rådet og kommissæren har fremhævet – men også på baggrund af den ekstremt vigtige præcedens, dette skaber i en region, der med en stor arbejdsindsats har klaret at genskabe demokratiet på hele kontinentet med få undtagelser.

Derfor kan vi ikke acceptere denne situation. EU og medlemsstaterne har gjort det rette ved at kalde deres ambassadører hjem, annullere alle former for samarbejde og suspendere forhandlingerne med regionen. Jeg er enig med formanden for Rådet og kommissæren i, at vi nu må støtte en forhandlingsløsning anført af Costa Ricas socialdemokratiske præsident og vinder af Nobels fredspris, Oscar Arias, og ikke fremprovokere nogen undertrykkende eller oprørske vold.

Tiden er ikke inde til at analysere de reelle eller formodede fejl, som præsident Zelaya, der skal sidde seks måneder endnu, eventuelt har gjort. Det er ikke aktuelt lige nu. Tiden er inde til at analysere det meget alvorlige sammenbrud i Honduras' konstitutionelle system, som de væbnede styrker (ganske vist med støtte fra kongressen og retssystemet, men på en aldeles uberettiget og ulovlig måde) har skabt.

Der vil blive tid nok til at overveje hans fremtid, men i dag må vi kræve præsident Zelayas genindsættelse uden den mindste tøven. Han er landets konstitutionelle præsident indtil januar 2010.

Izaskun Bilbao Barandica, for ALDE-Gruppen. – (ES) (taler kort på baskisk.) Hr. formand! Jeg taler på baskisk, et mindretalssprog, som endnu ikke er officielt her i Parlamentet. Jeg håber, at det bliver det i fremtiden, ligesom andre sprog, og at vi således vil kunne tale på mit modersmål og på Baskerlandets sprog.

Når det er sagt, er jeg og min gruppe enig i, at der er behov for en decideret forkastelse af det kup – for vi bør kalde det ved dets rigtige navn – der har fundet sted i Honduras. Nogle anser det måske for at være en fejl at have prøvet at tage hensyn til folkets vilje, måske frem for alt. Men vi er her ikke for at analysere det. Jeg er også enig i, at både Kommissionen og Rådet skal arbejde på at fremme genoprettelsen af den konstitutionelle og institutionelle orden, der er blevet tilsidesat, og sikre genindsættelsen af Honduras' præsident, som blev valgt på lovlig vis af hele folket.

Jeg er ligeledes bekymret over de angreb, som nogle af regeringsmedlemmerne er blevet udsat for, selv på officielle diplomatiske missioner i Honduras. De er, som vi har hørt, blevet kaldt hjem. Ligesom repræsentanten for Kommissionen støtter min gruppe naturligvis også alle de foranstaltninger, som Organisationen af Amerikanske Stater har truffet for at håndtere og løse denne konflikt.

Min gruppe mener, at vi i Europa skal hjælpe med at styrke demokratiet i Honduras, med at sikre, at der udvikles grundlæggende rettigheder, og således med at sikre, at politisk dialog er det eneste redskab, der anvendes for at bringe os tættere på en løsning på det problem, som vi oplever lige nu.

Det siger sig selv, at vi også støtter alt det arbejde, som vinderen af Nobels fredspris, Oscar Arias, udfører, og vi håber ligeledes, at valget, når de førnævnte foranstaltninger er truffet, kan afholdes i november 2009 med fuld gennemsigtighed og med fuldstændig respekt for det demokratiske system og for menneskerettighederne. Jeg håber også, at den aktuelle situation vil tillade os at fortsætte forhandlingerne med henblik på at indgå associeringsaftalen med EU.

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg ønsker også at benytte denne lejlighed til på det kraftigste at fordømme og udtrykke vores forfærdelse over de seneste begivenheder i Honduras.

Jeg har fulgt situationen i landet og regionen i de senere år i min egenskab af næstformand for Delegationen for Forbindelserne med Landene i Mellemamerika. Det er særlig vigtigt for mig og af største betydning, at vi diskuterer denne sag på den første dag med politiske forhandlinger her i Parlamentet. Der er tale om et grundlæggende problem. Begivenheden har den sørgelige og beklagelige ære af at blive betragtet som det første statskup i et mellemamerikansk land i det 21. århundrede, og det er noget, vi ikke bør glemme.

Derfor fordømmer jeg ikke blot på det kraftigste statskuppet mod præsident Zelaya, men jeg opfordrer også EU til ikke at anerkende kuplederen, Roberto Micheletti. Endvidere mener jeg, at det er afgørende, at EU, sådan som det faktisk allerede gør, insisterer på, at den konstitutionelle orden genetableres. Det er vigtigt, at valget i november 2009 forberedes på en seriøs, ansvarlig og troværdig måde, og med det i tankerne er jeg også glad for, at forhandlingerne om at indgå en associeringsaftale med regionen er blevet suspenderet, i hvert fald indtil videre.

Jeg anmoder også om, at vi suspenderer hjælpen i form af handelsstøtte, ligesom andre som f.eks. Verdensbanken eller USA har gjort det, med undtagelse af den humanitære bistand.

Ud over disse foranstaltninger mener jeg, at det er vigtigt at huske, at det er nødvendigt at foretage en klar og nøjagtig undersøgelse af, hvem der skal holdes ansvarlig for dette statskup. Det er klart, at der er mange, som er ansvarlige, at der ligger mange andre interesser bag dette kup, og i nogle tilfælde kender vi ikke engang deres navne.

Jeg mener, at EU skal presse på for en sådan undersøgelse, og for at det kommer til at ske, skal vi udsende permanente, internationale delegationer på stedet, som kan støtte de bevægelser, der opstår i landet, for at stille krav om og opfordre til det demokrati, som er blevet taget fra dem.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Fire dage efter kuppet besluttede min parlamentariske gruppe at sende mig til Tegucigalpa for på stedet at observere konsekvenserne af dette militærkup, dette statskup. I Tegucigalpa var jeg vidne til konsekvenserne af ethvert militærkup, nemlig undertrykkelse, manglende frihed, udstedelse af arrestordrer mod parlamentsmedlemmer, som ikke støttede kuppet, fængsling af ledere af sociale grupper og hospitaler med mange sårede, som benyttede sig af udgangsforbuddet. Det var det detaljerede billede, jeg så der.

Jeg glæder mig over Rådets og Kommissionens svar, for det er det eneste mulige svar. For det første skal alle kravene fra Organisationen af Amerikanske Stater opfyldes. Lad mig i den forbindelse sige, at jeg på det møde, jeg havde med generalsekretæren for Organisationen af Amerikanske Stater, fandt ud af, at de er meget afklarede i denne sag. Alle handlinger, som udføres af kuplederen Roberto Michelettis ulovlige regering, vil blive erklæret for ugyldige, og derfor har Organisationen af Amerikanske Stater allerede besluttet, at den ikke vil overvåge noget som helst valg, der afholdes af den regering.

Jeg håber, at EU også vil følge det samme adfærdskodeks – den samme køreplan – så handlinger, der udføres af den regering, ikke anses for at være legitime. Som følge heraf og under de omstændigheder ville vi ikke kunne overvåge valg arrangeret af en regering, der har taget magten ved et kup.

Det forekommer mig, at denne uge bliver afgørende. Præsident Zelaya, Honduras' eneste præsident, har gjort det meget klart. Han har gjort det meget klart, at han giver situationen en uge mere, og hvis det ikke bliver besluttet inden for en uge ved forhandlingerne i Costa Rica, at han skal vende tilbage, så vil han vende tilbage alligevel.

Derfor håber jeg, i betragtning af den beslutning, som den eneste lovlige præsident har truffet, at Parlamentet, institutionerne, Rådet og Kommissionen vil støtte hans beslutning, ligesom Organisationen af Amerikanske Stater gør det, ligesom FN gør det, og ligesom USA i øvrigt også gør det. Følgelig mener jeg, at det er meget vigtigt, at en sådan tone, en tone, der kræver genoprettelsen af den konstitutionelle magt og genindsættelsen af præsident Zelaya, fungerer som Parlamentets identificerende kendetegn.

Jeg håber, at vi kommer frem til en fast beslutning om, at Parlamentet fordømmer statskuppet uden forbehold og støtter genindsættelsen af præsident Zelaya. Jeg håber også, at vi derfor vil støtte alle de internationale organisationers initiativer.

Kader Arif (S&D). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne indledningsvis erklære mig enig med de forrige talere og på det kraftigste fordømme det statskup, som er iværksat mod

præsident Zelayas regering i Honduras. Den vilkårlige tilbageholdelse af ham og hans fordrivelse fra landet er et brud på den konstitutionelle orden, der skal genetableres så hurtigt som muligt. Det militærkup, der førte til, at Roberto Micheletti udråbte sig selv som den nye præsident, får en til at tænke på de mørkeste perioder i Mellemamerikas historie, som vi kender den, og dette angreb på demokratiet finder vi uacceptabelt.

Derfor glæder jeg mig over Organisation af Amerikanske Staters beslutning om at suspendere Honduras' engagement i organisationen og godkendelsen af præsident Oscar Arias som en mægler, der skal hjælpe med at finde en løsning.

Fru kommissær! Jeg er dog også meget bekymret over EU's kommercielle relationer med dette land. I flere måneder har der været forhandlinger mellem Kommissionen og Mellemamerika om en ny associeringsaftale. Efter statskuppet blev de møder, der var planlagt i sidste uge, annulleret. Det skal vi være glade for. Jeg troede, jeg forstod Dem, men jeg vil gerne bede om nogle flere detaljer. Er Kommissionen fast besluttet på at suspendere forhandlingerne, indtil den institutionelle politiske situation i Honduras atter er normaliseret? Det er det, som jeg og min gruppe spørger om, men jeg vil gerne have flere detaljer om Kommissionens holdning på dette punkt.

Et andet spørgsmål, som jeg ønsker at rejse, er spørgsmålet om den generelle toldpræferenceordning, som Honduras drager fordel af. Adskillige organisationer fra civilsamfundet har rapporteret om vilkårlige beslutninger og krænkelse af menneskerettighederne siden statskuppet, særlig hvad angår handlefrihed, foreningsfrihed og ytringsfrihed. Kommissionen er nødt til at være meget konsekvent i denne sag. GSP+ er et incitament, hvis fordele afhænger af klare forpligtelser. Vidnesbyrdene er mere end nok til at så tvivl om, hvorvidt staten Honduras opfylder sine forpligtelser under sin selvudnævnte præsident. Derfor opfordrer jeg Kommissionen til at indlede en undersøgelse af muligheden for midlertidig tilbageholdelse af de præferencer, som tildeles Honduras under GSP+.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand! Vores fredelskende principper må ikke få os til at give det indtryk, at vi ved at appellere til begge parter i den aktuelle konflikt om at udvise tilbageholdenhed mener, at de personer, der har gennemført statskuppet, og den konstitutionelle regering er lige skyldige. I en sag som denne er volden fra de oprørsstyrker, der kæmper for præsident Zelayas genindsættelse, lovlig, og kupmagernes vold er ulovlig.

Det personlige engagement hos regeringscheferne eller regeringerne i Mellem- og Sydamerika for at sikre en ubetinget genindsættelse af den konstitutionelle præsident, Manuel Zelaya, viser, at hele kontinentet en gang for alle ønsker en afslutning på perioden med statskup og diktaturer.

Efter FN's og alle de regionale samarbejdsorganisationers enstemmige beslutninger skal Europa spille sin rolle i denne kamp, da det er en kamp, ikke en ordning. Det er en historisk kamp. Europa skal afbryde alle for former for relationer – politiske, kommercielle – og alle forhandlinger med det oprørske regime, indtil præsident Zelayas ubetingede genindsættelse, som ikke er til forhandling, da der ikke er noget at forhandle om, hvad angår demokrati. Europa skal opfordre Obamaregeringen og USA til også at afbryde deres kommercielle og militære relationer med det oprørske regime. Det er den pris, det koster at bevise, at vi kan leve op til de principper, som vi så ofte påstår at overholde, når vi kritiserer andres principper.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Hr. formand! Situationen i Honduras kræver, at EU fortsat træffer specifikke og resolute foranstaltninger, der fører til stabilisering, genskaber den konstitutionelle orden og forhindrer en tiltagende konflikt mellem den fortrængte præsident Zelayas støtter og modstandere. Derfor støtter jeg det initiativ, som hr. Salafranca foreslog, om så hurtigt som muligt at sige, at der med støtte fra Europa-Parlamentet kan sendes en delegation til Honduras.

De stridende parter skal så hurtigt som muligt bringes til at indlede forhandlinger, hvor der kan indgås en aftale om at genindsætte præsident Zelaya og lade ham sidde valgperioden ud, men hvor det ikke er muligt at ændre konstitutionen, så han kan genvælges. En løsning som denne ville skabe håb om stabilisering af situationen, selv om det måske ikke er acceptabelt for begge...

(Formanden afbrød taleren)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg mener, at Europa-Parlamentet og EU skal foretage de nødvendige ændringer, så kupet i Honduras bliver så kortvarigt som muligt, så præsident Zelaya vender tilbage til sit land, og så ringen af militærkup i Latin- og Mellemamerika endelig sluttes.

Vi må tage hensyn til de enorme fremskridt og demokratiske ændringer, der er sket i de seneste år i en række lande, ændringer, som styrker de konstitutionelle og demokratiske friheder, som forsvarer begrebet og

essensen af politik mod den ukontrollerede position af det marked, der forsøger at fortrænge den, og som bryder de mangeårige nykoloniale bånd. Derfor mener jeg, at vi skal være opmærksom på Europas enorme ansvar for fredelige handlinger på internationalt niveau og genskabe de demokratiske bånd og solidaritetsbåndene til folkene og landene på den anden side af Atlanterhavet.

Carl Bildt, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg tænker på alle dem, der har talt i meget kraftige vendinger for beskyttelsen af demokrati og konstitutionel orden i hele Latinamerika. Deri ligger der naturligvis en fordømmelse af det, der er sket. Uanset baggrunden sender vi ikke militæret ind for at arrestere den valgte præsident i et land og sende ham til udlandet. Uanset baggrunden skal vores holdning hertil være meget klar og tydelig. Vores holdning er meget klar og tydelig.

Men for at løse situationen skal der være en eller anden form for tilpasning, en eller anden form for kompromis. Ud fra hvad jeg har hørt fra hr. Salafranca og andre, er alle enige om, at præsident Arias sandsynligvis er den, der er bedst egnet til at opnå lige netop det kompromis. Han bliver formentlig nødt til at bruge en hel del tid på at forhandle med repræsentanter for begge parter, men jeg mener, at det er vigtigt, at han har vores samt de andre amerikanske staters støtte i lige netop denne forbindelse.

Hvad angår karakteren af den specifikke løsning, er det op til ham at vurdere og op til dem at blive enige. Men på baggrund af det, jeg sagde indledningsvis, er det genoprettelsen af den konstitutionelle orden, som vi søger. Præsident Zelayas genindsættelse er en forudsætning for genoprettelsen af den konstitutionelle orden. Det er sikkert ikke tilstrækkeligt, og efter al sandsynlighed vil det kræve andre elementer at skabe en fuldstændig genoprettelse af den konstitutionelle orden.

Så kravet om præsident Zelayas hjemkomst og genindsættelse er en nødvendig, men efter al sandsynlighed ikke tilstrækkelig del af genoprettelsen af den konstitutionelle orden, som er yderst vigtig for vores forhold til Honduras, for udviklingen af Honduras og for troværdigheden af den konstitutionelle orden og demokratiet i den del af verden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

11. Meddelelse om forslag fra Formandskonferencen: se protokollen

12. Dagsorden for næste møde: se protokollen

13. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 17.30)